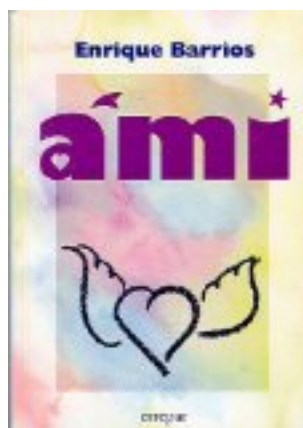

AMI, „A CSILLAGOK GYERMEKE”

ENRIQUE BARRIOS

ESTE LIBRO FUE PASADO A FORMATO DIGITAL PARA FACILITAR LA DIFUSIÓN, Y CON EL PROPÓSITO DE QUE ASI COMO USTED LO RECIBIÓ LO PUEDA HACER LLEGAR A ALGUIEN MÁS. HERNÁN

**PARA DESCARGAR DE INTERNET:
„ELEVEN” – BIBLIOTECA DEL NUEVO TIEMPO
ROSARIO – ARGENTINA**

**ADHERIDA A: DIRECTORIO PROMINEO: WWW.PROMINEO.GQ.NU
LIBROS DE LUZ: [HTTP://LIBROSDELUZ.TRIPOD.COM](http://LIBROSDELUZ.TRIPOD.COM)**

Ami, a csillagok gyermeke
Titulo original: Ami, El Niño de las Estrellas
© 1991, Enrique Barrios
Scanned by: Unknown

*Felajánlva a mindenféle
életkorú és lakóhelyű „gyerekeknek”
ezen a kerek, gyönyörű „Nemzeten”,
a népek közötti megosztottság nélküli
új Föld
eljövendő építőinek és örököseinek.*

Nem könnyű könyvet írni, amikor nem vagy író. Még nehezebb, ha még kis srác vagy. De meg kell tennem, mert egy barát a csillagokból megkért rá.

A neve Ami. Le fogom írni azokat az élményeket, amelyekhez vele együtt szerencsém volt.

Elmagyarázta nekem, hogy olyan fejlett világokban, mint az övé, a „felnőtt” azt jelenti, „olyan személy, aki elvesztette a kapcsolatot az élet csodájával”, és vannak „felnőttek”, akik tizenöt évesek, és „gyerekek”, akik száz...

Arra is figyelmeztetett, hogy a „felnőttek” nem fogják hasznát venni ennek az információnak, mert könnyebb hinniük a szörnyűben, még akkor is, ha hamis, mint a csodálatosban, még akkor is, ha igaz.

Hogy ne legyen semmi gondom, azt ajánlotta, mondjam azt, hogy mindez a képzelet műve, a gyerekeknek kitalált történet.

Tehát itt azonnal ki fogom jelenteni: Ez egy történet...

FIGYELMEZTETÉS

(Csak „felnőtteknek”)

Ne olvasd tovább; nem fog tetszeni;
sajnálom, de ami ezután jön, az csodálatos.

*„Kardjaikból kapákat kovácsolnak,
lándzsáikból metszőkéseket.
Nép a népre kardot nem emel,
hadakozást többé nem tanul.”
(Ézsaiás 2:4)*

TARTALOMJEGYZÉK

ELSŐ RÉSZ

Fejezet

1. Első találkozás
2. Repülő Jim
3. Ne aggódj
4. Rendőrség!
5. Elrabolt az idegen!
6. Fokok kérdése
7. Látnak minket

MÁSODIK RÉSZ

Fejezet

8. Ophir!
9. Az Alaptörvény
10. Bolygóközi testvériség
11. A víz alatt
12. Új korszak
13. Kék hercegnő
14. Amíg újra találkozunk, Ami!

1. FEJEZET ELSŐ TALÁLKOZÁS

Minden tavaly nyáron kezdődött, egy délután, egy kicsi, csendes, kaliforniai tengerparti városban, ahová a nagy meg én szinte minden évben nyaralni járunk.

Tavaly nyáron egy kis faházat béreltünk ki. A hátsó udvarában néhány fenyőfa és sok bokor volt, az előkert pedig csupa virág. A város külterületén állt, közel az óceánhoz, egy, a partra vezető úton.

A nagy szeretet a nyár végén üdülni járni, amikor nincs annyi ember. Azt mondja, akkor csendesebb és olcsóbb.

Kezdett sötétedni. Egyedül voltam néhány magas sziklán az eldugott homokpart közelében, és csak néztem az óceánt. Hirtelen egy vörös fényt láttam felettem az égen. Azt gondoltam, tűzijáték, vagy egy olyan rakéta, amit július 4-én szoktak fellőni.

Lefelé jött, váltogatva a színeket, és szikrát szórva. Amikor alacsonyabban volt, láttam, hogy nem tűzijáték vagy rakéta, mert ahogy nagyobbá vált, kis repülőgépek kezdtek el látszani, vagy valami még nagyobbak...

Minden hang nélkül belezuhant az óceánba, a parttól kb. 50 méterre, pont előttem.

Arra gondoltam, légi katasztrófának voltam szemtanúja, és felnéztem az égre, hogy lássam, ejtőernyővel kiugrott-e valaki a repülőből. Senki. Most semmi sem zavarta a part békéjét és nyugalomát.

Tényleg féltem, és el akartam futni, hogy elmondjam valakinek, de vártam még egy kicsit,

hogy rájövök-e még valamire. Amint épp kezdtem elmenni, az óceánon valami lebegő fehér dolog tűnt fel, ott, ahol a repülő, vagy bármi is volt az, lezuhant. Valaki úszott a sziklák felé. Gondoltam, a pilóta az, aki túlélte a balesetet. Vártam, hogy közelebb érjen, azzal a szándékkal, hogy segítek neki. Olyan jól úszott, hogy tudtam, nem sérült meg komolyan.

Amint közeledett, észrevettem, hogy egy gyerek. A sziklákhöz úszott, és mielőtt elkezdett volna kimászni, barátságos mosollyal rám nézett.

Gondoltam, biztosan boldog, hogy megmentette magát. Nem tűnt zaklatottnak a helyzet miatt, ami megnyugtató volt egy kicsit. Amikor felmászott a sziklák tetejére, kirázta a vizet a hajából, és boldogan rám kacsintott, mintha közös titkunk lenne. Akkor határozottan jobban éreztem magam.

Miután odajött, hogy a közelemben leüljön egy kiálló sziklára, megnyugvással felsóhajtott, és elkezdte nézni a csillagokat, amik épp kezdtek megjelenni az égen.

Velem egykorúnak tűnt, kicsit fiatalabb, és kicsit alacsonyabb. Fehér öltözet volt rajta, ami szorosan a testéhez tapadt; biztos valamilyen víztaszító anyagból készült, mert most még vizes sem volt. A lábán egy pár vastagtalpú fehér csizma volt, a mellkasán pedig egy aranszínű embléma, egy szív szárnyakkal. Néhány hordozható rádiónak tűnő készülék lógott az öve két oldalán, ami ugyanolyan aranszínű volt. A közepén egy nagyon szép, nagy, fényes csat volt.

A közelében ültem. Csendben eltöltöttünk néhány másodpercet.

Mivel ő nem beszélt, én kérdeztem tőle, hogy mi történt.

– Kényszerleszállás. – válaszolta nevetve.

Kedves volt. Furcsa akcentusa volt, és nagy, kedves szemei.

Feltételeztem, hogy valami másik országból jött a repülőn.

Mivel csak gyerek volt, gondoltam, a pilótának felnőttnek kell lennie.

– Mi történt a pilótával? – kérdeztem.

– Semmi. Itt van, melletted ül.

– Ó! – Ez meglepett. Ez a srác egy bajnok! Az én koromban ő már repülőket vezet!

Elképzeltem, hogy a szülei biztos nagyon gazdagok.

Esteledett, és kezdtem fájni. Ezt észrevette, és kérdezte: – Fázol?

– Igen.

– A hőmérséklet pont jó –, mondta mosolyogva.

Akkor úgy éreztem, hogy nincs igazán hideg, végül is. – Igaz –, feleltem.

Kis idő múlva megkérdeztem tőle, mit fog csinálni.

– Teljesítem a küldetést –, válaszolta, anélkül, hogy levette volna a szemét az égről.

Gondoltam, hogy ő biztosan fontos srác, nem egy olyan közönséges nyaraló iskolásfiú, mint én. Küldetése volt, talán titkos... De másik oldalról csak egy gyerek volt... Nem mertem a küldetéséről kérdezni. Minden izgatott vele kapcsolatban.

– Nem lesznek mérgesek a szüleid, amikor rájönnek, hogy tönkretetted a repülőt?

– De nem ment tönkre! – válaszolta nevetve, amitől még jobban összezavarodtam.

– Nem vészett el? Nem pusztult el teljesen?

– Nem.

– Hogyan lehet kiszedni a vízből, hogy megjavítsák? Vagy nem lehet?

– Ó, igen, ki lehet szedni a vízből. – Szeretettel figyelt engem, majd hozzátette, – Mi a neved?

– James, de Jimnek, vagy Jimmynek hívnak –, mondtam, de valami elkezdett zavarni.

Nem válaszolt teljesen a kérdéseimre, és folyton témát váltott. Nagyon rejtélyesen viselkedett...

Ő észrevette, hogy zavar engem, és ezt humorosnak találta. – Ne légy dühös, Jim. Ne légy ideges... Hány éves vagy?

– Tíz... hát, majdnem. És te?

Halkan nevetett. A nevetése egy kisbabára emlékeztetett, akit csiklandoznak.

Gondoltam, kárörvendő lesz, mert tud repülőt vezetni, én meg nem. Ez nem tetszett. De mégis kedves és barátságos volt. Nem tudtam igazán dühös lenni rá.

– Öregebb vagyok, mint gondolnád –, jegyezte meg egy mosoly kíséretében.

Az övéhez nyúlva előhúzta az egyik rádiónak tűnő készüléket. Számológép volt. Bekapcsolta, és néhány ragyogó jel tűnt fel, amiket korábban sose láttam. Elvégzett néhány számítást, és az eredmény láttán még hangosabban kezdett el nevetni: – Nem, nem... Ha megmondanám, nem hinnél nekem...

Eljött az este, gyönyörű telihold tűnt fel, ami bevilágította az óceánt és az egész partot.

Egyre kevésbé tetszettek annak a furcsa srácnak a rejtélyei. Annak a *srácnak*, vagy bármi is volt ő.

Alaposan megvizsgáltam az arcát. Nem lehetett több nyolc évesnél. De ő azt sugallta, hogy sokkal öregebb, és ő egy repülőgép pilóta... Lehet, hogy egy törpe?

– Egyesek hisznek a földönkívüliekben –, jegyezte meg szinte oda sem figyelve.

Bár ez a megjegyzés furcsának tűnt, valami azt súgta nekem, hogy ez a megoldás a rejtélyre.

Hosszú ideig gondolkodtam, mielőtt kinyitottam a számat. Figyelt engem, a szeme csupa fény volt. Az éjszaka csillagai szinte tükröződtek a pupilláin. Túl szépen nézett ki ahhoz, hogy átlagos ember legyen.

Emlékeztem, ahogy az égő repülőgépe az óceánba zuhant, és szerinte nem ment tönkre... Volt ebben valami nagyon furcsa. Különös volt, ahogy épp előttem megjelent. A számológépe a fura karakterekkel szintén különös volt. Csakúgy, mint az akcentusa és a ruhája. Továbbá egy gyerek volt, **és mi, gyerekek, nem vezetünk repülőket.**

– Földönkívüli vagy? – kérdeztem tőle, kicsit aggódva.

– És ha az lennék... Attól megijednél?

Ez volt az a pillanat, amikor biztosan tudtam, hogy másik világból jött. Kicsit ijedt voltam, de úgy tűnt, kedvesen néz rám.

– Te rossz vagy? – kérdeztem félénken.

Derűsen felnevetett. – Te talán rosszabb vagy, mint én...

– Miért?

– Mert földlakó vagy.

– Értettem, hogy mit próbál mondani. Azt mondta, hogy mi földlakók nem vagyunk nagyon jók. Ez kicsit zavart, de az adott pillanatban inkább nem vettem tudomást a megjegyzéséről. Úgy döntöttem, óvatosan folytatom. Fura egy srác volt.

– Tényleg földönkívüli vagy?

– Ne félj. – Mosolyogva megnyugtatót, és a csillagokra mutatva mondta: – Ez az Univerzum tele van léttel... Bolygók milliói lakottak... Sok jó ember van ott fent...

Szavai furcsán hatottak rám. Mikor azokat mondta, szinte „láttam” azt a milliányi világot, ahol jó emberek laknak.

Nem féltem többé. Úgy döntöttem, hogy nem lepődök meg azon a tényen, hogy ő egy másik bolygóról származó lény, hanem csak elfogadom, főleg, mivel barátságosnak és ártalmatlannak tűnt.

– Miért mondd, hogy mi földlakók rosszak vagyunk? –, kérdeztem.

Tovább nézett a feje fölé. – Milyen gyönyörűnek látszik az éjszakai égbolt a Földről... Ez a

légkör ragyogást ad neki... színt...

Újra elkezdtem mérges lenni. Megint nem válaszolt a kérdéseimre, és ezen kívül nem tetszett, hogy azt gondolja rólam, hogy rossz vagyok, mert nem vagyok az. Épp ellenkezőleg. Akkoriban felfedező akartam lenni, amikor felnövök, és a szabadidőmben bűnözőket lefűlelni...

– Látod ott azt a csillagcsoportot? A Bika csillagképben?

– Ó, igen, persze. Mindig szívesen nézem őket, mert olyan szépek.

– Nos, azokat hívják 'Pleiádoknak', és otthont adnak egy csodálatos civilizációnak...

– Nem vagyunk mind rosszak itt...

– Nézd azt a csillagot... Egymillió évvel ezelőtt volt olyan... Most már nem létezik...

– Ahogy korábban mondtam, nem vagyunk itt mind rosszak. Miért mondtad, hogy mind rosszak vagyunk? Hm?

– Nem azt mondtam –, felelte, még mindig az eget nézve. A szemei csillogtak. – Ez egy csoda –, jegyezte meg.

– DE IGEN, AZT MONDTAD!

Mivel felemeltem a hangomat, így ki tudtam zökkenteni az ábrándozásából. Pont olyan volt, mint az unokanővérem, amikor a kedvenc rockénekesére gondolt. Megőrült érte.

A srác figyelmesen rám nézett. De nem tűnt mérgesnek.

– Úgy értettem, hogy egyes földlakók gyakran kevésbé jók, mint az űrben más világok lakói.

– Látod? Azt mondd, hogy mi vagyunk a legrosszabb emberek az Univerzumban.

Újra nevetni kezdett, és megsimogatta a fejemet. – Nem is így értettem, Jim.

Ez még kevésbé tetszett. Elhúzódtam. Zavar, mikor az emberek úgy bánnak velem, mintha ostoba lennék. Végére is, az osztályomban én vagyok az egyik legjobb tanuló, és azon kívül majdnem **tízéves** vagyok... – Ha ez a bolygó olyan rossz, akkor mit csinálsz itt?

– Észrevetted, hogyan tükröződik a Hold az óceánban? – Megint nem vett rólam tudomást, és témát váltott.

– Csak azért jöttél ide, hogy elmondd nekem, hogy figyeljek a Hold tükröződésére?

– Talán... Feltűnt neked, hogy lebegünk az Univerzumban?

Amikor ezt mondta, úgy gondoltam, végre tudom az igazságot: a srác egy örült. Persze! Azt gondolta, ő egy földönkívüli. Azért tett ilyen abszurd kijelentéseket.

Haza akartam menni. Szörnyen éreztem magam, mert elhittem a fantasztikus történeteit.

Vagy talán ugratott... Egy földönkívüli! És én elhittem neki! Szégyelltem magam, és dühös voltam magamra és rá. Legszívesebben jól orron nyomtam volna.

– Miért? Tényleg csúnya az orrom?

Megdermedtem. Félttem. Olvasott a gondolataimban?

Ránéztem, ő meg győzedelmesen mosolygott. De nem adtam meg magam. Inkább azt gondoltam, hogy csak véletlenül történt, csak véletlen egybeesés volt, hogy amit mond, annak bármi köze van ahhoz, amire gondolok. Nem adtam jelét a meglepetésemnek. Bár lehet, hogy igaz volt, ellenőriznem kellett. Talán tényleg egy lény volt egy másik világból, egy földönkívüli, aki tud olvasni a gondolatokban... Vagy talán tényleg egy örülttel ücsörögtem ott...

Elhatároztam, hogy próbára teszem.

– Mire gondolok most? – kérdeztem, és elkezdtem elképzelni egy születésnap tortát.

– Nem kaptál még elég bizonyítékot? – kérdezte.

Tapodtat sem hátráltam. – Milyen bizonyítékot?

Kinyújtotta a lábait, és könyökével megtámaszkodott a sziklán. – Nézd, Jim, van egy másfajta valóság, más, kifinomultabb szavakkal, kifinomult ajtókkal az intelligencia kifinomult fajtáihoz...

– Mit jelent a 'kifinomult'?

– Hány gyertyával? –, kérdezte mosolyogva.

Úgy éreztem, mintha valaki gyomron vágott volna. Majdnem elsírtam magam; ostobának és lassúnak éreztem magam. Kértem tőle, hogy bocsásson meg, amiért kételkedtem a szavaiban, de ez nem zavarta őt. Nem figyelt rám, és elkezdett nevetni.

Elhatároztam, hogy többé sosem kételkedek benne.

2. FEJEZET REPÜLŐ JIM

Gyere, lakj a házamban –, javasoltam, mert már kezdett későre járni.

– Ne vonjunk be felnőtteket a barátságunkba –, mondta mosolyogva, és felhúzva az orrát.

– De mennem kell.

– A nagymamád mélyen alszik. Nem fog hiányolni, ha beszélgetünk egy ideig.

Újra csak meglepett, és csodálattal töltött el. Honnan tudott a nagymamámról? Aztán eszembe jutott, hogy ő egy földönkívüli lény... aki tud olvasni a gondolataimban...

– Ez nem minden, Jim –, mondta, miután elcsípte a gondolatomat. – Az úrhajómból láttam, hogy épp elaludt. – Majd lelkesen felkiáltott, – Sétáljunk egyet a parton! – Talpra ugrott, a nagyon magas sziklaperemhez szaladt és... leugrott!

Azt gondoltam, meg fogja ölni magát! Eszeveszetten odarohantam, hogy lenézzek a mélységbe. Nem hittem a szemeimnek! Lassan ereszkedett alá, úgy siklott, mint egy sirály, a kezeit kiterjesztve a levegőben. De aztán rögtön eszembe jutott, hogy nem kellene meglepődnöm semmin, amit a csillagok e boldog, rendkívüli gyermeke csinál.

Óvatosan lemásztam a szikláról, ahogy csak tőlem telt, és csatlakoztam hozzá a parton.

– Hogy csinálod? – kérdeztem, a hihetetlen siklására utalva.

– Úgy érzem magam, mint egy madár –, felelte, és elkezdett boldogan szaladni a hullámok mellett.

Azt gondoltam, szeretnék úgy viselkedni, mint ő, de nem tudtam magam olyan szabadnak és boldognak érezni.

– Igen, meg tudod tenni!

Ismét csak olvasott a gondolataimban. Odajött, hogy bátorítson, és lelkesen felkiáltott: – Szaladjunk, és úgy ugorjunk, mint a madarak!

Megfogta a kezemet, és úgy éreztem, egy energiahullám jutott a testembe. Elkezdtünk szaladni a parton.

– Most... ugorjunk!

Sokkal magasabbra tudott ugrani, mint én, és felhúzott maga után. Úgy tűnt, néhány pillanatra lebegve fennmarad a levegőben, mielőtt a lába ismét eléri a homokot. Tovább szaladtunk, és időnként ugrottunk.

– Madarak vagyunk, madarak vagyunk –, ordította bátorítva, amitől szédelegtem.

Apránként abbahagytam, hogy a szokásos módon gondolkozzak; átváltoztam egy másik személyé. A földönkívüli gyerek által bátorítva elhatároztam, hogy olyan könnyű vagyok, mint egy toll, apránként elfogadva a madár-lét gondolatát.

– Most... fel!

Csodálkozva elmondhattam, hogy kezdtünk néhány másodpercig a levegőben maradni. Puhán leereszkedtünk és tovább szaladtunk, csak hogy ismét a levegőbe emelkedjünk. Minden alkalommal jobban csináltuk. Ez meglepett...

– Ne lepődj meg... meg tudod tenni... Most!

Minden próbálkozással könnyebbé vált. A Hold és a csillagok fénye által megvilágítva szaladtunk és ugráltunk a hullámok mentén, mint egy lassú jelenet egy filmben. Egy másik életmódnak tűnt, másik világnak.

– A repülés szeretetéért! –, bátorított. Kicsit később elengedte a kezemet.

– Meg tudod tenni! Igen, meg tudod! – Tovább buzdított, ahogy mellettem szaladt.

– Most!

Lassan felugrottunk, néhány másodpercig a levegőben maradtunk, aztán kiterjesztett kezekkel kezdtünk nagyon lágyan ereszkedni, mintha siklanánk.

– Bravó! Bravó! – gratulált nekem.

Nem tudom, meddig játszottunk azon az éjszakán. Nekem olyan volt, mint egy álom.

Mikor fáradtnak éreztem magam, a homokra vettem magam, mélyeket lélegezve és boldogan nevetve. Mesés volt, egy felejthetetlen élmény.

Nem mondtam ki semmit hangosan, de bent a fejemben hálát adtam a furcsa kis barátomnak, hogy lehetővé tette, hogy olyan dolgokat tegyek, amiket lehetetlennek tartottam.

Akkor nem tudtam, még mennyi meglepetést tartogat az a csodás éjszaka a számomra...

Egy nagyobb parti üdülő fényei csillogtak az öböl túloldalán. Barátom élvezettel elmélkedett a sötét víz eltolódó tükröződésein. Mámorosan boldog volt, kinyúlt a ragyogó holdfényben fürdő homokon. A teliholdra nézve felnevetett: – Milyen csodás! Nem esik le! Ez a te bolygód tényleg gyönyörű!

Sose gondoltam rá, de most, hogy ezt mondja... Igen, gondoltam, gyönyörű, hogy vannak csillagok, az óceán, a part, és ott fent egy lebegő, csodaszép Hold, ami ráadásul nem esik le...

– A te bolygód nem szép? – kérdeztem.

Mélyet sóhajtott, míg nekünk jobbra egy pontra nézett az égen. – Ó, igen, az is szép, de ezt mind tudjuk, és vigyázunk rá...

Emlékeztem, hogy arra célzott, hogy mi földlakók nem vagyunk olyan jók. Azt gondoltam, az egyik okát értem: nem értékeljük a bolygónkat, és nem vigyázunk rá; ők az övékre vigyáznak.

– Mi a neved?

A kérdésemet humorosnak találta. – Nem tudom megmondani.

– Miért? Titok?

– Ugyan már! Csak a hangok nem léteznek az angolban.

– Milyen hangok?

– A hangok a nevemben.

Ez meglepett. Azt gondoltam, hogy az ő nyelve is angol, csak más az akcentusa. De aztán eszembe jutott, hogy még itt a Földön is több száz, vagy akár ezer különböző nyelv és tájszólás van. Az Univerzum többi részén milliósámszámra kell lenniük.

– Akkor hogyan tanultál meg angolul?

– Nem beszélek, sőt nem is értem... hacsak nincs nálam ez. – felelte, miközben elővett egy kis készüléket az övéről. – Ez egy 'tolmács'. Ez a kis doboz a fény sebességével vizsgálja az agyadat, és elküldi, hogy mit akarsz nekem mondani; és amikor én akarok

mondani valamit, az ajkamat és nyelvemet olyan mozgásra készíti, amelyet te csinálnál... nos... majdnem olyanra. Semmi sem tökéletes...

Eltette a „tolmácsot”, és elkezdett a tengeren elmélkedni, a térdét a mellkasáig felhúzza, ahogy a homokon ült.

– Ez az, ahonnan tudod, mire gondolok?

– Persze. Bár a telepáciámmal is haladok.

– Akkor hogyan hívjalak? – kérdeztem tőle.

– Hívhatsz 'Amisim-simának', ami barátot jelent az én nyelvemen, mert az vagyok, mindenki barátja.

– Ha-ha! – Tényleg hangosan nevettem, mikor azokat a furcsa hangokat hallottam. – Csak úgy foglak hívni, „Ami”. Rövidebb, és névnek hangzik. Tetszik?

Boldogan rám nézett, aztán felkiáltott, – Tökéletes, Jim! – Azután átölelt.

Abban a pillanatban éreztem, hogy új, nagyon különleges barátságot kötöttem.

És úgy lőn...

– Mi a bolygód neve?

– Hú! Ugyanaz a probléma. Nincsenek megfelelő hangok, de arrafelé van. – Mosolyogva a csillagok felé mutatott.

Míg Ami az eget figyelte, az összes űrbetolakodós filmen kezdtem el gondolkodni, amiket a TV-ben és filmekben láttam. – Mikor fogtok lerohanni minket? –, kérdeztem.

A kérdésemet viccesnek tartotta. – Miért gondolod, hogy le fogjuk rohanni a Földet?

– Nem tudom... a filmekben a földönkívüliek mindig megpróbálják lerohanni a Földet... Te egy vagy azok közül?

Most olyan hangosan nevetett, hogy az fertőző volt, és én is elkezdtem nevetni.

Aztán próbáltam megmagyarázni, amit épp az imént mondtam. – Csak az van, hogy a TV-ben...

– Persze, a TV! Lássunk egyet azokból az űrbetolakodós filmekből! – kiáltotta, miközben egy másik készüléket szedett elő az övéről. Megnyomott egy gombot, és a képernyő világos lett. Egy kis színes televízió volt, elképesztően éles, tiszta képpel. Ami gyorsan váltogatta a csatornákat.

Az volt a meglepő, hogy bár azon a területen nem volt sok csatorna, egy egész csomó feltűnt a képernyőn: filmek, élő adások, hírműsorok, reklámok. A műsorok mindenféle nyelveken voltak, amiken eltérő nemzetiségű emberek beszéltek.

Hogyan tudott ennyi csatornához jutni, anélkül, hogy előfizetne egy kábeltársaságnak?

– Az űrbetolakodókról szóló filmek mind nevetségesek –, mondta Ami, jól szórakozva.

– Hány csatornát tudsz ott megszerezni?

– Az összeset, amit ebben a pillanatban a bolygódon sugároznak...

– Az összeset!

– Természetesen. Ez a készülék azt a jelet fogja fel, amit a saját műholdjaink csípnek el, amelyek persze láthatatlanok nektek, embereknek. Itt van egy Ausztráliából. Nézd!

A képernyőn néhány teremtmény jelent meg, polip fejekkel, és sok, kidagadó szemmel, amiket apró piros vénák szőttek át. Zöld sugarakat lőttek ki rémült emberi lények tömegére. Úgy tűnt, a barátom élvezettel nézte ezt a filmet.

– Micsoda kacagás! Nem tartod viccesnek, Jim?

– Nem. Miért?

– Mert ezek a szörnyek csak az emberek szörnyű képzeletében léteznek, akik kitalálják ezeket a filmeket...

Nem győzött meg. Túl sok évet töltöttem mindenféle ijesztő, gonosz úrbetolakodókat látva. Ezt a gondolatot nem lehetett egy csapásra kitörölni.

– De ha itt a Földön vannak iguánák, krokodilok, polipok... Miért nem létezhetnek tényleg csúnya teremtmények más világokban?

– Ó, erről van szó. Igen, persze léteznek. De nem hoznak létre sugárfegyvereket.

Ugyanolyanok, mint itt; állatok. Nem intelligensek.

– De talán vannak olyan világok, ahol gonosz intelligens lények élnek...

– Gonosz intelligens lények! Olyan, mintha azt mondanád, 'rossz jó emberek', vagy 'sovány kövér emberek', vagy 'csúnya szép emberek'. – Amit majd szétvetette a nevetés.

Egyszerűen nem értettem. Mi van az őrült, gonosz tudósokkal, akik tömegpusztító fegyvereket találnak fel, akik ellen a TV összes rajzfilm szuperhőse harcol?

Ami olvasott a gondolataimban, és elmagyarázta, – Ők nem intelligensek. Ők örültek.

– Nos, akkor lehetséges egy olyan világ létezése, ami tele van őrült tudósokkal, akik el tudnak minket pusztítani...

– A Földön lévőek kivételével... lehetetlen.

– Miért?

– Mert az őrült emberek elpusztítják saját civilizációjukat, még mielőtt elérik azt a tudományos szintet, ami saját bolygójuk elhagyásához, és más világok meghódításához kell.

Nem hittem teljesen neki. Azt gondoltam, lehetséges olyan bolygók létezése, ahol örültek laknak, akik nem is annyira örültek... Úgy értem, emberek, akik intelligensek, higgadtak, tudományosak, hatékonyak, és ugyanakkor kegyetlenek és gonoszak...

Ő persze tudta, mire gondolok, és neki ez igazán mókás volt.

– És hol van ez az összes intelligens szörnyeteg, akik olyan higgadtak és olyan gonoszak? Hogy lehet, hogy soha nem támadtak meg, és pusztítottak el egyetlen földi civilizációt sem? – kérdezte tőlem, ártatlan kifejezéssel.

Gondolkodtam egy ideig, mielőtt válaszoltam volna, de nem találtam egyetlen példát sem a földönkívüli gonoszra a történelmünkben, azokat a modern történeteket leszámítva, az idegenek emberrablásairól, és az „X-aktákról”...

– Ugyan, az mind könyv- és filmeladási képzelődés, amikben a bizonyíték teljes hiánya ellenére hisztek... Kozmikus idegbaj! – tette hozzá nevetve.

Úgy gondoltam, igaza van, de mégsem voltam teljesen bizonyos az űr összes lakójának „ártatlanságában”. Valószínű vannak jók, mint Ami, és rosszak is, mint ahogy a Földön.

Ő próbált megnyugtatni engem. – Higgy nekem, Jim, az Univerzumban vannak 'szűrők', amik kívül tartják a nemkívánatosakat. Ott fenn nem teljesen egyenlő azzal, ami itt lent van. Amikor az Univerzumban a civilizációk elérnek egy bizonyos fejlettségi szintet, nincs több szörnyűség, és az emberek nem olyan rosszak.

– Teljesen biztos vagy abban, hogy nincs olyan civilizáció, ami tudományosan fejlett, de kegyetlen?

– Mindössze annyit mondhatok neked, hogy sokkal könnyebb kifejleszteni a bombák gyártásához szükséges technológiát, mint azt, ami az intergalaktikus űrhajók építéséhez kell. Ha egy bölcsesség vagy kedvesség nélküli civilizáció magas szintű tudományos tudást ér el, előbb vagy utóbb azt a tudást önmaga ellen fogja felhasználni. Az sokkal hamarabb be fog következni, mint hogy képes lenne más világokba utazni... A mi szerencsénkre...

– De életben maradhatnak néhány bolygón, véletlenül...

Azt mondta, hogy az Univerzum egy tökéletes, felsőbb rend tükröződése, és semmi sem történik véletlenül, mert minden mindennel kapcsolatban van. Azt is elmagyarázta nekem, hogy amikor egy világ tudományos szintje túlzottan meghaladja a szeretetének szintjét, az a világ elpusztítja önmagát.

– A szeretet szintje?

Könnyen megértettem, hogy mi egy bolygó tudományos szintje, de a „szeretet szintjének” fogalmát nehéz volt felfognom.

– A szeretetet, amit egy bolygó emberi lényei kisugároznak, az eszközeinkkel mérni lehet”
– mondta.

– Tényleg?

– Persze, mert a szeretet egy energia, egy erő, egy rezgés; és ha egy világ szeretetszintje alacsony, boldogtalanság, gyűlölet, erőszak, megosztottság és háború létezik. És ha ugyanakkor van egy nagy pusztító képesség... Érted, amit mondok, Jim?

– Nem igazán. Mit próbálsz mondani nekem?

– Sok mindent el kell mondanom, de haladjunk sorjában. Beszéljünk tovább a kételyeidről. – Tudta, hogy továbbra is kételyeim voltak az intelligens, gonosz szörnyekről.

– Túl sok film! –, kiáltott fel Ami, majd hozzátette, – A szörnyek, amiket elképzelünk, bennünk vannak. Amíg nem engedjük el őket, nem fogjuk megérdemelni, hogy elérjük az Univerzum magaslatait, a csupa csodát, ami ott van, arra várva, hogy felemeljük a tekintetünket, és megmutatkozhassanak...

– Néha nehéz megértenem téged, Ami.

– A gonosz lények sem nem intelligensek, sem nem szépek.

– De... mi van azokkal a szép, rossz nőekkel a filmekben?

– Vagy nem szépek, vagy nem rosszak.

– Láttam néhányat, amelyik rossz, de ugyanakkor egész jól néz ki...

– Talán jól néznek ki neked a külső alapján. De mi a helyzet a belsővel? Számunkra az igazi szépségnek együtt kell járnia intelligenciával és szeretettel. Ha nem, akkor azt nem tekintjük valódi szépségnek.

Nem nagyon értettem egyet a látásmódjával, de nem mondtam semmit.

– Léteznek más rossz emberek az Univerzumban, a Földön lévőkön kívül?

– Nos, először is, mi nem osztjuk fel az embereket 'jókra' és 'rosszakra'. Egyesek jobban fejlettek; mások kevésbé. Ez minden.

– Rendszerben. Akkor léteznek-e bárhol másutt olyan lények, akik olyan kevésbé fejlettek, mint azok itt?

– Persze. És szintén sokan, akik sokkal kevésbé fejlettek. Léteznek világok, ahol fél óráig nem tudnál életben maradni. Millió évvel ezelőtt igazi pokol volt pont itt a Földön... És vannak világok, amelyeken valódi szörnyek laknak.

– Látod? Látod? – kiáltottam győzedelmesen. – Igazam volt! Épp most ismerted be. Azok a szörnyek azok, amikről beszéltem...

– De ne aggódj. Ők 'alattad' vannak, nem 'feletted'. Sokkal elmaradottabb világokban élnek, mint ez. A durva elméjük még a kerék feltalálásában is megakadályozza őket. Ilyen sebességgel soha nem fognak ideérni...

Megnyugtató volt ezt hallani.

– Akkor mi földlakók mégse vagyunk az Univerzum legrosszabb lakói...

– Nem, de ti vagytok az egyik legeggyűbbek a galaxisban.

Úgy neveltünk, mint jó barátok.

3. FEJEZET NE AGGÓDJ

– Tudod mit? 'Egész közel' ide, a Szíriusz egyik bolygóján vannak ibolyaszínű tengerpartok. Hihetetlenek! Ha csak egy alkonyatot látnál azzal a két gigantikus nappal...

– A fény sebességével utazol?

A kérdésemet viccesnek találta.

– Ha olyan **lassan** utaznék, öregember lettem volna, mire ideérek.

– Akkor milyen sebességgel utazol?

– Általában nem *utazunk*; inkább *áthelyezzük* magunkat.

– Tessék?

– *Áthelyezzük* magunkat, egyszerűen megjelenve azon a helyen, ahová menni akarunk.

– Azonnal?

– Hát, várnunk kell egy ideig. A fedélzeten lévő eszközöknek bonyolult számításokat kell végezniük, de a galaxis egyik feléből a másikba... – Elővette az övének lógó számológépet, és beütött néhány számot. – A ti időszámításotok szerint... hmmm... másfél órába telne. És egyik galaxisból a másikba néhány órába.

– A mindenit! Hogyan csináljátok?

– El tudod magyarázni egy kisbabának, hogy kétszer kettő miért négy?

– Nem – feleltem. – Arra én magam sem tudom a választ.

– Nos, én sem tudok elmagyarázni dolgokat a tér-idő összehúzódról és görbületről. És nincs rá szükség... Nézd, hogyan siklanak azok a kismadarak a homok felett. Úgy néz ki, mintha korcsolyáznának. Milyen csodálatos!

Ami néhány madarat figyelt, amint egy csoportban a parton szaladgáltak. Valamilyeneledelt csipkedtek, amit a hullámok raktak le a homokra. Hirtelen rádöbentem, hogy késő van.

– Mennem kell, – mondtam. – A nagymamám.

– Még mindig alszik.

– De aggódom.

– Aggódsz? Milyen butaság!

– Miért?

– Ne éld az életedet olyan problémákat elképzelve, amik nem jöttek létre, és nem fognak. Élvezd a jelent. Az életet a teljességében kell élned, mindig a boldogságot keresve az aggodalom helyett. Amikor keletkezik egy valódi probléma, akkor használd ki jól az idődet, hogy rájössz, hogyan oldd meg, ahelyett, hogy akkor aggódnál, amikor egyszerűen minden klassz, mint most.

– Azt hiszem, igazad van, de...

– Gondolod, lenne értelme, hogy itt álljunk és aggódjunk amiatt, hogy jöhet egy gigantikus hullám, és elmoshat minket? Ostobaság lenne nem élvezni ezt a pillanatot, ezt a gyönyörű estét... Nézd azokat a madarakat, anélkül szaladgálnak, hogy a világon bármi miatt aggódnának... Miért vesztegetnénk el ezt a pillanatot azzal, hogy olyasmin gondolkozzunk, ami nem létezik?

– De a nagymamám létezik.

– Igen, létezik. És nincs semmi baja... Ez a pillanat nem létezik a számodra?

– De aggódom.

– Ó, földlakó, földlakó. Rendben. Lássuk a nagymamádat. – Előkapta a TV készülékét, és elkezdte nyomogatni a gombokat. Megjelent a házamhoz vezető út képe. Az út menti fák és kövek képe futott át a képernyőn. Minden színesben volt, és kivilágítva, mintha nappal lenne.

Átmentünk a ház falán, és ott volt a nagymamám. Mélyen aludt az ágyában. Még a légzését is hallhattad.

Elképesztő egy készülék volt!

– Úgy alszik, mint egy kisangyal, – jegyezte meg Ami nevetve.

– Ez egy film? – kérdeztem.

– Nem. Élő és közvetlen... Menjünk az ebédlőbe.

A kép áthaladt a hálószoba falán, és megjelent az ebédlő. Ott volt az asztal és a konyharuha a nagy kockákkal, és ahol általában ülni szoktam, a nagymamám ott hagyta a tányért a vacsorámmal, amit egy lefelé fordított második tányér takart el.

– Úgy néz ki, mint egy UFO! – tréfálkozott. – Nézzük, mit kaptál vacsorára. – Állított valamit a TV készüléken, és a felül lévő tányér olyan átlátszóvá vált, mint az üveg. Egy darab marhahús, néhány sült krumpli, és paradicsomsaláta tűnt fel.

– Pfúj! – kiáltott fel Ami undorodva. – Hogyan tudnak az emberek tetemeket enni?

– Tetemeket?

– Tehén tetemeket. Halott tehenet. Egy darab halott tehenet...

Ahogy beszélt róla, az engem is undorral töltött el.

– Hogyan működik ez a TV készülék? Hol van a kamera? – kérdeztem nagy érdeklődéssel.

– Nincs szüksége kamerára. Ez a kütyü fókuszál, kiválaszt, szűr, felnagyít, és kivetít...

Egyszerű, nem?

Úgy tűnt, gúnyolódik velem.

– Hogy lehet, hogy nappalnak tűnik, amikor a valóságban éjszaka van?

– Vannak egyéb 'fények', amiket a szemed nem lát. Ez a készülék felfogja őket.

– Milyen bonyolult.

– Egyáltalán nem az. Ezt a kacatot én magam építettem.

– Te magad!?

– Tényleg elavult, de szeretem. Ajándék, házi feladat az általános iskolából...

– Ti srácok, egy csomó zseni vagytok!

– Egyáltalán nem. Tudod, hogyan kell szorozni?

– Persze –, feleltem.

– Akkor zseni vagy... valaki számára, aki nem tud. Ez mind a szint kérdése. Egy zseblámpa csoda egy esőerdőben élő bennszülöttnak.

– Igazad van. Szerinted valamikor itt a Földön lehetnek majd ilyen találmányaink, mint a tied?

Most először komolynak tűnt. Szomorúnak tűnő tekintettel rám nézett, és így szólt: – Nem tudom.

– Hogy érted azt, hogy nem tudod? Te mindent tudsz!

– Nem mindent. Senki sem láthatja a jövőt... szerencsére.

– Miért mondtad, hogy szerencsére?

– Csak képzelj el. Az életnek nem lenne értelme, ha a jövőbe látnánk. Szeretnéd tudni a meccs végeredményét, amit nézel, még mielőtt vége van?

– Nem. Az megőrjíti. Egyáltalán nem szórakoztató – feleltem.

– Szeretsz olyan viccet hallani, amit már ismersz?

– Azt is utálok. Unalmas.

– Szeretnéd tudni, mit fogsz kapni születésnapodra, időnek előtte?

– Az a legrosszabb. Teljesen tönkreteszi a meglepetést.

Tetszett, ahogy tanított, világos példákat említve.

– Az élet elveszítené minden értelmét, ha a jövő időnek előtte ismertté válna. Csak a lehetőségeket mérlegelheted.

– Hogy érted?
– Például, mérlegelheted a Föld lehetőségeit, vagy annak a valószínűségét, hogy megmenti önmagát...
– Megmenti önmagát? Mitől menti meg önmagát?
– Mitől? Soha nem hallottál a szennyeződésről, a háborúkról, a bombákról?
– Ó, igen! Azt próbálsz elmondani nekem, hogy mi is itt veszélyben vagyunk, mint a rossz fiúk világában?
– Az eshetőségek itt adóttak. A bolygón a tudomány és szeretet közötti viszony nagyon eltolódott a tudományos oldal felé. Az ilyen civilizációk milliói pusztították el önmagukat, pont emiatt. A bolygód fejlődésének kritikus pontján áll. Ezek kényes pillanatok, veszélyes időszakok.

Megijesztett. Sose gondolkodtam komolyan egy harmadik világháború, vagy más hasonló katasztrófa lehetőségéről. Hosszú ideig erősen gondolkodtam. Hirtelen volt egy csodálatos ötletem, ami megoldhatná a világ összes problémáját.

– Ti srácok tehetnétek valamit!
– Például mit?
– Nem tudom... Érkezzetek meg ezer űrhajóval, és mondjátok az elnököknek, hogy ne háborúzzanak... Valami ilyesmit.

Ami mosolygott. – Ha valami ilyet tennék, először is, több ezer szívroham lenne, amit mindazok a filmek okoznak az űrbetolakodókról, amelyek úgy festenek le minket, mintha gonosz démonok lennénk. És nem vagyunk embertelenek, tudod. Nem tudnánk véghezvinni valami hasonlót. Másodszor, ha például azt mondanánk nekik, 'Alakítsátok át a fegyvereiteket munkaeszközökké', azt gondolnák, hogy ez egy földönkívüli leszerelési terv, hogy legyengítse őket, egy trükk, hogy uralhassuk a bolygót. Harmadszor, tegyük fel képesek lennének megérteni, hogy ártalmatlanok vagyunk; még akkor sem adnák fel a fegyvereiket.

– Miért nem?
– Mert még mindig félnének a többi országtól. Ki lesz az első, aki leszerel?
– De bízniuk kell...
– A 'gyerekek' bízna; a 'felnőttek' nem... Különösen azok nem, akik országokat irányítanak. És igazuk van, mert egyeseknek az a vágyuk, hogy uralkodjanak minden felett, ami felett tudnak...

Igazán kényelmetlenül éreztem magam. Tovább próbáltam gondolkodni egy megoldáson, hogy megakadályozza a háborút, és megmentse az emberiséget... Hosszú gondolkodás után az egyetlen dolog, ami az eszembe jutott, hogy a földönkívüliek erővel átvehetnék a hatalmat a Földön, elpusztíthatnák a fegyvereinket, és kötelezhetnének minket arra, hogy békében éljünk. Ez minden. Néhány rémült idős hölgy szívrohama semmiség lenne ahhoz képest, amit megmentenénk. Ezt elmondtam neki.

Miután abba hagyta a nevetést, biztosított arról, hogy nem tudom abbahagyni a földlakóként való gondolkodást.

– Miért?
– 'Erővel', 'elpusztít', 'kötelez'. Ez mind földlakó szöveg. Számunkra ez történelem előtti. Az emberi szabadság szent dolog, a miénk csakúgy, mint másoké. Emiatt 'kötelez' nem létezik a mi világainkban. Minden személy értékes és tisztelt. 'Erővel' és 'elpusztít', az erőszak, aminek köze van a 'megsért' szóhoz, és a lelkünk ezt abszolút ellenzi. És végül, nem tudjuk, és nem akarjuk senkinek a halálát okozni, még akkor sem, ha azt gondolod, hogy 'néhány szívroham' nem fontos...

– Akkor ti nem háborúztok? – Még ki se ejtettem a számon, és már ostobának éreztem

magam a kérdés miatt.

Szeretettel rám nézett, és kezét a vállamra téve így szólt: – Mi nem háborúzunk, mert szeretjük Istent.

A válasza tényleg meglepett. Én hittem Istenben... egy kicsit, de aztán megtanultam, hogy több félelmet érzek Iránta, mint szeretetet. Továbbá, mostanában kezdtek kétségeim lenni. Kezdttem azt gondolni, hogy csak a vallásos emberek hisznek Istenben, ők, és azok, akik nem túl kulturáltak, mert van egy nagybátyám, aki az egyetemen atomfizikus, és ő azt mondja, hogy „az intelligencia megölte Istent”.

– A nagybátyád bolond –, nyugtatott meg Ami, miután felfogta a gondolataimat.

– Nem hiszem. Az ország egyik legintelligensebb emberének tartják.

– Ő bolond – tartott ki Ami. – Megölheti egy alma az almafát? Megölheti egy hullám az óceánt?

– Azt gondoltam, hogy...

– Tévedtél. Isten létezik.

Elkezdtem gondolkodni Istenről, kicsit megbánva, hogy kételkedtem a létezésében.

– Figyelj! Vedd le azt a fehér szakállt és tunikát! – Ami nevetett, mert látta a képeket az elmémben.

– Akkor... Nincs szakála? Isten borotválkozik?

Úrbéli barátom jól szórakozott a zavarodottságomon. – Az egy földi stílusú Isten –, jegyezte meg.

– Miért?

– Gyere, sétáljunk egyet.

Elkezdünk sétálni a városba vezető úton. A vállamra tette a kezét; akkor úgy éreztem, hogy ő az a bátyám, aki soha nem létezett.

A távolban néhány éjszakai madár rikoltozott. Úgy tűnt, Aminak tetszenek ezek a hangok. Beszívta a tengeri levegőt, és azt mondta: – Istennek nincs emberi alakja. – Az arca ragyogott az éjszakában, ahogy a Teremtőről beszélt. – Egyáltalán semmilyen alakja sincs. Nem olyan személy, mint te vagy én. Ő egy végtelen lény, tiszta teremtő intelligencia... tiszta szeretet...

– Áh! – Felkiáltottam. Ahogy ezt mondta, olyan gyönyörű volt, hogy meghatott.

– Az Univerzum ezért szeretetteljes és jó... Csodálatos.

A primitív világok lakóira gondoltam, amiket említett, és ezen a bolygón a rossz emberekre is. – Mi a helyzet az összes rossz emberrel?

– Egy napon ők majd jó emberek lesznek...

– Jobb lett volna nekik, ha a letelejtől jönnek születnek. Akkor nem lenne gonosz sehol.

– Ha nem ismered a gonoszt, akkor hogyan fogod élvezni a jóságot? Hogyan lennél képes az értékelni? – kérdezte Ami.

– Nem értem, mire gondolsz.

– Nem gondolod, hogy csodálatos, hogy képes vagy látni?

– Nem tudom. Sose gondoltam rá... Gondolom.

– Ha vaknak születnél volna, és hirtelen tudnál látni, akkor a látás érzékelése csodálatosnak tűnne neked...

– Ó, igen!

– Ugyanez a helyzet azokkal, akik nehéz, erőszakos életet éltek. Amikor legyőzik a nehézségeiket, és elérnek egy emberségesebb életet, azt bárki másnál jobban értékelik... Kicsit unalmas az örökkévalóságig angyalnak lenni... Másik oldalról viszont szép dolog

fejlődni, legyőzni a nehézséget, tanulni. Ha soha nem volna éjszaka, nem tudnánk élvezni a hajnalt...

Mentünk a holdfény által megvilágított, fákkal szegélyezett úton. Elértünk a házamhoz. Csendben bementem, hogy keressek egy pulóvert. Az asztalon láttam a letakart, rám várakozó tányéromat. Erőtéljesnek éreztem magam, mert már a tetején lévő második tányér eltávolítása nélkül is tudtam, hogy mi van benne. De aztán elkezdtem kételkedni, és bekukucskáltam a felső tányér alá, hogy megbizonyosodjak. Igen, pontosan úgy nézett ki, mint a barátom kis TV készülékén, de még nem voltam éhes.

Visszatértem Ami mellé, és tovább sétáltunk és beszélgettünk. Még nem értük el a város első utcáit, és még nem láttuk az utcai lámpákat. Miközben beszélt, mindenem elgondolkodott.

- Tudod, hogy mit csinálsz? – kérdezte tőlem váratlanul.
- Nem... mit?
- Gyalogolsz. Tudsz gyalogolni.
- Ó, igen. Persze... És mi olyan meglepő ebben?
- Vannak, akik bénák, és hónapokig, vagy akár évekig tartó rehabilitációs gyakorlatok után tudnak ismét járni. Nekik a gyaloglás képessége valóban rendkívüli, és hálásak érte. Élvezik. Te viszont folyton járkálsz, anélkül, hogy a legkisebb figyelmet fordítanád rá, anélkül, hogy arra gondolnál, hogy valami különleges dolgot csinálsz...
- Igazad van, Ami. Olyan sok új dolgot mondasz nekem...

4. FEJEZET RENDŐRSÉG!

Elértük az első kivilágított utcát. Olyan este 11 körül kellett lennie.

Nekem már az kaland volt, hogy ilyen későn éjszaka a városban járkálok, de Ami által védve éreztem magam.

Míg sétáltunk, megállt, hogy a Holdat nézze a fák levelein át. Időnként mondta nekem, hogy hallgatnunk kellene a békák kuruttyolását, az éjszakai tücskök csiripelését, a hullámok távoli morajlását. Megállt, hogy belélegezze a fenyők aromáját, a fakérget, a talajt. Gyakran megállt útja során, hogy megcsodáljon egy házat, ami tetszett neki, vagy egy utcát, vagy egy utcasarkot.

– Nézd, milyen szépek azok az utcai lámpák... Elég szépek ahhoz, hogy lefessd... Nézd csak, hogyan esik a fény arra az indára... És azok a tetők kirajzolódnak a csillagokkal szemben... Az élet azért van, hogy teljesen élvezd, Jim. Próbáld figyelmet fordítani mindenre, amit az élet felkínál neked... A csodák minden pillanatban ott vannak, hogy megtaláld őket... Próbáld érezni, érzéklni, ahelyett, hogy gondolkodnál. Az élet legmélyebb érzése a gondolkodáson túl található... Tudod mit, Jim? Az élet egy megvalósult tündérmese... Egy gyönyörű ajándék, amit Isten adott neked... mert szeret téged.

Szavainak hatására mindent új nézőpontból láttam. Hihetetlennek tűnt, hogy ez volt a közönséges, hétköznapi világ, amire sosem fordítottam különösebb figyelmet... Anélkül, hogy korábban egyáltalán észrevettem volna, most felismertem, hogy olyan helyen élek, ami paradicsomnak tűnik...

Megérkeztünk a városka terére. Néhány tinédzser egy diszkó ajtajában ácsorgott; mások a tér közepén beszélgettek. A hely nagyon nyugodt volt, főleg most, hogy a nyári szezon a végéhez közeledett. Senki sem figyelt ránk, Ami különös ruházata ellenére. Talán feltételezték, hogy csak egy gyerekosztóm volt...

Elképzeltem, mi történne, ha tudnák, miféle srác megy át a városon. Körbevennének minket; feltűnnének újságr riporterek, és a TV híradók emberei...

– Nem, köszönöm! – mondta Ami, olvasva a gondolataimban. – Nem akarok mártírrá válni...

Nem értettem, mire gondolt.

– Először is, börtönbe csuknának, mert 'illegálisan' léptem be az országba. Aztán azt gondolnák, hogy kém vagyok, és megkínoznának, hogy információt szedjenek ki belőlem... Miután kipréseltek, mint egy citromot, nem túl szeretetteljes módszerekkel... az orvosok bele akarnának nézni a kis testembe... Nem, köszönöm! – Ami nevetett, miközben mindezeket a szörnyű lehetőségeket említette.

Leültünk együtt egy padra, távol az összes embertől. Arra gondoltam, hogy a földönkívülieknek apránként kellene mutatkoznuk, hogy mindenki megszokja őket, és aztán egy nap kilépniük a nyilvánosság elé.

– Valami ilyesmit csinálunk, de nyíltan mutatkoznunk... Már adtam rá három indokot, hogy az miért nem lenne ajánlatos. Most adok neked még egy okot, az elvi okot: a törvények tiltják.

– Milyen törvények?

– Az univerzális törvények. A világodon vannak törvények, igaz? A fejlett világokban szintén vannak általános szabályok, amit mindenkinek tisztelnie kell. Ezek egyike azt mondja nekünk, hogy ne avatkozzunk bele a nem fejlett világok fejlődésébe.

– Nem fejlett?

– A világokat nem fejletteknek nevezzük, amikor nem élnek összhangban az Univerzum Alaptörvényével.

– Mit jelent mindez?

– Az összes olyan világra, amiknek lakói azzal a Törvénnyel összhangban élnek, igaz az, hogy nem osztják fel őket határok, egyetlen kormányuk van, és testvériségben, békében és harmóniában osztoznak mindenben, amijük van. Ezt jelenti összhangban élni az Univerzum Alaptörvényével. Ilyen egy fejlett világ.

– Nem igazán értem. Mi ez az alaptörvény... Miről szól?

– Látod? Sosem hallottál róla – viccelődött velem. – Nem vagy fejlett.

– De én csak egy gyerek vagyok... Gondolom a felnőttek biztosan hallottak róla, a tudósok, az országok elnökei...

Ami hangosan felnevetett. – Felnőttek? Tudósok? Elnökök? Nem valószínű!

– Ők az országok vezetői, és sosem hallottak erről a fontos törvényről?

– Hát, így mennek a dolgok a te világodon. Ezért van olyan kevés boldogság benne.

– De mi ez a törvény?

– Majd mesélek róla neked később.

– Tényleg? – Csupa izgalom voltam, arra gondolva, hogy valami olyat fogok tudni, amit szinte senki más nem tud.

– Ha jól viselkedsz –, viccelődött.

Igencsak elkezdtem gondolkodni erről a tiltásról, a nem-fejlett bolygók életébe való beavatkozás ellen.

– Akkor te megszeged ezt a szabályt! – kiáltottam fel meglepetten.

– Bravó! Ez a részlet nem került el a figyelmedet.

– Persze, hogy nem. Először azt mondtad, hogy tilos a beavatkozás. És te mégis itt vagy, és beszélgetsz velem. Ez beavatkozás... Vagy nem?

– Amit csinálok, az nem beavatkozás a Föld evolúciós fejlődésébe. Nyíltan mutatkozunk, tömeges méretekben kommunikálunk, az beavatkozás lenne. És tudod, miért tilos a beavatkozás?

– Már adtál nekem három vagy négy indokot, Ami.

– De még mindig nem mondtam el a legfontosabbat: ha megtennénk, azokon a csapásokon kívül, amiket már mondtam neked, e világ történelmének legrémisztőbb katasztrófái következnének be...

Megijesztett. – Milyen katasztrófák, Ami?

– Ha hallanának azokról a gazdasági, tudományos, társadalmi és vallási rendszerekről, amiket mi használunk, a földi emberek utánozni akarnának minket. Mindenki követendő példaként tekintene ránk, és mind elveszítenék tiszteletüket a vezetőik és szervezeti rendszereik iránt, amiket használnak. Akkor minden hatalom összeomlana ezen a világon, veszélybe sodorva a civilizáció stabilitását. Egyesek agresszívvá válnának, látván, hogy elveszítik az előjogaikat... Teljes lenne a káosz. Végül nekünk magunknak kellene közbelépniük, hogy mindent megpróbáljunk újra rendbe tenni.

Ettől fellelkesedtem. – Az nagyszerű lenne! Ti, srácok, mindent helyre hoznátok a mi világunkban.

– Ami egy csapda lenne, mintha az egyik diák tenné le a vizsgát a másik helyett. Szeretnéd, ha egy másik diák adná be a vizsgadolgozatodat helyetted?

– Nem, mert elmaradna a sikerélmény, hogy magamtól boldogulok.

– És ha mindent elrendeznénk itt, akkor a Föld teljes népessége lemaradna arról a jogos sikerélményről, hogy a problémáikat a saját módszereikkel győzik le. Nem gondolod?

– Hmmm... Igazad van. Erre nem gondoltam.

– Ezért nem tudunk a megengedettnél jobban beavatkozni. Az én kapcsolatomban veled itt része egy 'segélytervnek'.

– Kérlek, magyarázd el ezt jobban.

– Ez a 'segélyterv' egyfajta 'gyógyszer', amit kis adagokban kell beadnunk, lassan, finoman, nagyon finoman...

– De mi a gyógyszer?

– Információ.

– Információ? Milyen információ?

– Nos, az űrhajóink eonok óta erre repülnek, de csak az első atombomba után hagytuk, hogy lássatok minket. Ez azért volt, hogy legyen bizonyítékotok, hogy nem ti vagytok az egyetlen értelmes lények az Univerzumban, és hogy gyanítsátok, hogy megfigyeljük a háborús felfedezéseiteket.

– És ezt miért teszitek?

– Mert azt akarjuk, hogy megértsétek, hogy az atomenergia valami nagyon kényes dolog, ami még a többi, közeli világra is hathat. Mindez információ, Jim. Aztán növeltük a gyakoriságát annak, amikor láttok minket; ez további információ. Később megengedjük, hogy lefilmezzenek minket. Ugyanakkor kis kapcsolatot létesítünk néhány emberrel, mint az én kapcsolatomban veled. És telepátiával is küldünk 'üzeneteket'. Ezek az 'üzenetek' a levegőben vannak, mint a rádióhullámok. Mindenkinek el vannak küldve, de egyeseknek van 'antennájuk', hogy felfogják őket, másoknak nincs. Mindez információ. Ez segít.

– És később, srácok, mindenki előtt meg fogtok jelenni?

– Amikor az emberek Isten parancsolata szerint élnek; ha átmennek a 'vizsgán'. Azelőtt nem lehet.

– Milyen szörnyű, hogy nem avatkozhattok be, hogy megakadályozzátok a pusztulást –

mondtam, egy kis szomorúságot érezve.

Ami mosolygott, és a csillagok felé nézett. – A mások szabadsága iránti tiszteletünk a szereteten alapul. Ezért hagynunk kell, hogy az emberek megkapják azt a sorsot, amit megérdemelnek. Az evolúció egy nagyon kényes kérdés, és nem avatkozhatunk bele. Csak 'javasolhatunk' dolgokat, nagyon finoman, 'különleges' embereken keresztül, mint te...

– Mint én? Mi olyan különleges bennem?

– Talán majd később elmondom. E pillanatban csak azt kell tudnod, hogy van egy bizonyos 'körülményed', ami nem feltétlen egy 'tulajdonság'... Hamarosan mennem kell, Jim. Szeretnél újra találkozni velem?

– Persze. E rövid idő alatt tényleg eljutottam a csodálatodig.

– Én is csodállak téged. De ha azt akarod, hogy visszatérjek, írnod kell egy könyvet mindenről, amit átélsz velem. Ezért jöttem ide. Ez is része a 'segélytervnek'...

– Én? Írjak könyvet? De nem tudom, hogyan kell könyvet írni!

– Úgy írd meg, mintha egy történet lenne, a képzelet műve. Ha nem így teszel, mindenki azt fogja gondolni, hogy örült vagy, vagy hazudsz. Továbbá, a 'gyerekeknek' kell megírnod.

Ekkor volt, hogy elmagyarázta azt az elképzelést, amiről ennek a könyvnek az elején írtam; az elképzelést, hogy vannak ' felnőttek', akik tizenöt évesek, és 'gyerekek', akik száz évesek.

Lehetetlen feladatnak tűnt, hogy egymagam megírjak egy irodalmi alkotást, de ő tudott erről. – Kérj segítséget attól az unokatestvéredtől, aki szeret írni, aki a bankban dolgozik. Te elmondhatod a történetet, ő pedig leírhatja.

Úgy tűnt, Ami többet tud rólam, mint én magam.

– Ez a könyv is információ lesz. Ennél többet nem szabad tennünk. És most mondom neked még egy okot, hogy miért. Nem örülsz, hogy még a legcsekélyebb lehetősége sincs meg annak, hogy egy fejlett, de gonosz civilizáció meghódíthatja a Földet?

– De, persze.

– Látod? Ez azért van, mert soha nem segítettünk egyetlen gonosz civilizációt sem... És csak képzelj el, mi történne, ha ti itt a Földön nem győznétek le az erőszakotokat és egoizmusotokat, és mi mégis segítenénk, hogy életben maradjatok. Az új tudományos ismereteket azonnal arra használnátok, hogy uraljatok, kihasználjatok, és meghódítsatok más civilizációkat az űrben... és a fejlett Univerzum a béke és szeretet, testvériség és együttműködés helye. Továbbá van egy másik fajta, nagyon erőteljes energia. Ezzel az energiával összehasonlítva az atomenergia olyan, mint a gyufa a Nappal szemben... Nem kockáztathatjuk meg, hogy esetleg egy erőszakos világ birtokába kerül ez az energia, és veszélybe sodorja a fejlett világaink békéjét, egy kozmikus katasztrófa előidézéséről nem is beszélve...

– Tényleg ideges vagyok, Ami.

– A kozmikus katasztrófák veszélye miatt, Jim?

– Nem, hanem mert azt hiszem, túl késő van...

– Túl késő megmenteni az emberiséget?

– Nem, túl késő, hogy még ébren legyek.

Ami hangosan kacagott. – Csillapodj, Jim. Megnézzük a nagymamádat.

Elővette a kis televíziót az övéről, és megjelent a képernyőn a nagymamám, ahogy tátott szájjal aludt. – Igazán jól érzi magát –, tréfálkozott.

– Fáradt vagyok. Én is le akarok feküdni.

– Rendben, menjünk.

A házam felé sétáltunk vissza, amikor arra járt egy rendőrautó. Amikor megláttak két gyereket egyedül éjnek évadján, a rendőrök leállították az autót, kiszálltak, és odajöttek

hozzánk. Tényleg féltem.

– Mit csináltok itt ketten ilyen későn?

– Sétálunk... élvezzük az életet –, felelte Ami nagyon higgadtan. – És ti, fiúk? Dolgoztok? Üldözik a bűnözőket? – És szokása szerint nevetett.

Amikor láttam, hogyan viselkedik Ami a rendőrök előtt, még jobban féltem, mint azelőtt. De ők úgy gondolták, hogy a barátom humoros, és vele együtt nevettek. Én is próbáltam nevetni, de olyan ideges voltam, hogy nem tudtam.

– Hol találtad azt az öltözéket?

– A bolygómon –, felelte közönyösen.

– Ó, akkor te biztos Marslakó vagy.

– Nem Marslakó, de földönkívüli vagyok.

Ami olyan boldogan válaszolt, mintha a világon semmi miatt nem aggódna. Én viszont még kényelmetlenebbül éreztem magam.

– Szóval, hol az UFO-d? – kérdezte egyikük, aki Amit egyfajta atyáskodó kifejezéssel figyelte. A rendőrök azt gondolták, hogy csak egy gyerekjátékot játszanak. Ami viszont egyszerűen az igazat mondta.

– Leparkoltam a parton, a víz alatt. Ugye, Jim?

És most belekever engem ebbe a zűrzavarba! Nem tudtam, mit tegyek. Próbáltam mosolyogni, de csak ostoba arcot sikerült vágnom. Nem mertem megmondani az igazat.

– Nincs sugárfegyveretek? – Az egyenruhások élvezték a beszélgetést. Csakúgy, mint Ami, én viszont egyre zavarodottabb és idegesebb lettem.

– Nincs rá szükségem. Nem támadunk meg senkit. Mi jók vagyunk.

– Mi van, ha odajön hozzád egy rossz fickó, egy ilyen pisztollyal? – A rendőr megmutatta neki a pisztolyt, miközben úgy tett, mintha fenyegetne.

– Ha valaki megpróbálna megtámadni, mozdulatlanra tenném a mentális erőmmel.

– Lássuk! Tegyétek minket mozdulatlanra.

– Szívesen. Ti kértétek. A hatás tíz percig fog tartani rajtatok.

Mind a hárman nagyon nevettek. Hirtelen Ami nagyon csendes lett, és átható tekintettel rájuk nézett. Furcsa, hangos, mély, ellentmondást nem tűrő hangon ezt parancsolta: –

Mozdulatlanok maradtok tíz percig. Nem tudtok, nem tudtok mozogni... MOST kezdődik!

És ők ott maradtak megdermedve, mosollyal az arcukon, pont ott, ahol álltak.

– Látod, Jim? A nem nagyon fejlett világokban mindössze annyit kell tenned, hogy megmondod az igazat, mintha az egy játék, vagy a képzelet szüleménye lenne –, magyarázta nekem, miközben megérintette az egyik rendőr orrát, aztán gyengéden meghúzta a másik bajszát. Mindketten kővé dermedve álltak ott. Az arcukon a mosoly kezdett tragikusnak tűnni nekem.

Még jobban aggódtam mindentől, amit Ami csinált.

– Meneküljünk! Menjünk el innen! Felébredhetnek –, mondtam neki, és próbáltam nem túl hangosan beszélni.

– Ne aggódj. Még rengeteg időnk van, mire letelik a tíz perc –, mondta, és csak, hogy szórakozzon egy kicsit, megfordította a sapkájukat, az ellenzőt hátrafelé fordítva.

Én csak minél messzebb akartam lenni.

– Menjünk! Menjünk el innen, Ami!

– Megint aggódsz, ahelyett, hogy élveznéd a pillanatot... Rendben, menjünk –, mondta beletörődve. Odament a mosolygó rendőrökhöz, és ugyanazzal a hanggal, mint amit korábban használt, megparancsolta: – **Amikor felébredtek, örökre elfeledkeztek erről a két fiúról.**

Amikor elértük az első sarkot, a part felé fordultunk, és messze magunk mögött hagytuk a rendőröket. Sokkal jobban éreztem magam.

– Hogyan csináltad?

– Hipnózis. Bárki meg tudja csinálni.

– Hallottam, hogy nem mindenkit lehet hipnotizálni. Megtörténhetett volna egyikükkel.

– Mindenkit lehet hipnotizálni –, mondta Ami. – Sőt mi több, szinte mindenki hipnotizálva van...

– Hogy érted? Én nem vagyok hipnotizálva! Ébren vagyok!

Ami sokáig nevetett ezen. – Emlékszel, amikor lefelé jöttünk az úton?

– Igen, emlékszem.

– Ott minden másnak tűnt neked. Minden gyönyörűnek tűnt, igaz?

– Ó igen... Úgy látszik, ott hipnotizálva voltam... Talán te hipnotizáltál engem!

– Ébren voltál! Most alszol, hogy abban hiszel, hogy minden csúnya és veszélyes.

Hipnotizálva vagy. Nem hallgatod az óceánt; nem figyelsz az éjszaka aromáira; nem vagy tudatában a képességednek, hogy jársz, vagy látsz; nem élvezed a légzésedet. Hipnotizálva vagy, és ami még rosszabb, negatívan vagy hipnotizálva.

– Negatívan?

– Vannak csúnya elképzelések, amiknek nincs semmi valóság alapjuk. Azok álmok, képzelődések, indokolatlan félelmek. Delíriumok, örültségek, és mivel nem jó elképzelések, nem is olyan örültségek, amik szórakoztatók. Azok rémálmodok.

– Például milyen elképzelések, Ami?

Megállt menet közben, az óceán felé nézett, és azt mondta: – Például azoknak az elképzelései, akik hisznek a háborúban, akik azt hiszik, hogy más emberi lények megölése 'dicsőséges' lehet. Az hipnózis, és a rémálmod fajtához tartozó hipnózis...

– Most, hogy belegondolok... azt hiszem, igazad van, Ami.

– Feltételezik, hogy bárki, aki nem osztozik a hipnózisban, az az ellenségük. Mások azt hiszik, hogy értékesebbek lesznek attól, amit hordanak. Egyesek pedig az élettől megrémülve élnek, attól tartanak, hogy el fogják veszíteni az egészségüket, a munkájukat, a társukat; azt gondolják, hogy a világ és a világűr is tele van ellenségekkel, és az életet fegyverben élük le, tolózárral és láncokkal az ajtajukon, őrzőkutyákkal és biztosítási szerződésekkel. Mindez 'rémálmod típusú hipnózis'. Mind hipnotizálva vannak, alszanak.

– És soha nem tudnak felébredni?

– Mindig, amikor valaki kitör a mentális rémálmai közül, és elkezd érezni, hogy az élet gyönyörű, és egyáltalán bármelyik pillanat csodálatos lehet, 'csak azért, mert van', akkor elkezd felébredni. Az ébren lévő ember tudja, hogy az élet egy paradicsom, egy rendkívüli lehetőség, hogy élvezd, bár lehetnek nehéz pillanatok.

Akkor eszembe jutott valami tényleg szomorú: mikor teljesen egyedül találtam magam a világban... Szerencsére nagymamám törődött velem, és minden szeretetével elhalmozott; de szívesebben lettem volna egy átlagos család gyermeke.

Ami tovább magyarázott: – Aki ébren van, az a problémákat és nehézségeket is értékeli az életében, mert tudja, hogy a nehézségek tesztelik, hogy azáltal fejlődjön emberként, és nem felejt el, hogy a keserű pillanatokból nagyon kevés van, a gyönyörű pillanatokkal összehasonlítva. Ezért életét egyik pillanatról a másikra élvezi.

– Sosem láttam sok ilyen embert, Ami...

– Csak az a helyzet, hogy egy nem túl fejlett világban nem sok ember van, aki annyira ébren van. A többség alszik, horkol, álmodik... Arra gondolni, hogy valaki meg fogja ölni őket... Látod, hogy az milyen borzalmas? Magukat ölik meg, Jim!

– Ebből a nézőpontból, ahogy elmondod, igazad van...

Még mindig rémült voltam, amikor a rendőrökkel való találkozásunkra gondoltam, pár pillanattal azelőtt. – Miért nem zavarták a vicceid azokat a rendőröket?

– Mert a jó oldalukra hatottak, a gyermeki oldalukra.

– De ők rendőrök!

Úgy nézett rám, mintha épp valami hatalmas butaságot mondtam volna. – Mindenkinek van gyermeki oldala, Jim. Szinte senki sem olyan ostoba, hogy ne tudná félretenni az aggodalmait egy pillanatra – mondta nevetve. – Ha akarod, menjünk el egy börtönbe, és keressük meg a rosszabb bűnözőket...

– Nem! Nagyon köszönöm!

– Az emberek többsége ezen a bolygón alszik, ez biztos. De ennek ellenére több a jó ember, mint a rossz.

– Tényleg?

– Persze. Az emberek szívében több a szeretet, mint a gyűlölet.

– Nem igazán tűnik úgy...

– Mert mindenki azt hiszi, hogy igaza van, amikor azt gondolja, amit gondol, vagy azt teszi, amit tesz. Néhányan tévednek, de ez nem gonoszság. Azok tévedések, álmok, hipnózis. Az igaz, hogy amikor álmodnak, komollyá, és néha még veszélyessé is válnak, de ha látod a jó oldalukat, általában a jót jóval fogják viszonzni. Ha csak a rossz oldalukat látod, a rosszat rosszal fogják viszonzni.

– Akkor, ha az emberek nem rosszak, miért van több boldogtalanság ezen a világon, mint boldogság?

– Mert a ti életről alkotott nézeteitek nagyon régiak, amelyek akkor keletkeztek, amikor túl sok megosztottság és bizalmatlanság volt köztetek, amikor mindenki a másiktól rettegve élt. De most ez változott. Az emberiség az idők során fejlődött. A különböző emberek most jobban ismerik egymást. Az embereknek emelkedettebbek a törekvéseik, céljaik, és reményeik. Azonban ugyanazok a régi elképzelések, bizalmatlanság és félelem megvannak.

A magyarázatait csak sokkal később értettem meg igazán.

5. FEJEZET ELRABOLT AZ IDEGEN!

– Visszaértünk a házadhoz. Aludni fogsz?

– Igen. Tényleg fáradt vagyok. Alig tudom nyitva tartani a szemem. És te? Te mit fogsz csinálni?

– Visszamegyek az úrhajómra. Teszek egy kört a csillagok körül...

– Tényleg? De klassz!

– Meg akartalak hívni téged, de ha **olyan fáradt vagy**...

Azzal a rendkívüli lehetőséggel szembesülve, hogy mehetek egy kört egy 'repülő csészealjpon', már egyáltalán nem is voltam fáradt. Kípihentnek, és csupa energiának éreztem magam.

– Már nem is! Komolyan, elvinnél egy körre az UFO-don?

– Persze! De mi a helyzet a nagymamáddal?

Azonnal kitaláltam egy módot, hogy elmehessek, és ne hiányoljon engem. – Megeszem a

vacsorát, és ott hagyom az üres tányért az asztalon. Aztán a párnámat a takarók alá teszem, hogy ha a nagymama felkel, azt fogja gondolni, hogy az ágyban alszom. Leveszem ezeket a ruhákat, amik rajtam vannak, ott hagyom őket, és másikat veszek fel. Ezt mind óvatosan és csendben fogom csinálni.

– Egy kis fehér hazugság – mondta, – mert fontos, hogy velem gyere, hogy meg tud írni azt a könyvet. Visszaérünk, mielőtt ő felébred. Ne félj.

Amint a házban voltam, minden a tervek szerint haladt, de amikor megpróbáltam megenni a húst, a „tetem” szó folyton a fülemben csengett, és émelyegtem tőle. Egy falatot se tudtam enni belőle.

Pár perc múlva a part felé sétáltunk.

– Hogyan fogok az úrhajóba jutni?

– Odaúszok hozzá, és aztán a part felé hozom majd a járművet.

– Nem fogsz fázni?

– Nem. Ez a ruha sokkal jobb hőszigetelő, mint képzelnéd. Nos, megyek, megkeresem az úrhajót. Várj itt rám, és amikor megjelenek, ne félj.

– Ó, nem. Most nem félek a földönkívüliektől. – Arra gondoltam, hogy furcsa volt a szükségtelen figyelmeztetése...

A Hold eltűnt néhány nagyon sötét felhő mögött. Most tényleg sötét volt mindenütt.

Ami a gyengéd hullámokhoz ment, beugrott a vízbe, és eltűnt a sötétségben.

Teltek a percek, és Ami megjelenése óta először volt időm, hogy magamban legyek. Elkezdtem gondolkodni... Ami?... Egy földönkívüli!... Igaz volt, vagy csak egy álom?

Hosszú ideig vártam ott, minden perccel feszültebben, amíg a félelem tényleg kezdett eluralkodni rajtam. Teljesen egyedül voltam ott, egy iszonyatosan eldugott parton... Nem kevesebbel fogok szembesülni, mint egy földönkívüli úrhajóval...

A képzeletem elkezdett láttatni velem furcsa mozgó árnyékokat a sziklák között, a homokon, a vízből kifele jövet... És elkezdtem kételkedni mindenben. Mi van, ha Ami valamilyen gonosz lény, gyereknek álcázva?... Kedvességről beszél, csak hogy meggyőzzön? Nem, az nem lehet! Vagy mégis?... Túszul ejtve egy földönkívüli úrhajó által?...

Épp akkor egy rémületes látvány jelent meg a szemem előtt: a víz alatt egy zöldessárga sugárzás kezdett lassan emelkedni; aztán egy pörgő kupola emelkedett ki a hullámokból, sokszínű fényel...

Igaz volt! Valóban látni fogok egy másik világból származó úrhajót!

Akkor megjelent az úrjármű teste. Tojás alakú volt, kivilágított ablakokkal. Zöldes-ezüst színű fényt bocsátott ki.

Ijesztő látvány volt. Tényleg meg voltam rémülve. Az egy dolog volt, beszélni egy fiúval... fiúval?... aki jó embernek tűnt... lehet, hogy álarcot viselt?... és egészen más dolog egyedül lenni a parton, az éjszaka sötétjében, és látni, amint egy másik világból származó úrhajó megjelenik... Egy UFO, amelyik jön, hogy téged keressen, hogy elvigyen messzire...

Elfelejtettem a „srácot”, és mindent, amit mondott nekem. Egy rémületes gépezet volt előttem. Ki tudja, honnan jött? A messzi világűr egy sötét zugából? Mi van, ha kegyetlen, szörnyű idegenekkel van tele, akik jöttek, hogy elraboljanak engem?

Sokkal nagyobbak tűnt, mint az a tárgy, amit órákkal ezelőtt láttam az óceánba zuhanni.

Elkezdett közeledni hozzám, nagyjából három méterrel a víz felett lebegve. Semmi zajt nem csapott. A csend borzalmas volt. És az úrhajó közeledett, egyre közeledett.

Azt kívántam, bárcsak visszamehetnék az időben. Hogy soha ne láttam volna semmilyen tárgyat az űrből lezuhanni. Hogy soha ne ismertem volna semmilyen földönkívülit. És nyugodtan aludhatnék, mint a nagymamám, biztonságban a saját kis ágyikómban.

Ez egy rémálom volt. A félelemtől megdermedve még elfutni se tudtam. És nem tudtam levenni a szemem arról a fényes szörnyetegről, ami jött, hogy elvigyen engem... talán egy úrállatkerbe.

Amikor ott lebegett, hatalmasan, gigantikusan, épp a fejem felett, azt gondoltam, nekem annyi. Még arra is gondoltam, hogy az a baljós tömeg úgy szét fog lapítani, mint egy bogarat.

Sárga fény bukkant fel a szörnyeteg gyomrában, aztán megvakított egy reflektor, és azt gondoltam, halott vagyok. Istenre bízam lelkemet, és úgy döntöttem, átadom magam az ő Mindenható Akaratának.

Éreztem, hogy felhúznak, hogy egyfajta felvonóban vagyok, de a lábaim nem álltak semmin. Arra számítottam, hogy azokat a polipfejű lényeket fogom látni, vérvörös szemekkel...

Hirtelen a lábam puha felszínt ért, és egy világos, kellemes helyen találtam magam, szőnyegekkel és tapétázott falakkal.

A csillaggyerek előttem mosolygott, nagy, kedves szemei ragyogtak.

Pillantása megnyugtató, visszahozott a valóságba, abba a gyönyörű valóságba, aminek a felismeréséről tanított. A vállamra tette a kezét.

– Nyugodj meg, nyugodj meg. Nincs itt semmi rossz.

Amikor tudtam beszélni, elmosolyodtam, és azt mondtam: – Tényleg féltém.

– Láttam. Zöldre változtál! – mondta nevetve.

– Arra gondoltam, hogy... hát... szörnyű dolgokra gondoltam.

– Az a túl aktív képzeleted. Az elszabaduló képzelet meg tud ölni a félelemtől; képes feltalálni egy démont ott, ahol csak egy jó barát van. De a valóság nem bonyolult, és szép. Egészen egyszerű...

– Akkor... egy UFO-n vagyok?

– Az UFO azonosítatlan repülő tárgy. Ez viszont teljesen azonosított. Ez egy űrhajó. De csak folytasd, és hívd UFO-nak, ha akarod. És hívhatsz engem 'Marlakónak'.

Ez megtörte a feszültséget, és mindketten nevtünk.

– Gyere. Gyere, nézd meg az irányítópontot –, invitált.

Egy apró, boltíves bejáraton át egy másik szobába mentünk, aminek a mennyezete olyan alacsony volt, mint azé a szobáé, amit épp elhagyunk. Egy félkörív alakú szobát láttam magam előtt, nagy, ívelt ablakkal. Középen három fotel volt, előtte irányítógombokkal és néhány képernyővel, amik majdnem a padlóra támaszkodtak. A fotelek méretétől kezdve a mennyezet magasságáig minden azt a látszatot keltette, hogy a szoba gyerekeknek készült! Elértem a mennyezetet, amikor feltartottam a kezem. Egy felnőtt sehogy se fért volna el abban a szobában...

– Ez hihetetlen! – kiáltottam. Az ablakokhoz mentem, míg Ami kényelembe helyezte magát a középső fotelben, az irányítópult előtt. Az ablakokon át láttam a messzeségben villódzó tengerparti fényeket.

Enyhe rezgést éreztem a padlón, és a fények eltűntek. Most csak a csillagokat láttam...

– Hé! Mit csináltál a várossal?

– Nézz magad alá – felelte Ami.

Majdnem elájultam. Több ezer méteres magasságban voltunk az öböl felett. Az összes tengerparti város alattunk terült el, és messze lent láttam az enyémet. Egy szemvillanás alatt kilométereket repültünk a levegőbe, és még azt se éreztem, hogy mozgunk!

– Klassz! Szuper klassz!

A lelkesedésem nőtt, de hamarosan elszédültem a magasságtól. – Ami...

– Mit akarsz?

– Hm, nem tudunk leesni?

– Hát, ha olyan ember jönne a fedélzetre, aki hazudik, akkor ezek a kényes műszerek elromolhatnak...

– Akkor szálljunk le! Szálljunk le! – Majdnem ordítva mondtam, de a hangos nevetése azt mutatta, hogy csak viccelt, és ettől jobban éreztem magam.

– Láthatnak minket lentről? – kérdeztem.

– Amikor ez a fény kigyullad, – mutatott egy ovális, piros fényre az irányítópulton – az azt jelenti, hogy láthatók vagyunk. Amikor nem ég, mint most, akkor láthatatlanok vagyunk.

– Láthatatlanok?

– Pont úgy, mint ez a mellettem ülő srác – jegyezte meg, a mellette lévő üres ülőhelyre mutatva. Megijedtem, de elkezdett nevetni, és akkor tudtam, hogy ez egy másik vicc volt tőle.

– Mit csináltál, hogy ne lássanak minket?

– Ha a bicikli kereke gyorsan forog, nem látod a küllőket. Csak gyors mozgásra készítjük ennek az űrhajónak a molekuláit...

– Elképesztő, de azt szeretném, ha látnának minket lentről.

– Azt nem tudom megtenni. Amikor az űrhajóink nem-fejlett világokban vannak, akkor a láthatóságuk vagy láthatatlanságuk a 'segélytervvel' összhangban dől el. Minden egy 'szuperkomputertől' függ, ami ennek a galaxisnak a központjában van...

– Nem egészen értem.

– Ez az űrhajó össze van kötve a 'szuperkomputerrel', ami eldönti, mikor lehet minket látni, és mikor nem.

– És hogyan tudja az a komputer, mikor...?

– Az a komputer mindent tud. El akarsz menni valami különleges helyre?

– A házamhoz, Phoenixbe, Arizonába! Szeretném látni a levegőből... de több száz kilométerre van...

– Menjünk! – Ami megmozdította a gombokat, és így szólt, – Most!

Felkészültem, hogy az ablakon kinézve élvezsem az utat... De már megérkeztünk!... Több száz kilométer a másodperc töredéke alatt!

Elképedtem. – Milyen gyors módja az utazásnak!

– Már mondtam neked, hogy általában nem 'utazunk', hanem 'áthelyezzük' magunkat... Ez egy tér-idő dolog, de 'utazni' is tudunk.

Bámultam Phoenix kivilágított, széles sugárútjait. A város csodálatosan nézett ki éjszaka a levegőből. Megtaláltam a környékünket, és kértem, hogy vigyen minket oda. – De 'utazzunk' **lassan**. Élvezni akarom az utat.

Az irányítópulton nem égett a fény. Senki sem láthatott minket. Simán, csendben haladtunk előre az ég csillagai és a város fényei között.

Megjelent alul a házam. Tényleg rendkívüli élmény volt felülről látni.

– Akarod látni, hogy minden rendben van-e belül?

– Hogyan?

– Nézz ide.

Előtte a nagy képernyőn megjelent az utca képe felülről. Ugyanaz a rendszer volt, mint amit használtunk, hogy megnézzük, alszik-e a nagymamám, de egy nagy különbséggel: itt a kép három dimenziós volt, mélységgel. Úgy tűnt, kinyújthatod a kezéd, hogy a képernyőn keresztül bármit megérints. Megpróbáltam így tenni, de egy láthatatlan üveg megakadályozott.

Ami ezt mókásnak találta. – Mindenki ezt csinálja –, jegyezte meg.

– Mindenki? Ki az a mindenki?

– Ne gondold, hogy te vagy az első nem-fejlett, aki tesz egy kört egy földönkívüli űrhajóban...

– Azt gondoltam, én vagyok – mondtam kicsit kiábrándulva.

– Hát, tévedtél. De csak hogy az egőd ne szenvedjen, elmondom neked, hogy nem túl sok embernek adatott meg az a lehetőség, amit most te kaptál.

– Akkor boldog vagyok, Ami.

A képernyőn a kép átment a házam tetején, aztán megvizsgálta a szobákat, egyik saroktól a másikig. Minden rendben volt.

– Miért nem mutat a te hordozható TV-d mindent 3D-ben, mint ez?

– Már mondtam neked. Az egy elavult rendszer.

– Ha annyira elavult, miért nem adod nekem?

Erre a kérdésre nem számított. – Micsoda? Nem tehetem, Jim. Nem szabad felsőbbrendű technológia mintáit ezeken a világokon hagynunk. Már tudod, hogy ezt a technológiát nem jó célra használnák.

Azonnal megértettem: az olyan készüléket kémkedésre használnák.

– És a Föld bolygó szegény polgárai búcsút inthetnének a magánéletnek – bizonygatta.

Kértem, hogy tegyünk egy kört a város körül. Elmentünk az iskolám felett. Láttam a játszóteret, a sportpályát, az osztálytermemet.

Elképzeltem, hogy később mesélek az osztálytársaimnak a kalandomról: – Láttam az iskolát egy űrhajóból! – Olyan büszke lennék, ahogy ezt mondom.

– És azon nyomban elvinnének a bolondok házába –, jegyezte meg, boldogan nevetve, amikor továbbfűzte a gondolatomat.

Akkor elképzeltem, hogyan gúnyolna ki mindenki az iskolában, és talán még rosszabb dolgokat is tenne. – Azt hiszem, igazad van... Jobb lesz, ha befogom a számat.

– Az bölcsebb lenne, Jim. Jobb, ha az igazi történetet csak a könyvben mondom el, amiről meséltem neked. Csak ott, és mintha a képzelet műve lenne. Megígéred?

– Megígérem, Ami.

Tovább repültünk Phoenix felett.

– Milyen kár, hogy nincs nappal – mondtam.

– Miért?

– Szerettem volna az űrhajódban nappal is utazni... hogy lássak városokat és tájakat napvilágnál...

Szokás szerint Ami nevetett rajtam. – Azt akarod, hogy nappal legyen? – kérdezte.

– Nem hiszem, hogy hatalmadban áll megmozdítani a Napot... vagy igen?

– Ami a Nap megmozdítását illeti, nem. De a magunk megmozdítását illetően, igen.

Állított a gombokon, és iszonyatosan gyorsan kezdtünk el menni. Átmentünk a sivatagon, aztán néhány város tűnt fel alul. A nagy magasságból, amit elértünk, kivilágított pontoknak tűntek. Aztán átkeltünk a Sziklás-hegységen. Közvetlen azután egy óriási, holdfényben fürdő óceánt tudtam kivenni. Az Atlanti-óceán volt! Előttünk fent a láthatáron erősödött a fény.

Valamilyen szárazföld fölé értünk, és ami még elképesztőbb volt, a Nap elkezdett gyorsan felkelni!

Ez valami hihetetlen volt számomra. Ami mozgatta a Napot! Pár pillanaton belül nappal volt.

– Hogy lehet, hogy azt mondtad, nem tudod megmozdítani?

Élvezte tudatlanságomnak ezt a bizonyítékát. – A Nap nem mozdult meg. Mi vagyunk azok, akik gyorsan mozgunk.

Azonnal felismertem a tévedésemet. De volt rá mentség. Látnod kellene, milyen megfigyelni, ahogy a Nap impresszív sebességgel a láthatár fölé emelkedik...

– Hol vagyunk?

– Afrika.

– Afrika! De alig egy perce Amerikában voltunk!

– Hát, te akartál nappal utazni ebben az űrhajóban. Tehát olyan helyre jöttünk, ahol nappal van. 'Ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez'... Milyen afrikai országot szeretnél meglátogatni?

– Hmm. Indiát.

Nevetése elárulta, hogy nincs túl jó érzékem a földrajzhoz...

– Menjünk akkor Ázsiába. Indiába... Melyik városba akarsz menni Indiában?

Nem fogom elkövetni kétszer ugyanazt a hibát. – Nekem mindegy. Te választasz.

– Bombay jó?

– Igen, az fantasztikus lenne, Ami.

Nagy sebességgel és elképesztő magasságban átrepültünk az afrikai kontinens felett.

Később, amikor újra a házamban voltam, egy világtérképet használva rekonstruáltam azt az utazást. Az Indiai-óceánhoz érkeztünk, és átszeltük, miközben a Nap szédítő sebességgel egyre magasabbra kapaszkodott. Pár pillanaton belül India felett hasítottuk az eget.

Az űrhajó hirtelen fékezett, és mozdulatlan maradt.

– Miért nem repültünk a szélvédőnek, ilyen hirtelen megállással? – kérdeztem meglepődve.

– Egyszerű. A tehetetlenség eltörlésének kérdése...

– Ó, milyen egyszerű...

6. FEJEZET FOKOK KÉRDÉSE

Űrhajónk a város fölé ereszkedett, amíg nagyjából száz méteres magasságot ért el. Aztán elkezdtük utazásunkat Bombay ege felett.

Sose láttam túl sok TV műsort Indiáról; ezért úgy éreztem magam, mintha filmet néznék, vagy akár álmodnék. Emberek ezrei és ezrei, változatos színű tunikák és turbánok, tehének az utcákon, az amerikaiaktól nagyon eltérő házak és épületek, sok utcai árus. De ami legjobban megragadta a figyelmemet, az az emberek hatalmas tömege volt. Nem olyan volt, mint Phoenix, bár a városom elég nagy. Még akkor sem látsz ott olyan iszonyatos embertömeget a belvárosban, amikor mindenki hazaindul a munkából, mint amit Bombaiban láttunk. Mindenhol emberek voltak. Nekem ez tényleg egy másik világ volt.

Senki sem látott minket. A jelzőfény ki volt kapcsolva.

Hirtelen visszatértem a „valóságba”.

– A nagymamám!

– Mi van vele?

– Most nappal van! Fel fog ébredni, és aggódik, hogy nem vagyok ott... Menjünk vissza!

Ami számára a szórakozás állandó forrását jelentettem. – Jim, mélyen alszik... ahogy szokott. A világ másik felén alig múlt el éjfél. Itt olyan délután kettő van.

– Tegnap vagy ma? – kérdeztem, megzavarodva ettől a sok időváltozástól.

– Holnap! – felelte, és dőlt a kacagástól.

– Komolyan, Ami, nem vagyok boldog.

– Ne hagyd, hogy megzavarjon téged. Még sok időnk van. Mikor kel fel?

– Nem tudom. Azt gondoltam, mindig ébren van. Hát, legalábbis mindig azt mondja, hogy éjszaka egyáltalán nem tud aludni. – Mindketten neveltünk.

– Akkor még maradt pár órája abból a 'nem alvásból'... Előttünk áll ez az összes idő, ráadásul meg tudjuk az időt **nyúúúújtani**...

– De mégis aggódom... Miért nem mehetünk el megnézni?

– Mit akarsz megnézni?

– Talán felébredt...

– Jobb, ha pont innen megnézzük, hogy egyetérts velem – mondta. Majd halkán mormogott: – Egyes földlakók úgy megnehezítik az életet –, és közben mosolygott.

Állított az egyik képernyő gombjain, és ott volt az USA nyugati partja, ahogy magasan felülről látszik. Aztán a képernyő egy fejesugrást mutatott a föld felé, fantasztikus sebességgel. Hamarosan ki tudtam venni az öblöt, a tengerpartot, a házat a parton, a tetőt, és a nagymamámat. Hihetetlen volt. Úgy tűnt, pont ott vagyunk. Még mindig aludt, a szája félig nyitva, ugyanabban a pozícióban, mint azelőtt.

– Nem mondhatod, hogy alvászavarai vannak, igaz? – jegyezte meg Ami huncutkodva. Aztán hozzátette: – Csinálunk majd valami mást, hogy nyugton tudj maradni.

Felkapott egyfajta mikrofont, és intett, hogy maradjak csendben. Megnyomott egy gombot, és azt mondta: – Psssszzt! – A nagymamám meghallotta, felébredt, felkelt az ágyból, és bement az étkezőbe. Hallottuk a lépteit és a légzését. Látta a vacsorám maradványait az asztalon, mindent eltakarított, és a tányérokat a konyhában hagyta. Aztán a hálószobám felé indult, kinyitotta az ajtót, és felkapcsolta a villanyt. Az ágyam felé nézett. Mindent tökéletesen láttunk. Úgy nézett ki, mintha tényleg az ágyamban aludnék. De valami hiányzott. Nem voltam benne biztos, hogy mi az, de Ami tudta. Fogta a mikrofont, és elkezdett beleszusogni. A nagymamám hallgatta ezt a szuszogást, és azt gondolta, hogy én vagyok az, aki ott alszom. Lekapcsolta a villanyt, becsukta az ajtót, és a hálószobája felé indult.

– Most boldog vagy?

– Igen. Most az vagyok... de alig tudom elhinni! Neki ott éjszaka van, nekünk pedig itt nappal...

– Ti túl hozzászoktatok a távolsághoz és időhöz...

– Nem értem.

– Mit szólnál ahhoz, ha elmennél egy útra ma, és visszaérkeznél tegnap?

– Te próbálsz megőrizni engem. Elmehetnénk megnézni Kínát?

– Persze. Melyik várost szeretnéd látni?

Most nem fogok bolondot csinálni magamból. – Tokiót – feleltem magabiztosan és büszkén.

– Akkor menjünk Tokióba... egy városba **Japánban** –, mondta, és próbált nem nevetni.

Átutaztuk Indiát hosszában, északkelet felé. Amikor a Himalájához érkeztünk, az űrhajó megállt.

– Utasítást kaptunk – mondta Ami. Furcsa jelek tűntek fel a képernyőn. – Bizonyítékot fogunk hagyni. A 'szuperkomputer' azt mondja, hogy valakinek valahol látnia kell minket.

– Micsoda móka! Kinek és hol?

– Nem tudom. Irányítva leszünk. Megérkezünk...

Az azonnal áthelyező rendszert használtuk. Kb. ötven méter magasságban lebegve a levegőben, egy erdő felett voltunk. A fény az irányítópulton azt mutatta, hogy láthatók vagyunk. Az ablakokon túl mindenütt fenyőfák borították a tájat.

– Ez Kelet-Ausztrália – jegyezte meg Ami, felismerve a helyet.

A Nap kezdett lemenni a közeli dombok mögött. Az űrhajónk az eget szelte, útjával óriási háromszöget rajzolva, és állandóan váltogatva a színeket.

– Ezt miért csináljuk?

– Hogy hatást keltsünk. Fel kell keltenünk a barátunk figyelmét ott lent.

Ami egy férfit figyelt a képernyőn. Kinéztem az ablakon, hogy lássam, meg tudom-e találni őt alul, és észrevettem őt a fák között. Vörös vadászdzseki volt rajta, vadászpuska volt nála, és nagyon elképedtnek tűnt. Ránk fogta a puskáját.

Megrémülve lelapultam, hogy elkerüljem a lehetséges puszkagolyót.

Ami mókásnak találta a feszültségemet. – Ne aggódj. Ez az 'UFO' golyóálló... és még sok minden-mást-is-álló...

Nagyobb magasságba emelkedtünk, egyfolytában sokszínű, villódzó fényt bocsátva ki.

– Fontos, hogy ez az ember soha ne felejtse el ezt a találkozást.

Azt gondoltam, hogy soha nem fogja elfelejteni a látványt, ahogy a levegőben repültünk, és nem volt szükség ennyire megijeszteni őt. Ezt elmondtam Aminak.

– Nincs igazad. Emberek ezrei látták az űrhajóinkat elhaladni, de azután nem emlékeznek rá, hogy látták. Ha abban a pillanatban, amikor látnak minket, nagyon aggódnak a saját rémálmaik miatt, akkor alig fordítanak ránk figyelmet. Aztán teljesen elfeledkeznek az élményről. Nagyon meggyőző statisztikánk van erről a jelenségről.

– Miért kell annak az embernek látnia minket?

– Nem tudom pontosan. Talán a beszámolója fontos lesz egy másik érdekes, különleges ember számára. Vagy talán ő maga az az érdekes, különleges ember. Ráállítom a 'szenzométert'.

A férfi feltűnt egy másik képernyőn, de majdnem átlátszó volt. Nagyon szép, aranyló fény ragyogott a mellkasának közepén.

– Mi az a fény?

– A szeretet erejének hatása a lelkére. Az az ő fejlődésének szintje is. 750 fokos.

– És az mit jelent?

– Hogy ő érdekes.

– Miért érdekes?

– Mert a fejlettségének szintje nagyon magas egy olyan földlakóhoz, aki vadászattal tölti az idejét. Biztos nagyon hamar vége lesz annak, hogy örömét leli kis állatok elpusztításában... Azt hiszem, ez a látvány segíteni fog neki.

– Fejlődési szint?

– Közelségének foka a vadállathoz, vagy az 'angyalhoz'.

Ami a képernyőt egy koalamedvére irányította. Az is áttetsző volt, de a fény a mellkasában sokkal kevésbé ragyogott, mint az emberben.

– Kétszáz fok – jelentette ki Ami. Aztán egy halra irányította. A fény nagyon halovány volt.

– Ötven fok.

– És mi a helyzet veled, Ami? Neked hány fokod van?

- Hétszázhatvan fok – felelte.
- Csak tízzel több, mint a vadásznak! – Meglepődtem a földlakó és közte lévő kis különbségen.
- Így van. A szintünk hasonló.
- De azt gondoltam, hogy te biztos sokkal fejlettebb vagy, mint a földlakók...
- A Földön vannak emberek 800 fokkal, Jim.
- Több, mint neked!
- Persze. Megvan az előnyöm, hogy tudok bizonyos dolgokat, amikről ők nem, de vannak itt a Földön nagyon értékes emberek: tanárok, művészek, ápolók, tűzoltók...
- Tűzoltók?!
- Nem gondolod, hogy nemes dolog az életedet másokért kockáztatni?
- Igazad van, de a nagybácsim, az atomfizikus, bizonyára szintén nagyon értékes...
- Híres, talán. Mit csinál, a nagybácsikád, a fizikus?
- Egy új fegyvert fejleszt, egy ultrahang sugarat.
- Hmmm... Ha nem képes megérteni, hogy az emberi intelligencia az isteni intelligencia tükröződése, ha rövidlátósága nagyképűvé, és Istennel szemben tiszteletlenné teszi, és azon kívül, ha a tehetséget, amit kapott, fegyverek gyártására szenteli... akkor azt hiszem, hogy a szintje nem túl magas. Te mit gondolsz?
- Mit? De ő egy bölcs ember! – tiltakoztam.
- Ismét csak összekeversz dolgokat. A nagybátyádnak rengeteg információ áll a rendelkezésére, és jó az adatok közti összefüggések észrevételében, de ez nem feltétlen jelenti azt, hogy ő egy intelligens ember, és még kevésbé bölcs. Egy számítógépnek impresszív adatbázisa lehet, és hihetetlen műveleteket végezhet, de ettől nem válik intelligenssé. Úgy gondolod, hogy intelligens az, aki egy sírt ás, és ő maga veszélyben van, hogy abba beleessen?
- Nem, de...
- A fegyverek azok ellen fordulnak, akik támogatják őket.

Ez a kijelentés nem tűnt teljesen nyilvánvalónak a számomra, de úgy döntöttem, hiszek Aminak. Ki vagyok én, hogy kételkedjek a szavaiban? Ezzel együtt meg voltam zavarodva... A nagybátyám volt a hősöm. olyan intelligens ember...

- Van egy jó komputer a fejében, de ez minden. Itt a kifejezésekkel van problémánk: a Földön az embereket intelligensnek vagy bölcsnek hívják, ha jók csak az egyik agyuk használatában. De nekünk kettő van...
- Micsoda? Két agy?
- Nos, jobb lenne azt mondani, két 'felfogó központ'. Az egyik a fejben; az a 'komputer', az egyetlen, amiről ti emberek tudtok. Az ezzel a világgal kapcsolatos információt dolgozza fel. A másik a mellkasban van. Az nem látható, mert nem anyagi. De létezik. Az élet alapvető dolgaihoz van köze, az örök, univerzális igazságokhoz, mint a bölcsesség és szeretet. A két központ egyensúlya hozza létre azt a fényt, amit a képernyőn az ember mellkasában láttál.
- Ez nagyon érdekes, Ami.
- Számunkra az az intelligens vagy bölcs ember, akinek mindkét központja harmóniában van. Ez azt jelenti, hogy az intelligenciának a szívet kell szolgálnia. De az 'intelligens' emberek többsége azt gondolja, hogy ennek az ellenkezője igaz. Hideg agyi számításokat végeznek, és nem látják, hogy mi az, ami igazán fontos.
- Mivel könnyebb volt megértenem Amit, amikor példákat mondott, kértem egyet.
- Azt mondta, – Oké, egy bérgyilkos azt gondolhatná, 'Jól fizetnek minden egyes emberért, akit kinyírok... ezért rengeteg munkát akarok!'
- Elkezdtem nevetni, mert miközben ezt mondta, Ami olyan grimaszokat vágott, mint egy

őrült.

– Az ilyen emberek csak a felszínt látják, a pénzt. De nem látják, mi az, ami alapvető, a szenvedést, amit okoznak. Hiányzik az egyensúly a fej központjuk, és a szív központjuk között.

– Most jobban értem. És mi van azokkal, akiknek a szív központja jobban fejlett a fej központjuknál? – kérdeztem.

– Ők pont az ellenkezője. 'Jó ostoba embereknek' hívnád őket. Nem értik meg igazán, milyen világban élnek. Ez könnyűvé teszi mások, a 'rossz intelligens emberek' számára, hogy rávegyék őket ártalmas dolgokra, miközben azt hiszik, hogy jót tesznek. És ez sem működik. Az övék egyfajta kezdetleges, öntudatlan kedvesség, mint egy jó kutyus, aki csóválja a farkát és megnyalja a kezét bárkinek, aki épp arra jár...

– Ez rossz?

– Néha ezeket a jó, meggondolatlan kis kutyusokat végül elpusztítják más 'csúcs kutyák', akik nem olyan jók... Annak a szeretete, aki nem gondolkodik tisztán, nem válhat valódi szeretetté.

– És mi kell ahhoz, hogy valódi szeretetté alakuljon?

– Az érzelmeket intelligenciának kell megvilágítania, hogy igazi szeretetté alakítsa őket, az intelligenciát pedig érzelmeknek kell megvilágítaniuk, hogy bölcsességgé alakítsák.

Megértettem, hogy igaza van. Emlékeztem az összes rossz hírre a TV-ben, és láttam, hogy minden esetben, amikor emberi lények másoknak szenvedést okoztak, vagy megölték őket, ott volt az egyensúly hiánya.

– Akkor az érzelmek és a szeretet nem ugyanaz a dolog?

– Nem mindig, Jim. De ti, emberek, összekeveritek a kettőt, és néha 'szeretetnek' hívtok olyan érzelmeket, amik nem haladtak át az intelligencián, például egy kutya vonzalmát a kölykei iránt, vagy egy fanatikusét a frakciója iránt. Az igazi szeretet valami más. Mindig kell hozzá a fény, a mentális tisztaság jelenléte.

– Értem, Ami.

– A fejlődési szint a szeretet-bölcsesség szintje is. Más szavakkal, az az intelligencia, plusz érzelem terméke. Az értelmi fejlődésnek ezért kell összhangban lennie az érzelmi fejlődéssel. Ez az egyetlen mód, ahogy egy igazán intelligens, vagy bölcs ember létrejöhet; ez az egyetlen mód, ahogy a belső fény növekedhet.

– Mi a helyzet velem, Ami? Nekem hány fokom van?

– Azt nem mondhatom meg.

– Miért nem?

– Mert ha a szinted magas, hiúvá fogsz válni.

– Óhh. Értem...

– De ha alacsony... **naggggyon** rosszul fogod érezni magad...

– Ó.

– Az egészségtelen büszkeség kioltja a belső fényt.

– Nem értem. Azt gondoltam, hogy a büszkeség jó.

– Az elégedettség önmagad jobbításában, vagy hogy jól szolgálj másokat, az egészséges büszkeség, de az olyan büszkeség, amitől másokat lenézünk, az egészségtelen. Meg kell próbálnunk szerénynek lenni. Isten olyan szerény, hogy annak ellenére, hogy mindent megalkotott nekünk, nem hagyja, hogy lássuk őt, csak a Teremtését... Nézd, most távozunk.

Azonnal visszatértünk a Himalájába.

7. FEJEZET LÁTNAK MINKET

Egy távoli óceán felé közeledtünk, és másodperceken belül felette repültünk. Átkeltünk rajta, majd néhány sziget bukkant fel alul. Japán felett voltunk, és Tokió városa felett ereszkedtünk lefelé.

Azt gondoltam, hogy csúcsos tetejű házakat fogunk látni, de többnyire felhőkarcolókat, modern sugárutakat, parkokat, és autókat láttunk.

– Látnak minket –, mondta Ami az irányítópult világító fénye felé mutatva. Az emberek az utcán elkezdtek forgolódni, a fejük fölé mutogatva, oda, ahol mi voltunk. A sokszínű külső világítás megint csak bekapcsolt. A magasságunk elég nagy volt. Csak olyan két percig maradtunk ott.

– Újabb láthatás – mondta Ami, a jelet figyelve, ami a képernyőn megjelent. – Ismét át leszünk helyezve.

A nappali fény lassan gyengült. Csak a csillagok maradtak, az ablak túloldalán ragyogva. Nem sok látnivaló volt alul. Egy kisváros a távolban, néhány fény, egy út, rajta egyetlen autóval.

Odamentem az Ami előtti képernyőhöz. Az egész panoráma megjelent rajta, tökéletesen kivilágítva. Ami a sötétség miatt első pillantásra láthatatlan volt, az a képernyőn nagyon tiszta volt.

Olyan világos volt, mint nappal, és láttam, hogy az autó zöld színű, és egy házaspár ül benne. Nagyjából 20 méter magasan voltunk, és az irányítópult szerint láthatók. Elhatároztam, hogy mostantól hasznát veszem ennek a képernyőnek. A képe tisztább volt, mint maga a valóság.

Amikor a jármű tőlünk kis távolságra megérkezett, a sofőr leállította, és leparkolt vele az út mellett. Az utasai kiszálltak, és elkezdtek mutogatni és kiabálni, eltorzult arccal minket nézve.

– Mit mondanak? –, kérdeztem.

– Kommunikációt, kapcsolatot kérnek. Ők egy UFO-kat tanulmányozó pár. Bár esetükben az érdeklődésük kissé rendkívüli. Azt mondhatjuk, hogy ők valami 'földönkívüli hívőkhöz' hasonlatosak.

– Akkor kommunikálj velük – mondtam, aggódva amiatt, ahogy viselkedtek. Azután letérdeltek és elkezdtek imádkozni, felnézve az űrhajó felé.

– Nem tehetem. Engedelmeskednem kell a 'segélyterv' szigorú előírásainak. A kommunikáció nem jön létre, amikor csak valaki épp arra vágyik. Csak amikor felülről 'döntik el'... hacsak valaki nem tudja, hogyan kérje úgy, ahogy azt kellene... Továbbá, ez a pár isteneknek tekint minket.

– Mi a baj ezzel?

– Csak Istent szabad Istennek tekinteni. Az Univerzum bármely teremtményének Istenként való imádata a gyümölcs összetévesztése a fával...

– És az veszélyes?

– Nem túl veszélyes annál, aki nem sokat tud ezekről a dolgokról. De nagyon súlyos lenne, ha mi megpróbálnánk elbitorolni Isten helyét ezeknek az embereknek a célt tévesztett vallásosságában. Ha testvéreknek tekintenének minket, akik fejlettebbek, az egy másik ügy lenne.

Arra gondoltam, hogy Aminak meg kellene mutatnia ennek a párnak, hogy tévednek. Tudta, hogy mire gondolok, és azt mondta: – Jim, nem járhatunk körbe, hogy kijavítsuk az Univerzum nem-fejlett világaiban lakók tévedéseit, főleg, amikor már vannak szentírásaik és

vallásaik, hogy sok dolgot tisztába tegyenek. Amit az a két ember csinál, az semmi más tévedésekhez képest, amiket ezekben a világokban elkövetnek. És ott sem avatkozhatunk be, bár borzalmas dolgok történnek. Jelen pillanatban sok embert megölnek vagy kínoznak sok bolygón, köztük ezen is.

– És ti fiúk, semmit nem tudtok tenni?

– Nem, Jim. Nem tudunk.

Ezt jó időpontnak találtam arra, hogy felhozzak egy dolgot, ami mindig zavart. – Néha úgy gondolom, hogy Isten nem olyan jó, Ami... Hogyan engedheti meg, hogy ilyen dolgok történjenek?

Felállt, és az ablakon az ég felé kinézve így felelt: – Ez mind evolúciós szintek kérdése, Jim. Ahogy a különböző embereknek különböző evolúciós szintjük van, a bolygóknak is van. Ez a te világod nem nagyon fejlett, de vannak másikak, amik még kevésbé fejlettek.

Évmilliókkal ezelőtt a küzdelem az életben maradásért nagyon kegyetlen volt itt a Földön: minden agresszív volt és mérgező. Mindennek fogai és agyari voltak. De azok a lények ahhoz a környezethez alkalmazkodtak, és nekik az élet nem tűnt különösen kegyetlennek. Semmi bajt nem láttak abban, hogy más lényeket darabokra tépjenek...

– És Isten talált fel egy ilyen 'szerető' rendszert?

– Már mondtam neked, hogy csak akkor tudjuk értékelni a fényt, amikor ismerjük az árnyékokat, és elmagyaráztam neked, hogy azok a lények nem rendelkeznek a te érzékenységeddel. Emiatt te nem olyan világban élsz, mint az övék; és ők sem élnek olyan világban, mint ez.

– Hm... – Aminak nem sikerült meggyőznie Isten kedvességéről.

– De ma, mivel az evolúció fejlettebb szintjét érték el ezen a világon, kicsivel több a szeretet és bölcsesség. Pont ez okból adódóan az élet nem olyan nehéz, mint korábban volt, de még nem lehet azt mondani, hogy ez egy fejlett világ. Még sok durvaság létezik itt. E pillanatban halak eszik meg egymást elevenen a tengerben. De mivel a tudatosságuk olyan csekély, alig tudnak róla.

– Mindegy, ez tényleg kegyetlen...

– Tán kegyetlennek tűnik neked, de nem az a halnak. És te nem a tenger alján élsz. De vannak más lények, nagyobb tudatossággal, akik mégis rémisztő dolgokat csinálnak pont itt, ezen a világon. És nem csupán azért teszik, hogy egyenek...

Ami állított néhány gombon, és háborús jelenetek tűntek fel a képernyőn. Néhány tankból katonák rakétákat lőttek ki épületek ellen, elpusztítva azokat, és mindenkit, aki azokban élt.

– Ez épp most történik egy országban a Földön, de mi nem tehetünk semmivel sem többet annál, amit már teszünk. Egyetlen bolygó, ország, vagy személy fejlődésébe sem szabad az engedélyezettnél jobban beavatkoznunk.

Tömeges kivégzés képei jelentek meg a képernyőn egy kivégző osztag által.

– Ki tudnád kapcsolni azt a TV-t? Borzalmasan érzem magam, amikor bármi ilyen kegyetlent látok.

– Ez szörnyű, Jim, de mivel senki sem tűnik el örökre, mivel az egymást szerető lelkek újra megtalálják egymást, minden egy tanulási tapasztalat. Az egyéb életeimben, ez előtt, vadállat voltam, és meghaltam, amikor más vadállatok elpusztítottak. Később emberi lény voltam, de alacsony fejlettségi szinttel. Ölttem, és megöltek. Kegyetlen voltam, és viszonzásul kegyetlenségben volt részem. Sok létezésen haladtam át. Apránként így tanultam meg olyan életet élni, ami gyengédebb és jóságosabb. Az életem most jobb, de nem haladhatok szembe azzal a fejlődési rendszerrel, amit Isten létrehozott. Az a pár megsért egy univerzális törvényt, amikor valaki olyan nagyszerűvel és fenségessel hasonlítanak minket össze, mint Isten. A Teremtő felé irányuló tisztelet és szeretet érzését eltérítik, és felénk irányítják. A katonák, akiket láttunk, szintén megsértenek egy univerzális törvényt. Azt, amelyik így szól, 'Ne ölj.' Ez

sokkal súlyosabb, és mégsem tudunk közbelépni. De ne gondold azt, hogy akik szenvednek, azok 'Isten kegyetlensége' miatt szenvednek. Nem, nem ez történik. Az Univerzális Intelligencia gondoskodik arról, hogy mindenki azt kapja, amit megérdemel. Talán azok, akiket ma eltalál egy bomba, brutálisak voltak másokhoz egy korábbi életben, vagy az talán ebben történt. Mint azok a katonák. Nekik is szenvedniük kell, úgy, ahogy másoknak szenvedést okoznak, hogy megtudják, milyen érzés az, és megértsék, hogy nem jó dolog ilyen fájdalmat okozni. Így apránként meg fogják tanulni, hogy szeretet által irányítva cselekedjenek. Akkor ők maguk boldogságot fognak kapni, nem pedig fájdalmat.

A pár az űrhajó alá ment, de láthattuk őket egy képernyőn. Felemelték felénk a kezüket, mintha azt akarnák, hogy hozzuk fel őket a fedélzetre.

– Nem tudnád mindezeket elmagyarázni annak a párnak, egy mikrofonon keresztül beszélve?

– Egy személy, vagy világ csak egy bizonyos evolúciós szint elérése után részesülhet a segítségünkben. E nélkül az a fejlődés általános rendszerének megsértése lenne. De az a pár még nem érte el ezt a szintet. És az emberiség sem a Földön...

Be kell vallanom, hogy nem igazán értettem, miről beszél Ami. De amikor később elgondolkodtam rajta, világosabbá vált előttem. Ez hosszú idővel azután történt, hogy ő elment. Csak akkor tudtam beszélni erről az unokatestvéremnek, hogy többé-kevésbé úgy tudja leírni, ahogy én azt hallottam.

A pár továbbra is az űrhajónk felé irányította az imádságait, de mi belefáradtunk abba, hogy őket nézzük.

– A Kozmikus Intelligencia egy nagyon hosszú láthatás ajándékát adja nekik – mondta Ami.

– Miért?

– Csak a Kozmikus Intelligencia tud válaszolni erre a kérdésre. Inkább keressünk valami szórakoztatóbbat...

Ami ráállt a japán TV-re, míg arra vártunk, hogy a „szuperkomputer” elvigyen minket onnan. Szokásos jó humorával figyelt egy hírműsort. Mikrofonnal a kezében egy riporter interjút készített az utcán lévő emberekkel. Egy nő beszélt, és mutogatott az ég felé. Semmit nem értettem abból, amit mondott, de felfogtam, hogy a találkozásáról beszélt egy 'UFO-val'... a miénkkel. Mások is elmondták a saját verziójukat a jelenségről.

– Mit mondanak? – kérdeztem.

– Hogy 'UFO-t' láttak... Annyi manapság az örült ember – jegyezte meg mosolyogva.

Aztán egy szemüveges és nyakkendőös férfi jelent meg a képernyőn. Ábrákat rajzolt egy táblára, miközben magyarázott. Az ábrák a naprendszert, a Földet, és más bolygókat jelképeztek. Hosszú ideig beszélt. Feltételeztem, hogy egy japán tudós volt, az asztronómia területéről.

Úgy tűnik, Ami értett azon a nyelven, mert a műsort nagyon szórakoztatónak találta. Talán a 'tolmácsot' használta.

– Mit mond? – kérdeztem újra.

– Hogy minden bizonyítékot figyelembe véve 'tudományosan bizonyított', hogy nincs intelligens élet a galaxisban, a Földön található kívül... Azt is mondja, hogy akik az állítólagos 'UFO-t' látták, kollektív hallucinációban szenvednek, és azt ajánlja, hogy mind menjenek pszichiáterhez...

– Komolyan? – kérdeztem.

– Komolyan – válaszolta nevetve. A tudós tovább beszélt.
– Most mit mond?
– Hogy egy olyan 'fejlett' civilizáció, mint ez, létezhet, de minden kétezer galaxisban talán csak egy, a számításai szerint.
– És mit akar ez jelenteni?
– Azt, hogy amikor rájön, hogy egyedül ebben a galaxisban civilizációk milliói léteznek, és hogy azokkal összevetve ez a világ történelem előtti, a szegény fiú meg fog örülni. Még örültebb lesz, mint most...
Mindketten hosszan kacagtunk. Nagyon mókás volt, hogy egy tudóst figyeljek, amint azt magyarázza, hogy UFO-k nem léteznek... és íme, itt vagyok én, egy UFO-ból nézem őt!

Még néhány percig ott maradtunk, amíg a piros fény kialudt, jelezve, hogy ismét láthatatlanok lettünk.

– Szabadok vagyunk.
– Akkor folytathatjuk az utazásunkat? – kérdeztem.
– Persze. Hová szeretnél most menni?
– Hmmm. Menjünk... Hawaiiiba!
– Ott éjszaka van... Nézd. – Már megérkeztünk.
Egy fény az űrhajón megvilágított egy part menti pálmásort.
– Ez Hawaii?
– Persze.
– Olyan gyorsan ideértünk!
– Szerinted ez gyors volt? Várj... Most nézz ki az ablakon.
Egy nagyon furcsa sivatag felett voltunk. Éjszaka volt. Az ég nagyon sötét volt, majdnem fekete, a kékes holdfényt leszámítva.
– Hol vagyunk? Újra Arizonában? A Szahara sivatagban?
– Ez a Hold.
– A Hold?
– A Hold.
Felnéztem arra, amiről azt gondoltam, hogy az a Hold. – Akkor az biztos a...
– Az a Föld.
– A Föld!
– A Föld. Ahol a nagymamád mélyen alszik...

Elképedtem. Tényleg a Föld volt. Tiszta kék színe volt. Hihetetlennek tűnt, hogy valami, ami olyan kicsi, olyan sok dolgot tartalmazhat, amik olyan nagyok. Például hegyeket, óceánokat, szárazföldeket.

Anélkül, hogy tudtam volna az okát, elkezdtem a memóriámban tárolt képeket látni. Eszembe jutott egy kis patakocska a gyerekkoromból, egy mohával borított fal, méhek egy kertben, a környéken legelésző lovak egy nyári délutánon... Mindezek a dolgok ott voltak, azon a kis kék bolygón, amelyik a csillagok között úszott...

Hirtelen megláttam a Napot, egy távoli csillagot, de sokkal fényesebben, mint ahogy a Földről látszik.

– Miért néz ki olyan kicsinek?
– Mert a Holdnak nincs légköre, ami nagyítóüveggé hat. A Földről ezért minden nagyobbak látszik, mint innen. De ha nem lenne egy különleges üveg ezen az űrhajón, akkor az a kis Nap ártana neked, pontosan ugyanezen ok miatt: Mert itt nincs olyan légkör, mint a Földön, aminek van egy 'szűrője', hogy a Nap ártalmas sugarai ne okozzanak kárt az életben a bolygón.

– Az a szűrő az 'ózonréteg', az a réteg, ami a levegőszennyezés miatt eltűnik?
– Így van, Jim. Ez az egyik eredménye a technológia magas szintjének, és a bölcsesség és kedvesség alacsony szintjének: a vége mindig az, hogy az Egyetemes Élet törvényei sérülnek. Ez történik, amikor az 'intelligens emberek' a pénzkeresést tekintik a legfontosabb dolognak az életben, anélkül, hogy foglalkoznának a következményekkel a saját életükben, vagy akár a gyerekeik életében. Nagyon intelligensnek tűnnek ők neked, Jim?

Nekem mindig ez a gondolkodásmód tűnt normálisnak és jónak, de most, hogy Ami megmutatta a dolog másik oldalát, nem voltam benne olyan biztos.

– Neeeeem! Ostobák! – mondtam, tényleg ingerülten.

Ami elkezdett nevetni.

Nem tetszett, ahogy a Hold felszíne kinézett. A Földről szebbnek tűnt. Kietlen és nyomasztó volt.

– Nem mehetnénk valahová, ami szebb?

– Lakottra? – kérdezte Ami.

– Persze! De nem szörnyek által!

– Akkor messzire kell mennünk.

Megmozdította az irányítókarokat, az űrhajó finoman rezgett, és a csillagok fényes vonalakká nyúltak. Aztán az ablakon kívül egy világító fehér köd tűnt fel, villódzó fényekkel.

– Mi történik? – kérdeztem, kissé ijedten.

– Áthelyeződünk...

– Hová helyeződünk át?

– Egy nagyon távoli bolygóra. Várnunk kell pár percet. Most egy kis zenét fogunk hallgatni.

Megnyomott egy gombot az irányítópulton. Finom, furcsa hangok töltötték meg a helyiséget. Barátom becsukta a szemét, és felkészült az örömteli zenehallgatásra.

A zajok nagyon furcsák voltak. Hamarosan nagyon mély, hosszan tartó rezgés kezdte el rázni az irányítótermet. Majd hirtelen abbamaradt egy másik, nagyon magas hang; a csend pár másodpercig tartott. Azután magas és mély hangok gyorsan követték egymást. A legmélyebb hang megint lassanként élesebbé vált, míg valamiféle ordítások és kis csengettyűk jelezték az állandóan változó ritmust.

Úgy tűnt, hogy Ami révületben van. Gondoltam, hogy nagyon jól ismeri azt a „dallamot”, mert ajkával és finom kézmozdulataival előre jelezte, hogy mit fog hallani.

Irtóztam attól, hogy félbeszakítsam, de cseppet sem tetszett az a „zene”.

– Ami – szóltam hozzá. Nem válaszolt. Nagyon figyelt arra a zenére, ami úgy hangzott, mint a rádió háttérzaja.

– Ami –, mondtam hangosabban.

– Ó! Bocsánat!... Mi van?

– Bocs, de ez nekem nem tetszik.

– Ó, persze. Ez normális. Előzetes 'beavatás' kell ahhoz, hogy élvezd ezt a zenét...

Mindjárt keresek valamit, ami ismerősebbnek tűnik neked.

Megnyomott egy másik gombot az irányítópulton. Egy boldog ritmusú dallam kezdett el szólni, ami azonnal megtetszett. A fő hangszer úgy hangzott, mint a kémény a régi, teljes sebességgel haladó gőzmozdonyokon.

– Milyen csodás! Mi az a hangszer, ami úgy hangzik, mint egy vonat?

– Te jó ég! – kiáltott fel Ami, elszörnyedést tettetve. – Épp most sértetted meg a legkiválóbb torkot a bolygómon, összetévesztve ezt a csodaszép hangot... egy vonat zajával!

– Sajnálom. Kérlek... Nem tudtam... De ez tényleg jó pöfögés! – mondtam, és próbáltam felhúzni a zoknimat.

– Istenkáromlás! Eretnekség! – Úgy tett, mintha rögtön meghúzná a hajamat. – Hogy

mondhatsz olyat, hogy a világom dicsősége... pöfög!

Viharos kacagásban törtünk ki.

Attól a zenétől kedvet kaptál a tánchoz.

– Arra való – mondta Ami. – Táncoljunk!

Felugrott a foteljából, tapsolt, és elkezdett boldogan táncolni.

– Táncolj! Táncolj! – bátorított. – Lazíts. Táncolni akarsz, de a lényednek az a része, ami nem igazán te vagy, nem fogja hagyni. Tanuld meg a szabadság meghódítását, hogy önmagad legyél. Szabadítsd ki magad...

Félretettem szokásos szégyenlősségemet, és lelkesen belevetettem magam a táncba.

– Bravó! – gratulált.

Hosszú ideig táncoltunk. Tényleg boldog voltam. Olyan volt, mint amikor szaladtunk és ugrottunk a parton. Ami rá tudott venni, hogy kifejezzek olyan dolgokat, amikben a szégyenlősségem tényleg meggátolt.

Aztán a zene abbamaradt.

– Most valami kis lazítót – mondta, ahogy odament az irányítópulthoz. Megnyomott egy másik gombot, és klasszikus zene kezdett el szólni. Ismerősnek tűnt.

– Figyelj, ez földi zene.

– Persze. Bach. Meseszép. Neked nem tetszik?

– Azt hiszem... tetszik. Neked is tetszik?

– Persze. Ha nem tetszene, nem lenne itt nálam az úrhajón.

– Azt hittem, hogy a földönkívülieknek minden 'fejletlen', ami velünk kapcsolatos...

– Tévedsz. – Megnyomott egy másik gombot az irányítópulton.

„...Imagine there's no countries.

It isn't hard to do...”

– De ez John Lennon... A Beatles!

Nagyon meglepődtem, mert kezdtem azt gondolni, hogy semmi jó sincs a földönkívüliek számára a Földön.

– Jim, amikor a zene jó, univerzálisan jó. Léteznek jó földi zenegyűjtemények néhány galaxisban, csakúgy, mint bármely más világból, vagy korból származók. Ugyanez a helyzet minden művészettel. Filmeket és felvételeket őrzünk minden jóról, amit a bolygódon alkottak... A jó művészet a szeretet nyelve, és a szeretet univerzálisan jelen van.

„Imagine all the people

Living life in peace...”

Ami csukott szemmel a zene minden hangját élvezte.

Amikor John Lennon befejezte az éneklést, végül megérkeztünk egy másik lakott világba.

MÁSODIK RÉSZ

8. FEJEZET OPHIR!

A fehér köd széteszlott.

Úgy tűnt, hogy egy vibráló mennyei légkör úszik körülöttünk mindenhol, nem pedig a fejünk felett az égen, mint az én bolygómon. Úgy éreztem, elmerülök a sugárzó, kékes, majdnem foszforeszkáló levegőben, ami nem akadályozta a látást. Az ablakokból lágy narancsszínben fürdő mezőket láttam.

Apránként elkezdünk leereszkedni egy csodálatos, őszi tájba.

– Nézd a Napot –, mondta Ami.

Egy óriási vöröses korong állt felettünk, amire annak a világnak a vékony légköre ügyelt. A légkör néhány koncentrikus kört alkotott az óriási Nap körül. Legalább ötvenszer nagyobbak tűnt, mint a miénk.

– Négyszázszor akkora –, magyarázta.

– Nem úgy tűnik, mintha olyan hatalmas lenne...

– Mert nagyon messze van.

– Ez milyen világ?

– Ez az Ophir bolygó... Lakosai földi eredetűek...

– Tessék? – Ez a kijelentés rendkívül meglepett.

– Olyan sok dologról nem tudnak a te világodban, Jim. Egykor, több ezer évvel ezelőtt, egy kontinensen a Földön létezett egy, a tiédhez hasonló civilizáció. Abban a civilizációban az emberiség tudományos szintje messze felülmúlta a szeretetük szintjét; ezért ők 'intelligensek' voltak, bölcsek helyett, tele erővel, de érzéketlenek voltak a szív bölcsessége iránt. Azután, aminek be kellett következnie, bekövetkezett...

– Elpusztították önmagukat?

– Igen. Az egyetlen túlélők olyan egyének voltak, akiket figyelmeztettek, hogy mi fog történni, és ők más kontinensekre menekültek. De annak a háborúnak a következményei nagy hatással voltak rájuk. Teljesen újra kellett kezdeniük, majdnem az elejétől. Te mindennek az eredménye vagy. Te a túlélők leszármazottja vagy.

– Ez hihetetlen. Azt gondoltam, minden úgy kezdődött, mint a történelemkönyvekben, a nulla pontról, barlangokból, trogloditáktól... És mi a helyzet Ophir lakóival, ők hogyan érkeztek erre a bolygóra?

– Mi hoztuk őket ide. Kevéssel a katasztrófa előtt kimenekítettük mindazokat, akiknek hétszáz pontjuk volt, vagy több, de nagyon kevés menekült meg, mert akkoriban az emberi lények evolúciós átlaga száz ponttal kevesebb volt, mint ma. A Föld fejlődött. Ez alkalommal sokkal többen vannak azon a szinten.

– És ha egy katasztrófa lenne a Földön, ismét kimentenétek embereket?

– Mindenkit, aki hétszáz pont felett van.

Ettől nagyon boldog lettem, gondoltam, ez azt jelenti, hogy én a megmentettek között lennék. – Tényleg? Milyen nagyszerű! És hová fogtok vinni minket?

– Azt mondtam, csak azokat, akik túljutottak a hétszáz ponton...

– Ó, igen... Mi a helyzet velem, Ami, nekem van hétszáz pontom?

– Mondtam neked, hogy erre nem válaszolhatok.

– Hogyan tudod kitalálni, kinek van hétszáz, vagy több pontja?

– Mindazok, akik önzetlenül dolgoznak mindenki javára, csak a szeretet által vezérelve,

azoknak több mint hétszáz pontjuk van.

– Azt mondtad, hogy mindenki próbál jót tenni...

– Amikor azt mondtam, 'mindenki', akkor nem csak a saját családjukat értettem rajta, a saját klubjukat, a saját politikai pártjukat, vagy frakciójukat. És amikor azt mondom, 'javára', arra utalok, ami nem ellenkezik az Univerzum Alaptörvényével...

– Megint az a híres törvény. El tudod most magyarázni nekem?

– Még nem. Légy türelmes.

– De az miért olyan fontos?

– Mert ha nem ismered ezt a törvényt, nem fogod tudni a különbséget jó és rossz között.

Sokan ölnek, azt gondolva, hogy jót tesznek. Nem veszik figyelembe az univerzális törvényt. Mások kínoznak, aknákat telepítenek, fegyvereket hoznak létre, pusztítják a természetet, szenvedést okoznak a náluk gyengébbeknek. Miközben mindezt csinálják, azt gondolják, hogy valami jót tesznek. De mind nagy rosszat tesznek, anélkül, hogy felismernék, mert nem ismerik az Univerzum Alaptörvényét... Mindazonáltal fizetniük kell majd annak a felsőbbrendű törvénynek a megsértéséért.

– Isten mérges lesz, és megbünteti őket?

Ami elkezdett nevetni. – Isten nem büntet, és nem is jutalmaz, hanem minden, amit teszünk, visszatér hozzánk. Ha jót teszünk, jót kapunk cserébe. És ha rosszat teszünk, nem számíthatunk arra, hogy bármi jót kapunk cserébe.

– És ez soha nem téved, Ami?

– Soha, Jim. Az Univerzum Alaptörvényére támaszkodik.

– Sose gondoltam, hogy ilyen fontos törvény egyáltalán létezik...

– Nos, létezik, és fontosabb, mint gondolnád. Bárcsak az emberek a bolygódon ismernék, és átültetnék a gyakorlatba, a világod egy valóságos paradicsommá változna...

– Mikor fogsz mesélni nekem róla?

– E pillanatban csak figyelj az Ophir világára. Sokat taníthat neked, mert itt mindenki annak a Törvénynek megfelelően él.

Leültem mellette egy fotelbe, hogy megfigyeljem a képernyőn azt a gyönyörű bolygót. Türelmetlenül látni akartam a lakóit.

Lassan haladtunk, olyan háromszáz méter magasan. Sok, a miénkhez hasonló repülő járművet láttam; ahogy közelebb kerültek, beigazolódott, hogy alakban és méretben változók voltak.

– Mivel sokféle repülőgép van a Földön, el tudod képzelni, hogy itt is sokféle űrhajó van –, jegyezte meg a gondolataimban olvasva Ami.

Nem láttam semmilyen nagy hegyvonulatot vagy sivatagokat azon a bolygón. Mindent sokszínű növényzet borított, néhány területen a zöld, barna és narancs elűtő árnyalataival.

Sok domb volt, lagúna, folyók és tavak, nagyon fényes égbék vízzel.

Az egész természet valami paradicsomhoz hasonlónak tűnt.

Kezdtém kivenni épületeket, amik kört alkottak egy fő struktúra körül. Sok piramis volt, egyesek úgy épültek, mint lépcsőfokok, mások simák voltak, háromszög vagy négyszög alappal. De amiből sok volt, azok félgömb alakú házak, néhány világos színben, közülük a legtöbb fehér.

Aztán elkezdtek feltűnni annak a világnak a lakói. Az űrhajó magasságából láttam őket az utakon utazni, és a folyókban és lagúnákban játszani. Embereknek néztek ki, legalábbis távolról. Mind fehér tunikát viselt. A tunikán csak néhány részlet volt más színű, például a szegély, vagy az övek.

Nem voltak látható városok.

– Nincsenek az Ophiron, vagy bármelyik másik fejlett világon. A városok az együttélés

történelem előtti formái –, mondta Ami.

– Miért?

– Mert túl sok hibájuk van. Az egyik, hogy sok egy helyen élő ember kiegyensúlyozatlanságot okoz, ami hat rájuk, és a bolygóra is.

– A bolygóra?

– A bolygók élő lények, nagyobb, vagy kisebb fejlettséggel. Csak élet hoz létre életet. Minden mindentől függ. Minden mindennel kapcsolatban áll. Ami a Földdel történik, az hat a rajta élő emberekre, és viszont.

– Miért okoz túl sok egy helyen élő ember kiegyensúlyozatlanságot?

– Mert nem boldogok, ha mind összes vannak zsúfolva, és a Föld ezt érzékeli. Az embereknek szükségük van térre, fákra, virágokra, friss levegőre...

– Még a fejlettebb embereknek is? – kérdeztem zavarodottan, mert Ami arra célzott, hogy a fejlett társadalmak „tanyaszerű” elrendezésekben élnek, és én arra számítottam, hogy pont az ellenkezője lesz: keringő mesterséges városok, hatalmas erődítmény-épületek, földalatti metropoliszok, mindenütt műanyag, pont, mint a filmekben...

– A fejlett embereknek bárkinél jobban kell – felelte.

– Arra gondoltam, hogy másképp van, csak a vadak élnek a természetben...

– Ha az emberek a Földön nem lennének elmaradottak, akkor nem lennének újra olyan veszélyben, hogy teljesen elpusztítják önmagukat...

– Mi a helyzet ezekkel az emberekkel az Ophiron: Nem akartak visszatérni a Földre?

– Nem.

– Miért nem?

– Elhagyták a fészket. A felnőttek nem mennek vissza a bölcsőbe. Túl kicsi nekik...

Elkezdünk ereszkedni, ahogy közelítettünk néhány fehér, nagyon modern kinézetű, nem túl magas épülethez.

– Egy fejlett bolygón ez az, ami leginkább emlékeztet egy városra. Ez egy szervezési, segélyt és javakat elosztó, és kulturális központ. Az emberek néha idejönnek, hogy megkeressék, amire szükségük van, vagy részt vegyenek egy művészeti, spirituális, vagy tudományos eseményen. De senki sem él itt.

Olyan 5 méter magasan megállította az űrhajót, és lelkesen felkiáltott. – Most találkozni fogsz a több ezer évvel ezelőtti őseiddel.

– El fogjuk hagyni az űrhajót?

– Ne is álmodj róla!

– Miért nem?

– Mert a vírusok, amiket hordozol, mindenkit megölhetnek ezen a világon.

– Akkor neked miért nem ártanak?

– Mert én be lettem oltva. De mielőtt visszatérek a bolygómra, át kell esnem egy tisztító kezelésem.

Sokan sétáltak. Amikor egyikük elhaladt az űrhajónk ablakai előtt, valami félelmetes dologra döbbsentem rá: **gigantikusak voltak!**

– Ami, ezek nem földlakók. Ezek szörnyek!

– Miért? – tréfálkozott. – Mert alig kétszer olyan magasak, mint a te világodban az emberek?

– Kétszer olyan magasak!

– Kicsit több, kicsit kevesebb. De nem érzik, hogy ők különösen nagyok lennének...

– De azt mondod, hogy a Földről jönnek, és ott az emberek csak fele olyan magasak...

– Mondtam neked, hogy a Földön a túlélőkre hatott a sugárzás és a bolygó kiegyensúlyozatlansága. Ez megváltoztatta a növekedési mintázataikat. De amilyen tempóban haladnak, pár száz év alatt elérik a természetes magasságukat... Ha életben maradnak, persze...

Egyáltalán nem figyelt ránk senki. Sudár, napbarnította emberek voltak, karcsú derékka és jó tartással. Néhánynak olyan öve volt, mint Aminak.

Mind igazán nyugodtnak, lazának és barátságosnak tűnt. Nagy, ragyogó, mandula alakú szemük mély spiritualitást tükrözött, és kiterjedt a fejükön oldalra. Nem hasonlítottak az ázsiaiakra. Hanem, mint az egyiptomi festményeken az emberek.

– Az ősi egyiptomiak, maják, inkák, görögök és kelták, és más népek az itt látott emberekkel együtt közös családfához tartoznak –, magyarázta nekem Ami. – Ezek a népek az Atlantisz kultúra maradványaiból származnak. Ezek a barátok itt közvetlen leszármazottai Atlantisz népének...

– Atlantisz! Az elveszett kontinens! – kiáltottam. – Azt hittem, csak egy mese...

– Sok mese a világon valóságosabb, mint az a komor valóság, amiben élnek...

Általában az emberek nem egyedül sétáltak. Többnyire csoportokban járkáltak. Ahogy beszéltek, sokszor megérintették egymást. Kéz a kézben jártak, vagy egymás vállára téve a kezüket. Amikor csak találkoztak, vagy búcsúztak, a szeretetüket erősen kimutatták. Nagyon boldogok voltak, és egyértelműen semmi miatt sem aggódtak.

– Mint ahogy mondtam neked, nem aggódnak. Isten segítségével meg fogjátok tanulni, hogy olyanok legyetek, mint ők.

– Miért olyan boldogok?

Azért tettem fel ezt a kérdést, mert a Földön az emberek az utcán olyan komolynak tűnnek. Itt ez teljesen más volt. Mind úgy néztek ki, mintha egy partin lennének.

– Mert élnek... Ez olyan kis dolog neked?

– És nincs semmi problémájuk?

– Kihívásaik vannak, nem problémák. Itt minden remek.

– A nagybátyám azt mondta, hogy az életnek csak akkor van értelme, ha vannak megoldandó problémák, és a problémák nélküli ember föbe löné magát.

– A nagybátyád az értelmének szóló problémákról beszélt. Mint látjuk, ő az általam említett két központ közül csak az egyikben aktív. A nagybátyád egyszerűen 'két lábon járó szellemi aktivitás'. Az értelem egy számítógép, ami nem tudja abbahagyni a működést, legalábbis addig nem, amíg fejletlen a másik központ, az érzelmi. Néha az értelem nem talál semmilyen megoldandó problémát, nincs rejtvény, és ugyanakkor az érzelmi központ nem tud kapcsolatot teremteni az igazi étellel. Az az ember megőrülhet, és gondolhat arra, hogy föbe lövi magát.

Úgy éreztem, rólam beszél, mert én is mindig gondolkodom. – Milyen az a kapcsolat az igazi étellel? Mi egyéb van még, a gondolkodáson kívül?

– Érzékelni, élvezni azt, amit látsz, hallgatni a hangokat, tapintani, tudatosan lélegezni, szagolni, ízlelni, érezni, megfigyelni az életet új, friss, ártatlan szemekkel. Most boldog vagy?

– Nem tudom...

– Ha csak egy pillanatra abbahagynád a gondolkodást, nagyon boldog lennél. Csak képzelj el: egy úrhajóban vagy, a Földtől fényévekre lévő világban; egy fejlett bolygót figyelsz meg, amit az ősi Atlantisz lakói népesítenek be... Tényleg kiváltságos földlakó vagy. Hányan szeretnének helyet cserélni veled? Ahelyett, hogy olyan ostobaságra gondolsz, nézz körül, használd ki ezt a pillanatot...

Éreztem, hogy Aminak igaza van, de még volt egy kétségem, és hangot adtam neki, – Akkor a gondolkodás nem jó semmire?

– Tipikus földlakó következtetés! –, nevetett. – Ha az nem a legjobb, akkor a legrosszabbnak kell lennie. Ha nem fehér, akkor egyszerűen feketének kell lennie. Ha nem tökéletes, akkor démoni. Ha az nem Isten, akkor az az Ördög... Mentális szélsőség! – Jobban kényelembe helyezte magát a fotelben. – Persze a gondolkodás jó valamire. Gondolkodás nélkül olyan lennél, mint egy zöldség. De a gondolkodás nem a maximális emberi lehetőség. Élvezted a második zeneszámot, igaz?

– Igen, mert tetszett.

– Látod? A tetszés a szeretet egy formája. Szeretet nélkül nincs élvezet. Azt keressük, hogy mindent szeressünk, szeretetben éljünk. Így jobban érezzük magunkat. Neked nem tetszett a Hold. Nekem igen. Én jobban érzem magam, és boldogabb vagyok, mint te.

– Akkor a szeretet a maximális emberi lehetőség.

– Most ráhibáztál, Jim.

– És ezt tudják a Földön?

– Te tudtad? Tanították neked az iskolában?

– Nem.

– Csak az értelem, elképzelések, érv, gondolkodás, észszerűség izgatja őket. Ezért hívják bölcsnek azokat, akik sokat gondolkodnak... De elfelejtik a szív bölcsességét.

– De hogy lehet az, hogy valami ilyen egyszerű elkerülte a figyelmüket?

– Mert a két 'megérett központból' csak az egyiket használják, de az érvelés nem tud szeretetet kifejezni. Egyesek azt gondolják, hogy az érzelmek valamiféle 'primitív' dolgok, és helyettesíteni kellene őket 'értelemmel', hideg logikával. Aztán elméleteket dolgoznak ki, hogy megindokolják a háborút, terrort, kegyetlenséget, és a természet rombolását. Most a te emberiséged veszélyben van, ezek miatt a 'csuda-intelligens' gondolatok, és 'csuda-ragyogó' elméletek miatt...

– Igazad volt, amikor azt mondtad, hogy a Földön mindenről elmaradottan gondolkodunk...

– Akkor csak figyeld meg az Ophir világot egy ideig. Itt a dolgok előrehaladottabbak.

Az alvás hiánya, az egész nap érzelmei és Ami új tanításai kimerítettek. Az ablakokon túl gigantikus embereket láthattam, stílusos épületeket, óriási gyerekeket, repülő és földön haladó járműveket, de olyan fáradt voltam, hogy semmi nem tudott érdekelni.

– Tudod, milyen idős az az ember? – kérdezte Ami, az úrhajó közelében lévő emberre utalva.

Hatvannak nézett ki. A haja ősz volt, de nem nézett ki idősnek. Fiatalnak látszott.

– Hatvan körüli?

– Ő olyan ötszáz éves...

Kábult és kimerült voltam. A fejem szét akart robbanni.

– Tudod mit, Ami? Fáradt vagyok. Pihennem kell, aludnom, hazamennem. Semmi többet nem akarok most tudni. Betegnek érzem magam. Nem akarok semmi mást látni...

– Információ emésztési zavarok – tréfálkozott Ami. – Gyere Jim, feküdj le ide.

Odavitt az egyik hátradönthető fotelhez, ledöntötte, és puha dívánnyá alakította. Kényelembe helyeztem magam rajta, ő a fejem mögé tett valamit, és azonnal elaludtam. Ellazultam, és néhány órán át mélyen aludtam...

9. FEJEZET AZ ALAPTÖRVÉNY

Frissen és kipihenten ébredtem, tele energiával, mintha kicseréltek volna.

A barátom épp néhány beállításon állított, és felém kacsintott. – Most jobban érzed magad?

– Igen. Fantasztikus... A nagymamám! Hány órát aludtam?

– Tizenöt másodpercet – mondta.

– Tessék? – felkeltem, és kinéztem az ablakon. Nem mozdultunk. Az emberek sem, akiket korábban láttam. Az ősz hajú ember még ott volt, nem messze az űrhajónktól. Semmi sem változott.

– Hogyan csináltad?

– Aludnod kellett, hogy 'feltöltsd az akkujaidat'. Vannak 'akku töltőink', amik ugyanolyan hatást érhetnek el rajtad tizenöt másodperc alatt, mint nyolc óra alvás.

– Elképesztő! Akkor ti soha nem feküdtök le aludni?

– A 'soha' azért túlzás. Időnként kell aludnunk, mert az alvástól extra 'töltést' kapunk. De nem kell nagyon sokáig aludnunk. Nem 'adunk ki' annyit, mint ti, emberek.

– A mindenit! A 'fejtettek' tényleg tudják, hogyan élvezzék az életet! Több mint ötszáz évig élnek! Szinte nem alszanak!

– Na látod!

– Tehát az az ember olyan öreg, mint öt évszázad... Nem fárasztja, hogy ilyen sokáig él?

– Meg akarod tőle kérdezni te magad? Gyere velem.

Leültünk egy képernyő elé. A barátom felkapott egy mikrofont, és az irányítópult billentyűzetén beütött néhány parancsot.

A férfi arca megjelent a képernyőn. Ami egy nagyon furcsa nyelven beszélt hozzá, olyan hangokat használva, mint „shhhh”, amik szinte hallhatatlanok voltak. Azonnal a zenére asszociáltam, amelyik úgy hangzott, mint a gőzmozdony egy régimódi vonaton. A férfi hallgatta a hangokat, és az űrhajó közelébe jött. Aztán ránk mosolygott, és a képernyőn keresztül ránk nézett, mintha látna minket!

– Helló, Jim, – mondta nekem jól kivehetően.

Megértettem, hogy be van kapcsolva egy „tolmács”, mert ajkának mozdulatai nem passzoltak azokhoz a hangokhoz, amiket hallottam.

– H-helló – feleltem idegesen.

– Tudod mit? Majdnem rokonok vagyunk. Az én őseim is egy földi civilizációból jöttek.

– Ó. – Nem tudtam semmi érdekesebbre gondolni, hogy mit mondjak.

– Azt a civilizációt elpusztította a szeretet hiánya.

– Ó.

– Milyen idős vagy, Jim?

– T... úgy értem, kilenc... És te?

– Én földi években ötszáz-egynéhány éves vagyok.

– És nem unod magad? – Unod. Unod... – Úgy nézett, mint aki nem érti.

– Amikor az értelem tevékenységet keres, és nem talál –, magyarázta el neki Ami.

– Ó, persze... Elfelejtettem. Nem, nem unatkozom. Miért kellene unatkoznom?

– Miután ilyen sokáig élsz, például.

Épp akkor egy nagyon szép fiatal nő közeledett hozzá. Gyengéden üdvözölte az embert. A

férfi átölelte, és néhányszor megcsókolta. Egymásra mosolyogva beszélgettek. Úgy tűnt, nagyon szeretik egymást.

A nő elment, a férfi pedig tovább beszélgetett velem.

– A boldogság az emberi lény természetes állapota, és amikor a gondolat a szeretet szolgálatában áll, az unalom nem létezik –, mondta mosolyogva.

Úgy tűnt nekem, hogy szerelmes abba a gyönyörű nőbe, és megkérdeztem tőle: – Szerelmes vagy?

Mélyet sóhajtott, és azt mondta: – Teljesen szerelmes vagyok.

– Abba a hölgybe, aki épp ott volt veled?

Tudatosan mosolygott, és azt mondta, – Az életbe, az emberekbe, az Univerzumba, a létezésnek ebbe az állapotába... a szeretetbe.

Egy másik nő jött felé, még szebb, mint az első. Átölelték, megcsókolták egymást az arcukon, mélyen egymás szemébe néztek, beszéltek, nevettek, aztán elbúcsúztak egymástól.

Arra gondoltam, ez az ember biztos valami playboy a világúrból...

– Voltál valaha meglátogatni a Földet?

– Ó, igen. Voltam ott párszor, de az nagyon szomorú...

– Miért?

– Mikor legutóbb ott voltam, az emberek ölték egymást. Éhezés, több millió halott, lerombolt városok, börtöntáborok... Szomorú.

Nagyon rosszul éreztem magam, mintha egy barlanglakó volnék azon a világon.

– Vigyél el egy üzenetet tőlem a bolygódra – mondta a férfi kedves mosollyal.

– Persze. Mi az?

– Szeretet, egység és béke.

– Beleteszem majd abba a könyvbe, amit írni fogok – mondtam neki.

Elbúcsúztunk, hogy megnézhessünk más helyeket Ophir világában.

– Annak a férfinak két felesége van? – kérdeztem Amitól repülés közben.

– Természetesen nincs. Csak egy van neki –, felelte.

– De mindkettőt megcsókolta...

– És mi kárt okoz néhány arcra adott csók, és egészséges ölelés? Ők mind szeretik egymást, de egyik nő sem a felesége.

– És mi lenne, ha az igazi felesége rajta kapná?

Ami kinevetett. – A féltékenység a fejlett világokon nem létezik.

Gondoltam, értem. – Aha, teljes szabadság... Akkor mindenkinek sok partnere lehet –, mondtam gúnyosan.

Egyértelmű kifejezéssel így válaszolt: – Nem. Senki nem akar egynél többet, azt, akinek annak kell lenni, a kedvest.

A dolog egyáltalán nem volt világos előttem. – Ami, ő azt mondta, hogy szerelmes mindenkibe, mindenbe...

– Tehát?

– Te úgy beszélsz a 'kedvesről', mintha csak egy lenne...

– Ó, látom, a logikát, az agyat használod, hogy próbálj megérteni egy szívügyet... de megértelek. Az univerzális és személyes szeretet közti különbségről kérdezel, nemde?

– Univerzális szeretet?

– Az a férfi az univerzális szeretetét fejezte ki. Más szavakkal, a minden és mindenki iránti szeretetét. De megvan a személyes szeretetünk is önmagunk iránt, a társunk, szüleink, testvéreink, gyerekeink, barátaink, cicáink, kutyáink, növényeink, papagájaink, teknőseink vagy vízilovaink iránt..."

– Vagy a nagymamánk iránt...

Mosolyogva így szólt: – Ahogy mondod, de akiben csak személyes szeretet van, annak nem jó az evolúciós szintje.

– Persze. Az az ember egoista. Másik oldalról viszont, akiben csak univerzális szeretet van, az lenne a bajnok...

– Tévedsz. Aki ilyen, az nem szeret igazán senkit.

– Ezt hogy érted? Azt mondod, hogy aki mindenkit szeret, az nem szeret senkit...

– Pont fordítva, Jim. Azt mondom, hogy aki nem szeret konkrétan senkit, az nem tud mindenkit szeretni.

– Miért nem?

Tiszta tekintetével felém fordult, és azt mondta: – Csak amikor megtanultad, hogyan ismerd meg a hozzád közel eső fákat, törődj velük, felelj értük, és szeresd őket, csak akkor tudod szeretni az erdőket...

Nem értettem. Csendben maradtam, inkább a képernyőn lévő panorámát nézegettem.

Művelt mezők felett haladtunk el, ahol gépek dolgoztak. Időnként egy épületkomplexus tűnt fel, ahhoz hasonló, mint amit korábban meglátogattunk. Láttunk itt-ott elszórva félkör alakú házakat, és piramisokat is. Nem láttam nagy lakatlan területeket. Kivettem virágokkal, fákkal, és kődíszekkel szegélyezett utakat; patakokat; kis hidakat; vízeséseket.

Az egész világ úgy nézett ki, mint egy óriási japán stílusú kert.

Az emberek gyalog utaztak, csoportokban, vagy párokban. Nem láttam semmilyen autópályát, csak kis ösvényeket. Golfautókhoz hasonló apró járművek szállítottak pár embert.

– Nem látok semmilyen autót, teherautót, vagy vonatot...

– Nincs szükség rájuk. Minden szállítás a levegőben zajlik.

– Ezért van olyan sok 'UFO' mindenfelé. Hogy tudják elkerülni az összeütközést?

– Össze vagyunk kötve a 'szuperkomputerrel', ami követni tudja minden egyes űrhajó beállításait.

Ami állított az űrhajó néhány beállításán. – Próbáljunk összeütközni azokkal a sziklával. Ne félj.

Az űrhajó iszonyatos sebességre gyorsult, a sziklák felé csapódva. Mielőtt összeütközhattünk volna velük, elkanyarodtunk, és tovább repültünk vízszintesen, néhány méteres magasságban. Ami nem nyúlt hozzá az irányítópulthoz, hogy elkerülje a katasztrófát.

– Az ütközések lehetetlenek. A 'komputer' nem engedi őket.

– Milyen csodálatos! – kiáltottam megkönnyebbülve.

Kicsivel később meg akartam tudni, melyik ország azon a világon a legfontosabb. – Hány ország van Ophiron?

– Egy sincs. Ophir egy fejlett világ.

– Nincs egy ország se?

– Persze, hogy nincsenek. Vagy talán csak egy van: Ophir.

– És ki az Elnök?

– Nincs Elnök.

– Akkor kinek a kezében van az irányítás?

– Irányítás... irányítás. Nem, senki sem irányít.

– De akkor ki szervez meg mindent?

– Az teljesen más. Itt már minden szervezett, de amikor felbukkan valami előre nem látott dolog, akkor a legbölcsebbek találkoznak a téma szakértőivel, és döntéseket hoznak. Minden el van tervezve, és gépek végzik szinte az összes nehéz munkát.

– Akkor mit csinálnak az emberek?

– Élnék, dolgoznak, tanulnak, jól érzik magukat, szolgálnak. Ebben az értelemben időnk egy részét a nem-fejlett világok segítésére fordítjuk, mindig a 'segélyterv' korlátain belül, persze. Már meséltem neked valamit arról, amit csinálunk, de néha segédkezünk a szeretet felé vezető vallások születésében is...

– Az hogyan működik?

– Mit gondolsz, hogyan hullott az a 'manna' a Mennyből a sivatagba Mózes idejében?

– Ti?

– Mi.

– Ugyan! Azt gondoltam, hogy azt Isten küldte...

– Hát... Minket küldött... Ami majdnem ugyanaz. De más is csinálunk, hogy segítsünk titeket, fiúk. A tudósaink együttműködnek biológiai, geológiai, és egyéb típusú projekteken; sőt mi több, részt veszünk a legjobb emberek kimentésében, amikor a világok elpusztítják önmagukat. Tényleg szomorú volt, amikor Atlantisz az óceánba süllyedt...

– A bombák miatt? – kérdeztem.

– És a gyűlölet, a szenvedés, a félelem miatt is... A Föld nem tudta elviselni azt az emberi lényekből áradó negatív sugárzást, és még kevésbé az erőteljes fegyverek hatását, amikkel rendelkeztek. Az egész kontinens a tengerbe süllyedt, és ti srácok, ha most nem változtok, ha az atomrobbantások, az igazságtalanság és boldogtalanság folytatódik, a Föld ismét képtelen lesz elviselni, és lehet, hogy valami hasonló fog történni...

– Sosem gondoltam volna ilyesmire!

– Ezért figyelünk titeket állandóan. Az egész Univerzum egyetlen közösség, egy élő szervezet. Nem tudjuk figyelmen kívül hagyni bármely fejlett világ tudományos felfedezéseit. Mondtam neked, hogy bizonyos energia rossz kezekben megváltoztathatja a galaxis egyensúlyát... És az a saját világunkat is magában foglalja. Mindennek van hatása minden másra. Ezért dolgozunk, hogy ti, emberek, javuljatok. Egy kicsit a ti hasznokra dolgozunk, egy kicsit a sajátunkra, és az Univerzum többi része érdekében is.

– Sehol nem látok drótkerítéseket. Honnan tudják, hogy ki birtokol minden egyes tulajdont?

– Itt minden mindenkié...

Ezen hosszasan elgondolkodtam. – Akkor senki sem érdekelt abban, hogy fejlődést érjen el?

– Azt hiszem, nem értelek igazán, Jim.

– Fejlődés. Tudod, előrejutni, többé válni, mint a tömeg többi része.

– Az evolúció magasabb szintjének eléréséről beszélsz, több pontról? Vannak erre spirituális gyakorlatok, és mások önzetlen segítése olyasmi, ami nagyban elősegíti az evolúciót.

– Nem az evolúcióról, vagy pontokról beszélek, Ami.

– Akkor mire gondolsz?

– Hogy több legyen neked, mint másoknak.

– Miből legyen több, Jim?

– Több pénzed.

– A pénz itt nem létezik.

– Akkor hogyan vásárolnak az emberek dolgokat?

– Nem vásárolnak. Ha valakinek szüksége van valamire, megy, és elveszi...

– Nem számít, mi az?

– Bármire szükséged van – mondta Ami.

– Bármire? – nem tudtam elhinni, amit hallok.

– Ha valakinek szüksége van valamire, és az elérhető, miért ne?

– Még olyan kis kocsit is, amit látunk?

- Vagy egy úrhajót. – Ami úgy beszélt, mintha a világon a legtermészetesebb dolgot mondaná nekem.
- Mindenkinek lehet úrhajója?
- Mindenki *használhat* úrhajót – javított ki Ami.
- Ez az úrhajó a tiéd?
- Én használom. És te is.
- Azt kérdezem, hogy a tiéd-e.
- Nos, lássuk csak... A 'tiéd' birtoklást, tulajdont jelöl... Már mondtam neked, hogy minden mindenkié, bárkié, akinek szüksége van rá, amíg elfoglalja, mint egy padot a parkban a te bolygódon.
- Mi lenne akkor, ha fognék egy ilyen úrhajót, és az udvaromban akarnám hagyni, amikor nem használom. Megtehetném?
- Mennyi ideig nem használnád?
- Mondjuk... három napig, – feleltem.
- Akkor jobb lenne, ha olyan helyen hagynád, amit az úrhajók parkolására jelöltek ki, az 'úrkikötőben'. Akkor valaki más tudná használni, amíg te nem. Később, amikor visszatérsz, elviheted azt, vagy bármelyik másikat, amelyik elérhető.
- De mi van akkor, ha én *azt* akarom?
- És miért akarnád *azt*? Itt felesleg van mindenből, köztük úrhajókból is. Továbbá mind többé-kevésbé ugyanolyan.
- Csak tegyük fel, hogy vonzódok hozzá, mint te és az 'elavult' televíziód...
- Ez a 'televízió', ahogy hívod, egy kis ajándék. Senkinek sem kell, mert elavult. Amikor nem akarom megtartani tovább, lemondok majd róla, hogy azok, akik ilyen készülékkel dolgoznak, el tudják dönteni, hogy szétszedik-e, módosítják, vagy a szemétkébe dobják. Vagy megtarthatom egész életemben. Ez nem olyasmi, ami a közösség számára hasznos. De ha te meg akarnád tartani ugyanazt az úrhajót, az egy nagyon furcsa hóbort lenne, mert nem te építetted, és ezenkívül, ahogy mondtam, felesleg van az úrhajókból. De ha ragaszkodsz ahhoz, hogy mindig ugyanazt az úrhajót használd, akkor várnod kell majd, amíg megérkezik, hogy rendelkezésre álljon.
- De mi van akkor, ha mindig ugyanazt az úrhajót akarom használni, azt akarom, hogy az enyém legyen, és senki másé?
- Miért nem akarod, hogy bárki más használja? – kérdezte Ami.
- Tegyük fel, hogy nem szeretem, ha mások a dolgaimat használják...
- De miért nem? Itt senkinek sincs fertőző betegsége...
- Nem tudom, miért. De csak képzeld el, hogy szeretem, ha a dolgaim az enyéme, és senki másé.
- Az egészségtelen birtoklási vágy lenne, önzés.
- Az nem önzés.
- Hanem akkor micsoda? Nagylelkűség? Együttműködési szellem? – Ami nevetett.
- Tehát mindenkivel osztoznom kell a fogkefémem?
- Ismét mentális végletesség... Nem kell osztoznod sem a fogkefédem, sem egyéb személyes holmidon. Milliószámban vannak itt, feleslegben. Senki sem a rabjuk... De hogy ne akarj osztozni egy úrhajón! Azonkívül, az 'úrkikötőben' az erre kijelölt gépek felújítják. Megjavítják, amikor kell. Nem kell neked magadnak csinálnod.
- Ez jól hangzik, de elképzelem, hogy ez egy kicsit olyan, mint bentlakásos iskolába járni: minden kötelező, mindenkit figyelnek.
- Tévedsz. Itt mindenki a legteljesebb, legtökéletesebb szabadságot élvez.
- De nincsenek szabályok, törvények?
- De igen, vannak, de mindegyik az Univerzum Alaptörvényére épül, és az emberek

számára hasznos.

- Fogsz most nekem beszélni erről az áldott törvényről?
- Később. Légy türelemmel –, mosolygott.
- Mi van, ha megszegek valamilyen szabályt?
- Szenvedni fogsz.
- Meg leszek büntetve, börtönbe csukva?
- Nem. Büntetés és börtönök itt nem léteznek. De ha valami rosszat teszel, szenvedsz. Te bünteted önmagad.

– Önmagam? Nem értem, Ami.

– Pofon ütnéd a nagymamádat?

– Nem! Persze, hogy nem! Micsoda egy kérdés!

– Képzeld el, hogy pofon ütötted őt... Mi történne veled?

– Szörnyen érezném magam. Tényleg sajnálnám. Nem tudnám elviselni.

– Ilyen az, ahogyan önmagadat bünteted... Nem kell, hogy mások megbüntessenek téged, vagy börtönbe csukjanak. Vannak dolgok, amiket senki sem tesz meg, de nem azért, mert azok ellentétesek a törvénnyel. Nem bántanád a nagymamádat. Nem okoznál neki fizikai fájdalmat. Nem vennéd el tőle az apró személyes holmijait. Ellenkezőleg, próbálsz segíteni és védeni őt.

– Igen, mert szeretem őt.

– Itt mi mind szeretjük egymást.

Vannak pillanatok, amikor valaminek a *megértése* egy belső fényfelvillanásnak a belső megfelelőjét váltja ki.

Ami magyarázatait végre felfogtam. Hirtelen képes voltam megérteni, hogy mit próbált mondani nekem. Az a világ nem olyan volt, mint az enyém. Az nem a versengés, félelem, másokkal szembeni bizalmatlanság, rivalizálás és önzés helye volt. Nem, nem ilyen volt. Az emberiség azon a világon egy nagy család volt, amiben mindenki mindenkit kölcsönösen szeretett. Ezért osztoztak mindenben, mindig a boldogságot keresve minden egyes tagjuk számára. Most nagyon egyszerűnek tűnt nekem.

– És az Univerzumban minden fejlett világ így szerveződik –, magyarázta Ami boldogan, hogy felfogtam az elképzelést.

- Akkor a szeretet a szerveződés alapja.
- Igen, Jim. Ez az Univerzum Alaptörvénye...
- Micsoda?
- Szeretet –, mondta Ami.
- Szeretet?
- Szeretet.
- Azt gondoltam, valami bonyolultabb lesz...

– Könnyű, egyszerű, és természetes. Azonban egyesek számára nem könnyű átélni, vagy kifejezni. Erre való az evolúció. Az evolúció a közeledést jelenti a szeretethez, a közeledést a szeretet-bölcsességhez, amit korábban említettem neked.

Ez a kifejezés egy másik fényfelvillanást idézett elő bennem.

- Az evolúció a közeledést jelenti a szeretethez. Persze! – kiáltottam fel.
- A legfejlettebb lények több szeretetet élnek át és fejeznek ki. Egy lény nagyságának vagy kicsinységének mértékét csak szeretetének mértéke határozza meg...
- Ez most nagyon logikusnak tűnik nekem, Ami. Miért olyan nehéz szeretnünk?
- Mert van bennünk egy akadály, ami gátolja, vagy lefékezi a legjobb érzéseinket.
- Milyen akadály?

– Az egó. Hamis elképzelés önmagunkról. Egy hamis 'én'. Minél nagyobb az egó, annál inkább elszigetel és érzéstelenít minket, mindenki másnál fontosabbnak tüntet fel minket. Az egó hatására hisszük azt, hogy jogunk van másokat lenézni, károsítani, uralni, és kihasználni. Még ahhoz is jogunk van, hogy mások élete felett rendelkezünk. Mivel az egó a szeretet akadálya, ezért gátol minket a könyörület, szerető gondoskodás, vonzalom, gyengédség és szeretet érzésében. Az egó hatására nem tudunk a körülöttünk zajló életről.

– Az egó egy gonosz démon – mondtam, kicsit mérgesen.

Ami nevetett, és tovább magyarázott: – Az egó azoknak a lényeknek a védelmére lett kitalálva, akiknek nem túl fejlett környezetben kell élniük, olyan világokban, ahol a törvény az, hogy 'mindenki önmagának'. Az olyan helyeken az egó segíti az életben maradáást. De amikor egy bolygónak el kell kezdenie az evolúció egy másik szakaszát, hogy ne pusztítsa el önmagát, mint a te bolygónak, ahol a közösnek kezd nagyobb jelentősége lenni a személyesnél, akkor a túlzott egó többé nem indokolt. Az egó átalakul az evolúció gátjává, a személy, és a teljes világa számára is. Jegyezd meg a szavaimat: Az önzőket csak önmaguk érdekli, és senki más.

– Igazad van!

– Az egoisták csak önmagukról beszélnek. Az egocentrikusok azt gondolják, hogy az Univerzum körülöttük forog. Az emberi evolúció az egó csökkentéséből áll, hogy a szeretet és bölcsesség növekedhessen.

– Akkor azt mondd, hogy nekünk, földlakóknak nagy egónk van...

– Az minden személy evolúciós szintjétől függ. Minél nagyobb az evolúció, annál kisebb az egó, és fordítva. Folytassuk utazásainkat, Jim.

10. FEJEZET BOLYGÓKÖZI TESTVÉRISÉG

A mező mélyedésében egy kicsi, szép stadion, vagy amfiteátrum állt. Ott sok nagyon furcsa lény előadást tartott a közönségnek.

Először arra gondoltam, hogy azok az egyedek jelmezt viselnek, de hamar rájöttem, hogy nem erről van szó. Néhányan gigantikusak voltak, még Ophir népénél is nagyobbak; mások alacsonyabbak, majdnem törpék. Néhányan hozzánk nagyon hasonlóknak tündek, de mások nagyon különbözők voltak. Gyönyörű, különös tekintetük volt; nagy szemek; apró szájuk és orruk, ami néha puszta gödröcske volt; arcuk, ami olívaszínű, rózsaszínű, fekete, nagyon fehér, sárga, stb. volt.

– Felteszem, hogy ezek a lények mind más világokból valók...

– Micsoda ragyogó következtetés! Hogyan jöttél rá?! – Ami tréfálkozott, hiszen a megjegyzésem ostoba volt. Majd folytatta, – Minden csoport a bolygójáról ad elő táncokat.

Minden világból öt előadó volt. Kéz a kézben, boldog kört alkotva egy gyönyörű dallam hangjára táncoltak. Egy arany léggömb esett gyengéden lefelé; amikor valakinek a közelében leért, az az ember ismét felfelé ütötte. Miközben lefelé esett, az ember, aki megütötte, és csoportjának négy másik tagja harmonikus alakzatban a kör közepe felé táncoltak, és egy új dal ritmusára új táncba kezdtek, ami az előzőhöz disszonancia nélkül csatlakozott. Miközben ez zajlott, a kör többi része folytatta az általános táncot, az első dallam ritmusát követve. Amikor a léggömb elért egy másik csoportot, tagjai a kör közepe felé táncoltak, az előző csoport tagjai pedig visszatértek a helyükre.

A fő kör lassan fordult. Mindig, amikor egy csoport a számának végéhez ért, a nézők nagyon lelkesen és tisztelettudóan tapsoltak.

Az ophiri nézőkön kívül más világokból is volt nézőközönség. Az amfiteátrum oldalait zászlók díszítették. Sok különböző típusú úrhajó parkolt kívül, egy számukra kijelölt helyen. Mások, mint a miénk, a levegőben lebegve maradtak.

- Ki nyer? –, kérdeztem.
- Ki nyer kicsodát?
- Ez egy versenynek tűnik nekem. Ugye?
- Verseny?
- Nem azt a csoportot keresik, amelyik a legjobban csinálja?
- Nem.
- Akkor miért csinálják?
- Hogy kimutassák, amit éreznek, hogy gyönyörű előadást mutassanak be, hogy kiterjessék a barátság kötelékeit, hogy tanítsanak, kellemesen töltsék az időt, jól érezzék magukat.
- Mi történik azzal a csoporttal, amelyik az összes többinél jobban csinálja? Az nem nyer valamilyen díjat?
- Senki nem hasonlít össze semmit. Tanulnak, és kellemesen töltik az időt.
- A Földön a legjobbak díjakat kapnak...
- És azzal a rendszerrel, akik utolsók lesznek, azok meg lesznek alázva, a győztesek egója pedig nő, – mondta Ami mosolyogva.
- Nehéz, de keménynek kell lenned, ha győzni akarsz.
- Győzni, ismét többnek lenni, mint a többiek. Versengés, önzőség, megosztás.
- A versengés rossz?
- Magaddal kell versenyezned, javítanod önmagad, és nem a testvéreiddel szemben versenyezned. Az olyan dolgok nem léteznek a testvéri, fejlett világokban, mert a verseny magában hordozza a megosztás, háború és pusztulás magvait.
- Szerintem az nem olyan rossz. Az egészséges versengésről beszélek, sportokról...
- De őseMBER kritériumok szerint. Háborúk kezdődtek egy futballmeccs miatt... Az emberek a Földön néha meg is ölik egymást a stadionokban... Amit itt láatsz, az egészséges, sportszerű, és művészi.
- Olyannak tűnik, mint egy gyerekjáték a bolygón.
- Igen. A gyerekek körjátékai. A közösséget, testvériséget fejezik ki.
- Mit jelent a jelkép a mellkasodon?
- Az emelkedett, határtalan szeretetet képviseli, a határokat átszelő szeretetet.
- Valami olyasmit, mint az Univerzális Szeretet, amiről korábban beszéltünk?
- Pontosan! – kiáltott fel boldogan. – Azt a fajta szeretetet, ami a legközelebb áll Isten szeretetéhez.
- Mi a helyzet a személyes szeretettel?
- Az a kiindulási pont az Univerzális Szeretet felé.

Tovább figyeltük az előadást, miközben Ami magyarázott. – Minden mozdulat, amit tesznek, jelentéssel bír. Egy nyelv részét alkotja.

- Milyen szép! Szeretném, ha a nagymamám ezt látná... Egyébként, mennyi most az idő a Földön?
- A nagyidnek még hátra van négy órányi „álmatlanság”.
- Innen is láthatjuk őt?
- Igen.

- Habár egy másik világban vagyunk?
- Persze. A Föld körül keringő műholdjaink hálózatának segítségével meg tudjuk csinálni.

Várj.

Allított egy képernyő beállításain, és feltűnt a bolygóm, nagy magasságból nézve. Aztán láttuk az alvó nagymamámat.

- Milyen csodálatos! Az egész Univerzumot láthatjuk?
- Ne ragadd el magad annyira! Úgy tűnik nekem, nem tudod, milyen nagy az

Univerzum.

– Igazad van. Nem tudom – vallottam be.
 – Néhány millió galaxistról tudunk, a legközelebbiekről. A többieket távolról látjuk. És azon túl... hát, nem tudjuk, mi van ott. De ez a képernyő jó szórakozás. A galaxisok milliói elég, vagy nem?

Mindketten nevtünk.

– Sőt mi több, – folytatta, – ráhangolódhatunk bármelyik világ vagy személy múltjára, és megnézhetjük, mi történt a történelem bármely pillanatában...

– A múltat! Hogyan tudod megtenni?

– Minden, ami az Univerzumban történik, minden, amit a Teremtés minden egyes teremtménye bármely adott pillanatban tett, örökre 'fel van véve'.

Nyeltem egy nagyot. – Minden?

– MINDEN! És sok különböző módon. Mindjárt megmutatom neked az egyiket. Az az arany léggömb, ami ott lebeg, fényét a Napból kapja. A fény visszaverődik a léggömből, és eléri a szemedet. Más sugarak az űrbe jutnak. Örökké utaznak az űrben. Ha azt a fényt pályájának bármely pontján elcsípjük és felerősítjük, úgy fogjuk látni a léggömböt, ahogy a múltban volt.

– Hihetetlen.

– Később meg tudom mutatni neked Napóleont, Julius Cézárt, Jézust, Lincolnt, Buddhát, Platónt, Mohamedet, Mózeset... élőben!

– Tényleg?

– És még téged is pár évvel ezelőtt...

Eszembe jutott néhány rossz dolog, amit tettem, és amit inkább elfelejtenék... – **Hátttt**, arra nincs igazán szükség, Ami...

Kinevetett. – A gyerekek csínyek nem gonoszak, Jim. Ne hibáztasd magad túl sokat. Ne aggódj. Erre a világra figyelj. Azt akarom, hogy kicsit többet tudj meg az Ophirról.

Elkezdünk emelkedni az amfiteátrum mögött. Egy csillogó, nagyon gyors űrhajó haladt el nagyon közel mellettünk, jelezve nekünk a fényeivel. A mi űrhajónk ugyanígy tett, miközben Ami pajkosan mosolygott.

– Az ki? A barátod?

– Boldog, mókás emberek, akik egy olyan világból jöttek, amit hosszú idővel ezelőtt meglátogattam.

– Mit jelentettek azok a fényjelek?

– Üdvözlést, barátságot. Ők kedvesek voltak hozzám, és mi kedvesek voltunk hozzájuk.

– Honnan tudod?

– Nem érezted?

– Nem hiszem...

– Mert nem figyeled önmagadat. Ha akkora figyelmet fordítanál önmagadra, mint arra, ami körülötted zajlik, sok mindent felfedeznél... Nem éreztél egy bizonyos 'boldog energiát', amikor az az űrhajó közeledett felénk?

– Nem tudom... Nem hiszem... Arra gondoltam, hogy összeütközhetünk...

– Szokás szerint aggódtál – nevetett Ami. – Nézd ott azt az űrhajót. Az én világomból van.

Látod, mennyire azonos ezzel?

- Igaz. Szeretném meglátogatni a bolygódat.
- Majd elviszlek oda egy másik úton. Ma nincs időnk.
- Megígéred?
- Ha megírod a könyvet, megígérem.
- És a múltba is utazhatunk?
- A múltba is.
- És a Sziriusz tengerpartjaira is?

– Oda is – nevetett az úrgyermek. – Jó memóriád van. És arra a bolygóra is, amit menedékként előkészítünk azoknak, akiket ki fogunk menteni, abban az esetben, ha a Föld elpusztul.

- Úgy érted, hogy a pusztulás elkerülhetetlen?
- Ez attól függ, hogy ti, srácok mit csináltok, hogy elkezdjétek harmóniában élni a szeretettel.

– És hogy létrehozzunk egyetlen országot, a Földet, igaz?

– Nem könnyű, de ennek így kell lennie. Nagyon jó saját népedet szeretni, de egy adott régióhoz való túlzott ragaszkodás a rövidlátás jele. A túlzó ragaszkodás egy helyhez nem hagy teret arra, hogy más helyeket szeress, az Univerzum pedig nagyon nagy. Az élet és intelligencia sokféle formájának ad hajlékot, és mindegyik ugyanattól az Istentől született. Ezért kell 'nagy skálán' gondolkodnunk és szeretnünk, nem úgy, mint azok, akik azt gondolják, hogy az utcájukban a szomszédok jobbak, mint a többiek a világ összes többi utcájában...

– Igazad van. Határok nélkül kellene élnünk. Hadd legyen a légkör a határunk! – kiáltottam fel lelkesen.

– Még az sem. Az Univerzum szabad; a szeretet szabadság. Nem kell senkinek az engedélyét kérnünk, hogy erre a világra jöjjünk, vagy bármelyik másikra, amit meg akarunk látogatni.

– Úgy érted, hogy bármelyikőtök eljöhet erre a világra, engedélykérés nélkül?

– Vagy elmehet bármelyik másik világba az Univerzumban.

– És az emberek itt nem lesznek mérgesek?

– Ez miért zavarná őket? – Ami élvezte a beszélgetésünket.

– Nem tudom. Nehéz elfogadnom ilyen sok csodálatos elképzelést.

– Megpróbálom elmagyarázni neked, Jim. A fejlett világok univerzális testvériséget alkotnak. Mind testvérek vagyunk, barátok. Mind szabadon jövünk-megyünk, amíg nem ártunk senkinek. Nincsenek titkok közöttünk. Nincsenek háborúk a galaxisok között, és nincs erőszak. Az erőszak a primitív világok jellemzője, és az azokat benépesítő teremtményeké. Az erőszakos lények erőszakos, igazságtalan, könyörtelenül versengő, embertelen társadalmakat hoznak létre, ahol kevés a testvériség. De közöttünk nincs versengés; senki nem akar több lenni a testvérénél. Az egyetlen dolog, amit mi mind akarunk, hogy minden nap jobbak legyünk, és az életet a maga teljességében élvezzük. De mivel szeretünk, a legnagyobb boldogságunk abból fakad, hogy szolgálunk, segítünk, és együttműködünk mindenkivel. Mindegyikünknek tiszta a lelkiismerete; szeretjük a Teremtőnket, és megköszönjük Neki, hogy megadta nekünk a létezésünket, és megengedi, hogy élvezzük. Ezért próbálunk összhangban élni az ő törvényével.

– Akkor ti sokat tudtok...

– Nem olyan sokat, Jim. Csak a Szeretet parancsolatait áttesszük a gyakorlatba, és az élet emiatt nagyon egyszerű a számunkra, bár nagy nálunk a tudományos haladás. Ha az emberiség a Földön sikeresen életben marad, ha sikeresen legyőzi az önzését és bizalmatlanságát, akkor jelen leszünk, hogy segítsük a Föld népét, hogy integrálódjanak majd

a kozmikus testvériségbe, és hozzájussanak ahhoz a tudományos és spirituális tudáshoz, ami az életet olyan igazán csodálatossá fogja tenni nekik, mint amilyen az nekünk. Ha képesek ezt megtenni, akkor az élet többé nem egy nehéz versengés lesz az életben maradásért, és mindenki el fogja kezdeni elérni a boldogságot.

– Amit mondasz, az tényleg gyönyörű, Ami.

– Mert ez az igazság, és az igazság gyönyörű. Amikor visszatérsz a világotba, írd meg azt a könyvet, hogy az még egy hang legyen, még egy homokszem.

– Amikor elolvassák, az emberek félre fogják tenni a fegyvereiket, hogy békében éljenek –, mondtam nagy meggyőződéssel.

Ami megint elkezdett nevetni rajtam, megpaskolva a fejemet, de most nem zavart, mert most nem hozzám hasonló kölyöknek tartottam; most úgy gondoltam, ő egy nálam jobb valaki.

– Milyen ártatlan vagy! Nem látod, hogy az emberek úgy élnek, mintha ellenségek lennének? Borzalmasan alszanak; azt gondolják, hogy minden veszélyes és csúnya. De az Univerzum igazságai nem csúnyák; azok gyönyörűek. Gondolod, hogy egy virágos rét csúnya?

– Nem, az gyönyörű –, feleltem.

– Ha a hadseregek vezetői lennének a virágok teremtetői, a szirmok helyébe puszkagolyókat tennének, a szárak helyébe pedig embertelen, merev törvényeket...

– Akkor... senki nem fogja elhinni, amiről a könyvem szólni fog?

– A 'gyerekek', és azok, akik még gyermeki szemmel tudnak nézni a világra, hinni fognak neked; de a 'felnöttek' azt gondolják, hogy csak a borzalmas dolgok igazak. Azt gondolják, hogy a sötétség a fény, és fordítva.

– Az ő veszteségük – mondtam, kicsit gondban.

– De a 'gyerekek', nem számít, milyen korúak, ösztönösen tudják, hogy a felsőbbrendű igazságok szépek és békések. Hozzá fognak járulni az üzenetünk terjesztéséhez, ami rajtad keresztül fog érkezni. Ez a folyamat része. Mi megtesszük a részünket, felajánlva a segítségünket, és szolgálva. Most mindannyiótoknak erőfeszítést kell majd tenni, hogy jobbjátok magatokat.

– Mi van, ha senki nem figyel, és elpusztítják a világot?

– Ugyanazt kell majd tennünk, mint amit több ezer évvel ezelőtt tettünk.

– Kimenteni azokat, akiknek jó a szintje – mondtam.

– Így van, Jim.

– És nekem van hétszáz pontom? – Ismét megpróbáltam kitalálni.

– Mondtam neked, hogy akik mindenki javára tesznek valamit, azoknak jó a szintje. És azok, akik képesek megtenni valamit, de nem csinálnak semmit – akik közömbösek, vagy azt hiszik, hogy hasznot húznak az igazságtalanságokból –, ők azok, akikből hiányzik a szeretet, és nem jó a szintjük.

– Akkor amint hazaérek, leülök, hogy írjak – mondtam kissé rémülten.

Ami nevetett rajtam.

11. FEJEZET A VÍZ ALATT

Egy óriási égszínkép tóhoz közeledtünk. Vitorlások és motorcsónakok siklottak a felszínen; a parton és a vízben játszva az emberek jól érezték magukat.

Igen nagy kedvem lett volna beleugrani abba a felüdítő kristálytisztá világba.

- De nem teheted meg.
- A bacijaim miatt.
- Pontosán.

Volt egy kikötő, ahol az emberek szabadon elvettek bármilyen vízi járművet: luxus jachtokat, kis evezős csónakokat, vízi bicikliket vagy motorcsónakokat. Voltak különböző méretű, gyönyörű átlátszó gömbök is, és mindenféle vízi bicikli meg motorbicikli.

- Akkor itt bárki bármit elvehet...
- Persze.
- Azt hiszem, legtöbben a luxus jachtokat fogják választani.
- Tévedsz. Sokan szeretnek evezni. Mások szeretnek egy kis csónakkal játszani, átélni az élményt, hogy vízközben vannak, mozogni egy kicsit...
- Miért van ennyi szórakoztató tennivaló? Ma vasárnap van?
- Itt minden nap vasárnap – nevetett Ami.

Néhányan bűvár felszerelést vettek fel, és a vízbe ugrottak.

- Mit csinálnak a víz alatt? Víz alatti vadászat?
- A kérdésem meglepte Amit; aztán úgy tűnt, érti. – Vadászat... úgy érted, gyengébb teremtmények üldözése, hogy megöld... Nem, itt senki nem csinál semmi ehhez hasonlót. Szeretet uralkodik itt, Jim.

- Persze. Rá kellett volna jönnöm... Akkor mit csinálnak a víz alatt?
- Felfedeznek, járnak mindenfelé, élvezik az életet... El akarsz menni a tó fenekére?
- De azt mondtad, nem hagyhatom el az úrhajót...

Ami nem szólt semmit, ahogy mosolyogva a tó felé indult, és belemerítette az úrhajónkat.

Nagyon szép volt annak a víz alatti világnak a felbukkanása. Sok ember és jármű mozgott a víz felszíne alatt. A legtöbb ember azokat az átlátszó gömböket használta.

Egy bűvárszeműveget viselő fiú haladt el mellettünk, lábain békauszonyokkal, és egy kis oxigénpalackkal. Amikor meglátott minket, odaúszott az úrhajónkhoz, az orrát az egyik ablaküvegnek nyomta, és furcsa ábrázatot vágott.

Ami nevetett. Arra gondoltam, hogy ha az én világomban a partról bűvárkodtam volna, nem közelítettem volna meg egy víz alatti 'UFO'-t ilyen magabiztosan.

A tó alján hatalmas átlátszó kupola tűnt fel, sokszínű fényekkel. Azon a nagy buborékon belül egyfajta étterem volt. Láttam kis asztalokat, egy zenekart, énekeseket, és táncparkettet, ahol néhány ember egy boldog dal ütemére táncolt. Mások tapsoltak, amíg az asztaluktól figyeltek, ami tele volt jégkrémes, ételes, és italos tálakkal.

- Ott sem kell fizetned?
- Sehol sem kell fizetned, Jim.
- Ez jobb, mint a Mennybe menni!
- Hát, fent vagyunk az égben, vagy nem?

Apránként egyértelművé vált számomra, hogy biztosan bámulatos egy ilyen világban élni.

- Ezt ki kell érdemelned –, mondta Ami.

Lassan tovább haladtunk előre annak a tónak az alján, ami tele volt furcsa halakkal és növényekkel. Feltűnt néhány piramis, amint az algák és korallok felett tornyosultak.

- Az mi? Az Atlantisz? – kérdeztem, megdöbbenve.

– Azok víz alatti életkutató központok, Jim.
– Vannak errefelé cápák?
– Nincsenek cápák, kígyók, pókok, vagy vadállatok. Semmi agresszív, vagy mérgező. Ez egy fejlett bolygó. Ezért nincsenek többé olyan durva fajtái, amik úgy eltávolodtak a szeretettől, mint amazok. Ők azokban a világokban vannak, amik megérdemlik őket...
– Mit esznek a 'fejlett' halak?
– Ugyanazt, amit a tehenek és lovak esznek a bolygódon: zöldségeket. Az ilyen világokban senki nem öl azért, hogy ő megéljen. Egyetlen állat sem eszi meg a másikat.
– Ezért nem esztek húst...
– Mit akarsz mondani?
Nem akartam semmi sértőt mondani, de Ami nevetett.
– Persze, nem eszünk tetemeiket... Milyen borzalmas! Milyen kegyetlen dolog megölni azokat a kis csirkéket, disznókat, és teheneket... Nem gondolod?

Amikor hallottam, ahogy ezt mondta, nekem is kegyetlennek tűnt. Elhatároztam, hogy abbahagyom a húsevést.

– Ételről beszélve... –, mondtam, érezve, hogy üres a gyomrom.
– Éhes vagy?
– Nagyon. Nincs itt valami földönkívüli ennivaló?
– Persze. Ott hátul keresgélj. – Egy szekrényre mutatott a vezérlő fotelek mögött. Felhúztam egy redőnyös tetőt, és egy kis éléskamrát fedeztem fel, tele furcsa karakterekkel megjelölt üvegekkel. Olyan anyagból készültek, ami fának tűnt.

– Hozd ide a legszélesebbet.
Nem tudtam, hogyan kell kinyitni. Úgy tűnt, légmentesen le van zárva.
Ami nevetett a zavaromon. – Nyomd meg a kék pontot –, mondta.
Ahogy megnyomtam, a teteje könnyedén kinyílt, és néhány borostyánszínű, majdnem átlátszó, dióhoz hasonló gyümölcs vált láthatóvá.

– Azok mik?
– Egyél meg egyet.
– Kivettem egyet. Puha volt, mint a szivacs. A nyelvem hegyével ízlelgettem. Nagyon édes íze volt.
– Edd meg, ember, edd meg. Nem mérgező. – Ami mindenre figyelt, amit csináltam. – Adj egyet.

Odanyújtottam neki a csomagot, kivett egy gyümölcsöt, a szájába pöckölte, és látható élvezettel megette. Én kicsit beleharaptam az enyémbé, és óvatosan ízlelgettem. Olyan íze volt, mint a földimogyorónak, diónak, vagy mogyorónak. Nagyon finom íze volt. Tetszett. Magabiztosabbá váltam. A második falat pompásnak tűnt.

– Finomak!
– Ne egyél belőle háromnál vagy ötnél többet. Túl sok fehérje van bennük.
– Ezek kicsodák?
– Ez egyfajta méz – nevetett Ami. – Valami méhféléktől. – Most még jobban nevetett.
– Szeretem. Vihetek a nagymamámnak?
– Persze. De a dobozt hagyd itt. És csak a nagymamádnak vigyél. Ne mutasd meg senki másnak. Ti ketten egyétek meg mindet. Ne őrizzetek meg belőle egyet sem. Megígéred?
– Megígérem. Mmmm... Finomak.
– Nem olyan finomak, mint néhány földi gyümölcs, amit nagyon szeretek.
– Melyik gyümölcsöt?
– Kajszinak hívják.
– Szereted?

– Persze. Nagyra becsülik a bolygómon. Próbáltuk meghonosítani a mi talajunkon, de még nem tudtuk lemásolni azt az ízt. Az 'UFO'-k gyakran tűnnek fel kajszii ültetvényekben. – Ami nevetése olyan volt, mint egy csecsemőé.

– Lopjátok őket? – kérdeztem, nagyon meglepődve.

– Lopni? Az mit jelent? – Úgy tett, mintha nem tudná.

– Elvenni valamit, ami másnak a tulajdona.

– Ó, ragaszkodás az anyagi világhoz, és ismét, 'tulajdon'. Nos hát, nem tudjuk elkerülni a mi világunk 'rossz szokásait', – ismét nevetett, – és 'ellopunk' öt vagy tíz kajszit...

Viccesnek találtam, de még mindig nem tetszett valami. A lopás az lopás, akár egy darab gyümölcsről, akár egymillió dollárról van szó. Ezt elmondtam neki.

– Miért nem hagyjátok, hogy a Földön, ha valakinek szüksége van valamire, csak úgy fizetség nélkül elvegye? – Ami ravaszul kérdezett, mert jól tudta, mennyire abszurd volt a kérdése.

– Őrült vagy? Senki nem zavartatná magát azzal, hogy dolgozzon, ha nem fizetnek neki semmit...

– Akkor bennetek, emberekben, nincs szeretet. Csak önzés... Semmit nem tudtok odaadni, ha nem kaptok cserébe valamit. – Tovább nevetett rajtunk, földlakókon, de egy különleges, humoros, nem ítélező stílusa volt a kemény dolgok kijelentéséhez.

Elképzeltem, hogy én vagyok egy nagy kajsziiültetvény tulajdonosa. Az emberek jöttek, és elvitték a gyümölcsömet anélkül, hogy bármit fizettek volna. Legközelebb egy „bölc fickó” jött, aki kihasználta engem, egy teherautót hozott, és elvitte az összes gyümölcsömet.

Próbáltam tiltakozni, de a megrakott járművével elhajtott, és gúnyt űzött belőlem, – Miért zavar téged, hogy elhajtok az összes gyümölccsel? Nincs benned semmi szeretet? Egyszerűen önző vagy. Nem fogsz adni belőle. Ha, ha, ha.

Ami látta a képzelt „filmemet”, és azt mondta: – Hess. Micsoda bizalmatlanság. Egy fejlett társadalomban senki sem 'használ ki' senkit. Mi a csudát csinálna az a szegény ember a teherautónyi gyümölcsével?

– Eladná a gyümölcsöt, természetesen.

– Semmit nem árulnak. Itt nincs pénz.

Nevettem a saját ostobaságomon. Elfelejtettem, hogy egy fejlett világon nincs pénz.

Persze. Miért akarna olyan sok gyümölcsöt?

– Remek. De miért dolgozzak a semmiért?

– Ha szeretet van benned, boldog leszel, ha segíthetsz bárki másnak. És ily módon jogod lesz arra, hogy segítséget kapj másoktól. Elmehetsz a szomszédodhoz, és elveheted a földjéről, amire szükséged van. A tejüzemből tejet veszel, a pékségből kenyeret; és így tovább. És ha ahelyett, hogy mindezt elszigetelt, szervezetlen módon tennéd, a társadalom megszervezné és elszállítaná a termékeket az elosztó központokba; és ha ahelyett, hogy te dolgoznál, azt gépek csinálnák...

– Senki nem csinálna semmit!

– Mindig lenne valami tennivaló: felügyelni a gépekre, újabbat, tökéletesebbet alkotni, segíteni azoknak, akiknek szükségük van ránk, vizsgálni az életet és az Univerzumot, tökéletesíteni a világunkat, tökéletesíteni önmagunkat, és a szabadidőnket is élvezni .

– De mindig van valaki, aki ki akarja használni a helyzetet, és nem csinál semmit, a 'bölc fickó' – bizonygattam, a teherautós emberre emlékezve.

– Akit te 'bölc fickónak' nevezel, az az evolúció alacsony szintjén áll, nagy benne az önzés, és nagyon kevés a szeretet. Tényleg, azt gondolja, hogy ő okos, éles eszű és intelligens, pedig nagyon ostoba; azzal a szinttel nem léphet be a fejlett világokba. Azokban a világokban kiváltságnak tekintik, hogy többet dolgozzanak, hogy képesek legyenek többet

szolgálni. Itt sokan jól érzik magukat, de a többség más helyeken dolgozik, laboratóriumokban, egyetemeken, abban az összes piramisban. Egyesek szolgálati küldetésben vannak a nem-fejlett bolygókon, mások fejlettebb világokon tanulnak, hogy visszatérhessenek, és itt dolgozzanak. Az élet arra van, hogy boldog legyen, élvezetes, de a legnagyobb boldogságot mások szolgálata adja...

– Akkor ezek az emberek... lusták?

Ami nevetése azt mutatta, hogy megint nincs igazam.

– Nem, nem azok. Bár a munkánk nagyon hasznos, időről időre ki kell kapcsolódnunk belőle. Ki kell mennünk a friss levegőre, hogy játsszunk, mozogjunk, pihentessük az agyunkat, és más dolgokra gondoljunk; ez olyan, mint a szünet az iskolában.

– Szóval hány órát dolgoznak itt naponta az emberek?

– Mindenki maga határozza meg a saját tanulási, vagy munka időbeosztását, attól függően, hogy mit érez a legjobbnak...

A meglepetéstől tátva maradt a szám. – De hát ez csodálatos!

Úgy tűnt, számított arra, hogy mire fogok gondolni, és azt mondta: – És itt senki nem akarja pocskólni az időt. Csak a szükséges ideig szórakozunk az olyan helyeken, mint ez, de még élvezetesebbnek találjuk, hogy a tanulmányainknak, vagy munkánknak szenteljük magunkat. Ezért néha egész napokat végig tudunk dolgozni, mint ahogy én csinálom most.

– Te... dolgozol? Milyen munkát végzel? Nekem úgy tűnik, hogy kerülünk egyet az Univerzumban.

Ami pusztán attól nevetett, hogy engem hallgatott. – Valami tanár, vagy küldött féle vagyok. Az majdnem ugyanaz.

Nekem nem tűnt ugyanannak. Pont akkor megláttam két kamaszt, amint az egyik víz alatti piramis ablakát fessegették, hogy bejussanak, és ellopjanak valamit.

Ami tudta, mire gondolok, és nevetett. – Tisztítják az ablakokat! Mindig a bűn jár az eszedben.

– Milyen itt a rendőrség?

– Rendőrség? Minek?

– Hogy vigyázzon a dolgokra, megakadályozza a rossz embereket...

– Milyen rossz embereket?

– Egyáltalán nincsenek itt rossz emberek?

– Hát, senki sem tökéletes, de hétszáz ponttal, a fontos információval és motivációval, és a megfelelő társadalmi szerveződés rendszerén belül mindenki abbahagyja azt, hogy embertársának ártson. Most senkinek sem kell 'rossznak' lennie, és ezért nincs szükség rendőrségre.

– Ez hihetetlen!

– Ez csak természetes, Jim. Amikor hagyják, hogy a szeretet áramoljon, akkor természetes módon egy jóindulatú civilizáció emelkedik ki, az univerzális harmóniával összhangban. Ami hihetetlen és természetellenes, az az, ami a Földön történik, ahol az emberek ölik egymást, szenvedést okoznak egymásnak, és nem testvérekként élnek együtt... Túl sok egó...

– Igazad van, Ami. Most, hogy belegondolok, lehetetlennek tűnik számomra, hogy egy napon úgy fogunk élni a Földön, mint ahogy ti éltek. Nekünk a gyilkolás majdnem közhely, és egyes helyeken, ha nem akarsz háborúba menni, hogy ölj, téged ölnek meg, vagy börtönbe csuknak. A filmekben ezrével látunk bűnügyeket és egyéb kegyetlenségeket, még a gyerekeknek szóló animációs rajzfilmekben is. Ezért játszunk mi, gyerekek olyat, hogy megöljük egymást... Rosszak vagyunk...

– Ne legyél olyan szigorú magaddal szemben, Jim. Nem a te hibád, ha a világodban a filmek és a TV az emberek gondolkodásának eltorzítását szolgálják, ahelyett, hogy a

fejlődésüket szolgálnák emberi lényekként, és segítenének egy jobb világ létrehozásában...

– Egyszerűen ez van. Hiányzik belőlünk a szeretet. Belőlem is. Vannak, akiket nem szeretek.

Egyik osztálytársamra gondoltam, aki mindig komoly. Akármikor játszol, vagy lelkes vagy valami miatt, csak egyetlen pillantás ettől a sráctól, és minden öröme kirepül az ablakon. Egy másik srác is eszembe jutott az osztályomban, aki azt gondolja magáról, hogy ő egy szent. Azt mondja, hogy az angyalok megjelennek neki, és ő a Mennybe fog menni, míg mi többiek a pokolba; mindig vádol minket, mert kaphatók vagyunk a csínytevésekre, vagy a tréfákra... Nem, őt biztosan nem szeretem.

– Én sem találom rendkívül kedvesnek az összes embert az én világomban, vagy bármely más világban. De csupán az, hogy valaki nem tűnik nekem túl kedvesnek, még nem jelenti azt, hogy véget vetek bármiféle vonzalom érzésének az illető irányában. Vagy hogy ártani tudnék neki bármilyen módon –, magyarázta, miközben mosolyogva rám nézett.

– Én se tennék semmit, hogy ártsak bármelyik savanyú alaknak... de ne kérj arra, hogy bármelyikükkel együtt éljek...

– Az olyan világokban, mint ez, vagy az enyém, ahol nagyjából ezer pontos emberek élnek, vannak lelkek, amik nem nagyon vonzódnak egymáshoz, de nem is utasítják el egymást. Itt nincs feszültség; mindenki jól viselkedik. És a többségük különösen jól viselkedik, de nem mindenki jutott itt el arra szintre, ahol nem tehetsz róla, egyszerűen mindenkit szeretsz. Meg kell próbálnunk, hogy elérjük azt a gyönyörű lépést, de jelen pillanatban ez nem kívánható sem tőletek, sem tőlünk.

– Akkor nekünk, földlakóknak nem kell tökéletesnek lennünk?

Kis ürbarátom most tényleg nevetett rajtam, de gyorsan komolyra fordítva a szót így magyarázott: – A nem-fejlett társadalmakban a mentális végletesség és a mítoszok nagyon tipikusak, Jim.

– El tudnád ezt jobban magyarázni?

– Mind tudjuk, hogy javítanunk kell önmagunkat, hogy egy nap biztosan találkozhatunk Istennel; az a tökéletesség. Sok életen kell átmenned, hogy azt elérd. De vannak, akik nem értik a dolgot, és azt hiszik, hogy a földi élet során kell eljutniük olyan magasra, el kell érniük magát a tökéletességet, hogy olyanok legyenek, mint Isten. És ez tönkre teszi a vágyukat, hogy jobbítsák magukat, mintha valaki azt mondaná neked, hogy át kell úsznod egy másik kontinensre...

– Júúújj! Már fáradt lennék, még mielőtt belekezdlek...

– Persze. Ezért lenne jó, ha nem tűznénk ki ilyen lehetetlen célt. Jobb önmagunk apránkénti javítására gondolnunk, addig a pontig, amire még képesek vagyunk. De önmagunk javításának a világunk javításához is van köze. Egyre inkább kezdtem megérteni, hogy Ami szerint ahhoz, hogy közel kerüljünk Istenhez, nagyon fontos segíteni a világot, és segíteni más embereket. És azelőtt azt gondoltam, hogy az csupán az imádkozásról, és a rossz dolgok nem elkövetéséről szól.

– Mi van, ha valaki felmegy a hegyre, hogy Istent keresse?

Ami jobban kényelembe helyezte magát, mielőtt válaszolt: – Az nagyon jó, amikor minden rendben van, de amikor másoknak szükségük van a segítségedre...

– Nem segítenek nekik az imáim?

– Ha egy srác fuldoklik a folyóban, és te úgy döntesz, hogy a folyóparton imádkozol, ahelyett, hogy kimentenéd őt, Isten kedvét fogja lelni benned? – kérdezte tőlem.

– Nem tudom... az imáim talán tetszenének neki...

– És talán pont azért tett oda téged, hogy megmentsd az életét.

– Erre nem gondoltam.

- Mi az Univerzum Alaptörvénye?
- Szeretet.
- Melyik viselkedésed mutat több szeretetet: az imádkozás, miközben az a srác fuldoklik, vagy az, hogy próbálsz megmenteni az életét?
- Nem tudom... Ha Istent az imáimmal szeretem...
- Nem érted... Akkor közelítsük meg máshonnan. Ha van két gyereked, és az egyik fuldoklik a folyóban, a másik pedig a fényképed imádatának szenteli magát, és semmit sem tesz a testvére megmentéséért, gondolod, hogy ez a helyes viselkedés?
- Nem. Persze, hogy nem. Ezerszer inkább azt szeretném, hogy mentse meg a másik gyermekemet. De Isten talán nem olyan, mint én.
- Talán azt gondolod, hogy Isten rosszabb, mint te, igaz? Talán azt gondolod, hogy Ő hiú, csak az érdekli, hogy imádják, és közömbös az iránt, hogy mi történik a többi gyermekével... Ha te, aki tökéletlen vagy, nem így tennél, hogyan lehetne Ő, aki tökéletes, rosszabb nálad?
- Így nem néztem a dolgot...
- Isten jobban kedveli a nem-hívót, aki segíti a testvéreit, mint a kiszáradt szívű nagyon vallásos embert, aki haszontalan a saját világa számára, és csak a saját 'üdvözülése', 'evolúciója', vagy 'tökéletesedése' érdekli.

- Ezt nem tudtam, Ami. Miért tudsz olyan sokat Istentről?
- Nagyon egyszerű, Jim: Isten a szeretet...
- És?
- Bárki átéli a szeretetet, átéli Istent. Nem gondolod?

Nem, nem gondoltam így. Azt gondoltam, hogy Ami túl könnyűvé teszi a találkozást Istennel. A szeretet érzése annyi, mint Istennel lenni? Hmmm. Ez gyanúsán hangzik... Még a rosszabb emberek is éreznek néha szeretetet.

Tudott a gondolataimról. – Pontosan emiatt: még a rosszabb emberek is ismerik Őt – mondta.

- És ha ismerik Őt, miért nem tudnak annyit, mint te, vagy viselkednek úgy, ahogy te?
- Mert nem tudnak, vagy nem akarnak olyan sokáig szeretetben maradni, mint én. A szívből Istent könnyű megérteni és ismerni, de a szereteten kívül tartózkodva mindez a tudás elfelejtődik... Szerencsétlenek, ezért követnek el annyi hibát...
- Miért hívtad őket szerencsétleneknek?
- Könyörületből, persze. Emlékezned kellene arra, hogy a szeretet elleni ártalmakat sok szenvedéssel fizetjük meg...
- Ó... Igaz. Ezt elfelejtettem... De ha megérdemlik... a rossz emberek. – Nem tudatos kegyetlenséggel mondtam.
- Úgy tűnt, hogy ez zavarja őt, megfogta a karomat, és könyörületesen azt mondta: – Mind vétünk hibákat, Jim.
- Ez igaz. De egyesek elviszik a pálmát.
- Annyival rosszabb nekik. Sajnálunk kellene őket. Nem csak szomorú életeket kell élniük – mert az élet nagyon kellemetlenné válik, amikor valaki a szeretet ellen cselekszik –, de később el kell szenvedniük a fájdalmat is, amit ők maguk kiérdemelnek a szeretet elleni sértéseikkel... a szerencsétlenek...

Tisztelettel tekintettem rá. Úgy éreztem, ő egy igazi szent, bár ő azt mondta, nem az.

– Mi a vallásod, Ami?

Meglepődve nézett rám. – Vallás (latinul religio)... a 'religare' szóból fakad, ismét

összekapcsolódnai, újra egyesülni, egyesíted magadat Istennel, más szavakkal, a szeretettel. Én nem vagyok elválasztódva; Istennel egységben **élek**, mert a szívem mindig szeretetben van.

Ahogy ezt mondta, olyan gyönyörű és kellemes volt, hogy általa engem is eltöltött a szeretet érzése.

– Igazad van, Ami. Az a legjobb hit.

– Melyik, Jim?

– Hát, amelyik azt mondja, hogy a szeretet az Univerzum Alaptörvénye...

– Az Univerzum Alaptörvénye, de az nem hit, az törvény, tudományosam és spirituálisan bizonyított egyetemes Alapelv, mert a tudomány és spiritualitás számunkra ugyanaz. Nektek is ugyanazok lesznek, amikor a földi tudomány felfedezi a szeretetnek nevezett óriási energiát.

– Azt gondoltam, hogy az...

– Babona? – kérdezte Ami, nevetve.

– Hát, valami hasonló. Jó szándék, talán.

– Megint tévedsz. Különleges emberekkel fogunk találkozni...

12. FEJEZET ÚJ KORSZAK

Elhagytuk a vizet és gyorsan utazva az Ophir bolygó felszíne felé haladtunk. Pár percen belül néhány épület közelébe érkeztünk. Lebegtünk a levegőben, és amit láttam, attól majdnem elájultam: néhány ember... **repült!**

Egyesek függőlegesen, mások vízszintesen, magasan fent voltak a levegőben, széttárt karokkal. Mindegyiknek csukva volt a szeme, és az arcuk nagy bájt, boldogságot és koncentrációt sugárzott. Hatalmas körökben siklottak, mint a sasok.

Ami bekapcsolta a „szenzométert”, és ráirányította egyikükre.

– Lássuk, milyen a fejlettségi szintje.

Az ember nagyon átlátszónak tűnt. A fény a mellkasából csodálatos látvány volt, túlnyúlt teste határain, és egy fénygömböt küldött ki, ami körülvette őt, és messze túlnyúlt rajta.

– Megtapasztalják az Univerzum leghatalmasabb erejét, a szeretet erejét – magyarázta nekem Ami.

– Hogyan tudnak repülni? – kérdeztem elképedve.

– A szeretet felemeli őket...

– Ó!

– Ez olyasmi, mint amit mi csináltunk a tengerparton, de ők a bajnokok a témában...

– Biztos hihetetlen pontszámuk van.

– Ezeknek az embereknek kb. 1000 pontjuk van, de koncentrálnak, és túl tudnak jutni a kétezren. Ezek spirituális gyakorlatok, amiket folytatnak. Amikor végeznek a gyakorlatokkal, visszatérnek szokásos szintjükre.

– Biztos ez a legfejlettebb világ az egész Univerzumban! – kiáltottam fel.

Ami nevetett rajtam. – Tévedsz. Ez a civilizáció elég közönséges és hétköznapi. Vannak bolygók, amiket ezerötszáz pontos személyek népesítenek be. És még továbbiak, ahol az embereknek kétezer, háromezer, négyezer van, stb.; De jelen pillanatban te meg én nem mehetünk a többi világba, ami még fejlettebb. Olyan lények lakják, akik túl vannak tízezer ponton, a naplányok. Ők majdnem tiszta szeretet...

– Naplányok?

- Persze. A napok lakói...
- Sose gondoltam volna...
- Természetesen. Senki sem tud magasabbra nézni, mint az épp felette lévő lépcsőfokra...
- És nem égnek meg?

Ami nevetett. – Nem, nem égnek meg. A testük sugárzó energiából áll, nem szilárd anyagból. Menjünk, nézzük meg azt a csoportot ott.

A távolban olyan ötven ember ült a réten egy körben. Első pillantásra úgy tűnt, hogy ragyognak, mint azok, akik repültek. Keresztbe tett lábbal ülve, egyenes háttal meditáltak és imádkoztak.

– Mit csinálnak?

– Telepatikus üzenetekhez hasonlókat küldenek a kevésbé fejlett világoknak a galaxisban. De ezeket az üzeneteket nem lehet egyedül az elmével felfogni. A szívben lévő 'megértő központodat' is használnod kell.

– Már meséltél erről. Miről szólnak az üzenetek?

– Próbálg figyelni a szívedre. Csillapítsd le a gondolataidat, és talán felfogod majd őket.

Nagyon közel vagyunk a kibocsátás helyéhez... Nem, nem így. Lazítsd el a testedet, csukd be a szemed, és maradj éber.

Azt tettem, amit mondott. Először nem éreztem semmit, azt a különös érzést kivéve, amit azóta éreztem, hogy a helyet megközelítettük. De aztán elárasztottak valamiféle „elképzelések-érzelmek”

*„Mindaz, amit nem táplál a Szeretet,
El fog pusztulni,
A feledés borítja,
Elutasításra kerül...”*

Egyfajta belső tisztaság lett úrrá rajtam. Majd az elmém szavakba öntötte azokat az érzelmeket. Valami nagyon különös és szép volt.

*„És minden, ami Szeretemben fenn marad,
Barátság vagy partner
Család vagy csoport
Kormány vagy nemzet
Egyedi lélek vagy emberiség
Az biztos és stabil lesz
Virágoznia kell és sikeresnek lenni
És nem fogja ismerni a pusztulást...”*

Majdnem „láttam” a Lényt, aki ezt mondta. Úgy tűnt nekem, hogy nem azok a személyek beszéltek; számomra Isten volt, aki szólt.

*„Ez az Egyezségem
Ez az Ígéretem és a Törvényem.”*

– Elcsípted, Jim? – kérdezte Ami.

Kinyitottam a szemem. – Ó, igen... Mit jelent mindez?

– Azok az üzenetek a Bensőből, Istentől jönnek. Ezek a barátok, akiket itt látsz, felfogják őket, és újra kibocsátják a kevésbé fejlett világoknak, mint a tiéd. Ott más személyek fogják

fel. Ezeket az üzeneteket egy új világ létrehozására lehet használni.

– Egy új világ... Amikor eszembe jut, hogyan mennek a dolgok a Földön, nem hiszem, hogy azt könnyű lesz bármikor a közeljövőben elérni, Ami.

– Igazad van, de ne gondold olyan nehéznek, Jim. A kor gyorsan változik. Megteremtődnek a feltételek, hogy evolúciós ugrást hozzanak létre a bolygódon.

– Miről beszélsz, Ami? – kérdeztem nagy érdeklődéssel.

– Olyasmiről beszélek, ami véget vethet több évezrednyi barbárságnak és fájdalomnak, olyasmiről, amitől a világod új korba léphet, ahol a szeretet uralkodik... egyértelműen...

– Tényleg lehetséges egy ilyen csodálatos dolog, Ami?

– Igen, mert a bolygód kezd felfogni nagyon finom kozmikus és geológiai energiákat, rezgéseket, amelyek egyre emelkedettebbek, fénylő sugárzást, ami minden lényben a szeretet növekedésének javára válik. Ez nemrég kezdődött, és már nagy változásokat okoz emberek millióiban. Még egy kicsi, és ti fiúk készen lesztek arra, hogy megtegyétek azt az evolúciós ugrást, és úgy éljétek, ahogy itt az emberek. De jelenleg ez nem lehetséges.

– Miért nem, Ami?

– Ahogy mondtam neked, a bolygódát továbbra is régi eszmék irányítják, amelyek nem illenek az új korhoz. Ettől az emberek szenvednek. Olyan, mintha túl szoros cipőt hordanál. De a lények arra születtek, hogy boldogok legyenek, Jim. Nem arra születtek, hogy szenvedjenek. Ezért ösztönösen, vagy tudatosan keresnek egy jobb világot. Nem tűnt fel, hogy mostanában a Földön mindenki sokat beszél a szeretetről?

– Igen, Ami. Ez igaz. Sokat beszélnek róla... bár nem nagyon gyakorolják...

– De minden nappal egyre több ember próbálja felemelni a szintjét, és több szeretettel élni. A világod gyorsan változik, a változás naponta zajlik. Tehát ugyanúgy, mint a dinoszauruszok, akik nem tudták elviselni az emelkedett rezgés növekedését és eltűntek, nagyon hamar azok a belső szörnyek, amik ellenzik a szeretet uralmát, el fognak tűnni az emberek szívéből.

– Tényleg? Nagyon hamar?

– Higgy és remélj, Jim. Az Univerzum manapság a szeretet érdekében szervezkedik.

Nagy sebességgel elhagytuk azt a helyet, amit átjártak azok a gyönyörű spirituális rezgések.

– Hány órája vagyunk ebben az űrhajóban, Ami?

– Nagyjából hat.

– Milyen furcsa! Úgy érzem, mintha sokkal hosszabb ideje itt lennénk. Olyan hosszú időnek tűnik, mióta beléptem az űrhajóba a parton.

– Mondtam neked, hogy az idő **nyúúúúúúlik**... Menjünk a 'moziba' Nézz le oda.

Az Ophir bolygó éjszakai területére érkeztünk, de minden jól ki volt világítva a réteken és az épületeken a mesterséges fényforrások sokaságával.

Olyasmit vettem észre, mint egy szabadtéri mozi, sok nézővel. A képernyő egy kristálylemez volt. Rajta gyengéd zene ritmusára színes képek, alakok és alakzatok játéka volt látható.

A képernyő előtt volt egy különleges ülőhely, ami kiemelkedett a többi közül. Egy nő ült rajta, valami sisakhoz hasonlóval a fején. Csukott szemmel ott maradt, nagyon erősen koncentrálna.

– Miről szól ez az egész, Ami?

– Bármit elképzelsz, az megjelenik a képernyőn. Ez egy 'filmszínház', aminek nincs szüksége se kamerákra, se kivetítőkre.

– De hát ez csodálatos! – kiáltottam.

– Technológia. –, mondta Ami. – Egyszerű technológia.

A nő befejezte a bemutatóját, és egy férfi vette át a helyét, míg a közönség tapsolt. Másfajta zene kezdett el szólni. A képernyőn stilizált madarak jelentek meg, amik a dallam ütemére repültek kristályból és gigantikus drágakövekből álló helyek felett. Nagyon gyönyörű volt. Úgy nézett ki, mint egy animációs film.

Hosszú ideig ott maradtunk, csendben figyelve ezt a földönkívüli csodát.

Majd egy fiú következett, aki szerelmi történetét mutatta be közte, és egy másik világból származó lány között. Különböző, furcsa bolygókon zajlott. A képek, amik kevésbé voltak pontosak, mint az előző előadásokban, időnként teljesen eltűntek. Kérdeztem, hogy ez mitől van.

– Ő egy gyerek. Még nem rendelkezik egy felnőtt koncentrációjának erejével, de korához képest nagyon jól csinálja.

– Ők képzelik el a zenét is?

– Nem ugyanakkor a képet és a zenét is, ezen a világon nem. De vannak más világok, ahol az emberek véghez tudnak vinni ilyen tettet. Viszont vannak itt koncerttermek az Ophiron, ahol a művész egyszerűen elképzeli a zenét, és a hallgatóság hallgatja... Szeretnél elmenni egy vidámparkba?

– Persze!

Megérkeztünk egy fantáziavilágba, mindenféle szórakozással: óriási hullámvasutak; olyan helyek, ahol az emberek lebegni tudtak és piruettek a levegőben, miközben majd meghaltak a nevetéstől; mesés helyek utánezatai, és fantasztikus teremtmények.

– Minél nagyobb az evolúció, annál jobban hasonlít valaki egy gyerekre – magyarázta Ami.

– Ezekben a világokban sok ilyen helyünk van. Egy fejlett lélek az egy gyermeki lélek. Szükségünk van a játékra, fantáziára, teremtésre... Mert megvan a hajlamunk arra, hogy megpróbáljuk utánózni Istent...

– Isten játszik, Ami?

– Ez az, amit leginkább csinál, Jim. Egy másik úton megmutatom majd neked, hogyan mozognak a galaxisok a kozmoszban. Az egy gyönyörű tánc. Nincs nagyszerűbb játék, fantázia, vagy teremtés, mint az Univerzum, aminek Szeretet a Teremtője...

– Istenről beszéltünk, Ami, nem a szeretetről.

– A Szeretet Isten... A mi nyelvünkben egyetlen szavunk van, amivel a Teremtőre, Istenségre, Istenre utalunk. Ez a szó a 'Szeretet'... és nagybetűvel írjuk. Ti ugyanezt fogjátok tenni egyszer.

– Egyre jobban felismerem, milyen fontos a szeretet.

– És még mindig nem tudsz túl sokat... Menjünk. Befejeztük látogatásunkat az Ophiron, ezen a világon, amelyik úgy él, ahogy ti kezdhétnétek élni holnap, ha tényleg szándékotokban állna fejlődni emberi lényként, és emberiségként. Megtanítanánk titeket minden egyébre.

– Most hová megyünk?

– Egy olyan világba, amit se te, se én nem érhetünk még el. Csak rövid időre látogathatjuk meg nemes szándékkal, mint amilyen ez. Ott mindenkinek legalább kétezer pontja van. Pár percünkbe fog telni, hogy áthelyeződjünk arra a helyre. Azt az időt arra fogom használni, hogy elmondjak neked pár további dolgot.

Ami állított az irányítógombokon. Az úrhajó finoman rezgett. Úgy tűnt, hogy a csillagok megnyúlnak, az ablakok túloldalán pedig megjelent a pára, ami azt mutatta, hogy távoli világ felé haladunk.

13. FEJEZET KÉK HERCEGNŐ

- Azt mondtad, vannak emberek, akiket nehezedre esik szeretni, igaz, Jim?
- Igen.
- Rossz nem szeretni?
- Persze – feleltem.
- Miért?
- Mert azt mondtad, a szeretet az alapvető elvi... meg minden.
- Felejtsd el, amit mondtam. Tegyük fel, becsaplak téged, vagy nincs igazam. Képzeld el egy szeretet nélküli Univerzumot.

Kezdtém elképzelni világokat, ahol senki sem szeret senkit. Mindenki hideg és egocentrikus volt, mert szeretet nélkül semmi sem fékezi az egót, ahogy Ami mondta. Mindenki küzdött mindenki más ellen, és mind elpusztították egymást... Emlékeztem az energiára, amit említett, arra az energiára, ami képes kozmikus katasztrófa előidézésére. Elképzeltem egy fickót, akinek nagyon nagy a hatalma, de érzéketlen fanatikus, vagy uralhatatlan egója van, addig a pontig, hogy saját pusztulása sem számít neki. Elképzeltem, hogy csupán bosszúból megnyomja „a gombot” ... Egy láncreakcióban galaxisok robbantak fel!

- Ha nem lenne szeretet, az Univerzum nem létezne többé – vontam le a következtetést.
- Akkor mondhatjuk-e azt, hogy a szeretet épít, a szeretet hiánya pedig rombol?
- Azt hiszem.
- Ki teremtette az Univerzumot?
- Isten.
- Ha a szeretet épít, és Isten 'építette' az Univerzumot, akkor van-e szeretet Istenben?
- Persze! – Megjelent előttem egy ragyogó, csodálatos lény, aki galaxisokat, világokat, csillagokat teremtett.
- Próbáld meg ismét elhagyni a szakállat, – nevetett Ami.
- Igaz volt. Megint szakállal és emberi arccal képzeltem el Őt, de most az Univerzum közepén volt, ahelyett, hogy a felhőkben lett volna.
- Akkor mondhatjuk azt, hogy Isten csupa szeretet...
- Persze –, mondtam.
- Akkor hát miért teremtette Isten az Univerzumot?
- Hosszú ideig gondolkodtam, és nem tudtam rátalálni a válaszra. Majd tiltakoztam: – Nem gondolod, hogy túl fiatal vagyok, hogy erre a kérdésre válaszoljak?
- Ami figyelmen kívül hagyta, amit mondtam. – Miért fogod elvinni azokat a 'diókat' a nagymamádnak?
- Hogy megköstölhassa őket. Szeretni fogja.
- Azt akarod, hogy szeresse?
- Persze.
- Miért?
- Hogy tetsszen neki... hogy boldog legyen.
- Miért akarod, hogy boldog legyen?
- Mert szeretem őt.

Megleptem magam azzal, hogy bebizonyítottam, a szeretet egy másik tulajdonsága a vágy,

hogy boldogok legyenek azok, akiket szeretünk.

– Miért akarod, hogy szeresse a 'diókat'? Azért, hogy boldog legyen?

– Igen. Azért.

– Miért teremtett Isten embereket, világokat, tájakat, ízeket, színeket, aromákat?"

– Hogy boldogok legyünk! – kiáltottam fel, megörülve annak, hogy megértettem valamit, ami hibádzott.

– Nagyon jó... Akkor, Isten szeret minket?

– Persze. Nagyon szeret minket... Egy egész Univerzumot teremtett nekünk.

– Akkor, ha Ő szeret, nekünk is szeretnünk kellene, ugye?

– Igen, ha Isten szeret...

– Tökéletes. Van-e bármi, ami felsőbbrendű a szeretetnél?

– Azt mondtad, az a legfontosabb dolog...

– És azt is mondtam, hogy felejts el mindent, amit mondtam – mosolygott.

– Vannak, akik szerint az értelem a szeretet felett áll.

– Mit fogsz tenni, amikor odaadod ezeket a 'diókat' a nagymamádnak?

– Kíváncsi leszek, hogy meg tudom-e lepni velük.

– És az értelmeket fogod erre használni, ugye?

– Persze. Gondolkodni fogok rajta, hogy mit tehetek, amivel boldogabbá tehetem őt.

– Akkor az értelmek szolgálja a szeretetedet. Vagy fordítva van?

– Nem értem.

– Mi a vágyad forrása, hogy a nagymamád boldog legyen? A szereteted, vagy a gondolatod?

– Ó! A szeretetem. Minden abból születik.

– 'Minden abból születik'. Nagyon igazad van, mert a Teremtés isteni Szeretetből ered...

Először szeretsz, és azután az értelmeket használod, hogy a nagymamádat boldoggá tedd. Igaz?

– Igazad van. Az értelmemet a szeretetem szolgálatába állítom. A szeretet az első.

– Mi van akkor a szeretet felett?

– Semmi? – kérdeztem.

– Semmi –, felelte. Felém fordult, szemében ragyogó pillantással. – És ha láttuk, hogy Isten csupa szeretet, akkor mi Ő?

– Nem tudom.

– Ha van valami, ami nagyobb a szeretetnél, annak Istennek kellene lennie, igaz?

– Ó, úgy gondolom.

– És mi nagyobb a szeretetnél?

– Nem tudom...

– Mit mondtunk, hogy mi van a szeretet felett?

– Azt mondtuk, hogy nincs semmi.

– Akkor mi Isten? – kérdezte újra.

– Ó! 'Isten a szeretet.' Ezt mondtad néhányszor... de arra gondoltam, hogy Isten egy személy, tele szeretettel...

– Nem, Isten nem egy személy tele szeretettel. Isten maga a szeretet, a szeretet Isten.

– Azt hiszem, nem értem, Ami.

– Mondtam neked, hogy a szeretet egy erő, egy rezgés, egy energia, aminek a hatásait megfelelő eszközökkel mérni lehet, a 'szenzométerrel', például.

– Igen, arra emlékszem.

– A fény is egy energia vagy rezgés.

– Az?

– Igen, és a röntgensugarak, az infravörös és ultraibolya sugarak, és a gondolatok is. Mind

ugyanannak a 'dolognak' a rezgései különböző frekvencián. Minél magasabb a frekvencia, annál finomabb az anyag, vagy az energia. Egy kő és egy gondolat ugyanaz a 'dolog', különböző frekvenciával rezegve...

– Mi ez a 'dolog', amiről folyton beszélsz?

– Szeretet.

– Tényleg?

– Tényleg. Minden szeretet. Minden Isten...

– Akkor Isten az Univerzumot tiszta szeretetből teremtette?

– Az az egyik kifejezési mód, hogy Isten 'teremtette'. Az igazság az, hogy Isten 'átalakult' az Univerzummá, kővé, beléd, belém, csillaggá és felhővé...

– Akkor... én vagyok Isten?

Ami kedvesen mosolygott, és azt mondta: – Egy csepp tengervíz nem mondhatja azt, hogy ő a tenger, bár ugyanabból áll. Te ugyanabból az anyagból állsz, mint Isten. Szeretet vagy, de egy olyan frekvencián rezegsz, ami nem túl magas. Az evolúció a rezgési frekvenciánk emelkedéséből áll. Ez lehetővé teszi, hogy apránként felismerjük és visszanyerjük igazi azonosságunkat: a szeretetet.

– A frekvenciánk emelkedése?

– A gyűlölet nagyon alacsony rezgés. A szeretet nagyon magas rezgés.

– Ó...

– Mutass magadra.

– Nem értem, mire gondolsz, Ami.

– Amikor azt mondd, 'én', hová mutatsz? A tested melyik részére? Mutass magadra, és mondd azt, hogy 'én.'

A mellkasom közepére mutattam, és azt mondtam, 'én'.

– Miért nem mutattál például az orrod hegyére? Vagy a homlokodra? Vagy a torkodra?

Furcsának találtam, ahogy elképzelttem magam a mellkasom helyett bárhová máshová mutatva. – Nem tudom, miért mutattam magamra itt – mondtam nevetve.

– Mert ez az, ahol te tényleg vagy. Szeretet vagy, és a lakhelyed a szívedben van. A fejed egyfajta periszkóp, mint egy tengeralattjárón. Szolgál téged, hogy te, – a mellkasomra mutatott, – fel tudd fogni a külvilágot. Az egy 'periszkóp', a belsejében egy 'komputerrel', az agyaddal. Átala megérted, hogyan vannak a világ dolgai, és szervezed a tested működését. A végtagjaid arra szolgálnak, hogy elvigyenek egyik helyről a másikra, és kezeljenek tárgyakat, de te itt vagy. – Ismét megérintett egy pontot a mellkasom közepén. – Szeretet vagy. Bármilyen tettet követsz el a szeretet ellen, akkor az egy tett önmagad ellen, és Isten ellen, aki szeretet. Ezért van az is, hogy a szeretet az Univerzum Alaptörvénye. Ezért van az is, hogy a szeretet mindig a maximális emberi lehetőség, és végül, Isten Neve ezért Szeretet. A spiritualitás ezért a szeretet tapasztalásából és adásából áll. Én így értem és gyakorlom Isten dolgait, Jim.

– Így minden sokkal világosabb nekem, Ami. Köszönöm.

Rózsás szín tűnt fel az ablakban.

– Megérkeztünk, Jim. Nézz ki az ab...

Az úrhajó belseje annak a rózsaszínű égnek a puha színében fürdött, ami közelebb állt a halványlilához. Úgy éreztem, csupa tiszteletteljes spiritualitás vagyok.

Agyam abbahagyta a szokásos módon való működést, de nehéz elmagyaráznom, hogyan változott a tudatosságom. Kezdtém azt érezni, hogy nem vagyok igazán önmagam, nem vagyok az az 'én', aki most vagyok. Felhagytam azzal, hogy földi gyerekek tartsam magam.

Hirtelen annál sokkal többé alakultam át, mintha születésem óta egyfolytában elfelejtettem volna az igazi azonosságomat, mintha álmodtam volna, hogy egy Jimnek nevezett fiú vagyok, és mintha hirtelen visszanyertem volna az emlékezetemet.

Úgy éreztem, hogy valahogy már átéltem azt, amit akkor éltem, és sem az a világ, sem az a pillanat nem ismeretlen számomra.

Ami és az úrhajó eltűntek. Egyedül voltam, nagy távolságból érkeztem egy találkozóra, ami már régóta esedékes volt.

Aláúsztam a rózsaszínű, ragyogó felhőkből. Ott nem volt nap; minden túl puha volt.

Idilli táj jelent meg. Hattyúnak tűnő madarak siklottak egy rózsás lagúnán. Talán fehérek voltak, de az a lilás ég mindent megfestett. A tó körül fű és nád volt, zöld, narancssárga, és rózsás sárga különböző árnyalataiban.

A távolban láttam a hullámzó dombokat, amiket lombkorona és virágok borítottak – úgy néztek ki, mint apró, változatos színű és tónusú drágakövek. Lila és halványlila különböző árnyalatai festették meg a felhőket is.

Nem tudtam, hogy én vagyok-e azon a tájon belül, vagy a táj van bennem. Vagy talán egyetlen egységet alkotunk. De ami az összes közül a legjobban meglep, amikor ma ezen gondolkodom – bár akkor nem ragadta meg a másik elmém figyelmét –, hogy a lomboat... énekelt!

A füvek és virágok előre-hátra ringatóztak, miközben saját mozgásuk ütemére hangot adtak. Mások más irányban ringatóztak, és az első csoporttól eltérő hangokat adtak ki.

Azoknak a lényeknek tudatosságuk volt!

A nád, fű és virágok énekeltek és előre-hátra ringatóztak körülöttem, és a környező dombokon. Együtt a legcsodálatosabb koncertet produkálták, amit valaha hallottam: az élet koncertjét egy felsőbbrendű világon.

Lebegve túljutottam a vizek partján. Nem kellett mozdítanom a lábaimat, hogy előrejussak. Egy hattyúpár néhány fiókával udvariasan és tisztelettel nézett rám a kék álarcuk mögül. Elegánsan üdvözöltek, hosszú nyakukkal bólintva. Viszonoztam az üdvözlést egy szeretetteljes, gyengéd meghajlással. A szülők mondták a fiatal hattyúknak, hogy ők is üdvözöljenek engem. Azt hiszem, tudati paranccsal, vagy enyhe mozdulattal kommunikáltak. A fiatalok engedelmessé váltak, és szintén behajlították nyakukat, bár nem olyan elegánsan és harmonikusan tették, mint szüleik. Egy pillanatra elveszítették egyensúlyukat, de azután visszanyerték, és idegesen rázták kicsi farkukat, majd folytatták haladásukat a lagúna mentén, olyan gyerekes arroganciával, ami a gyengédség érzését váltotta ki belőlem. Szeretettel válaszoltam nekik, nagy pompát tettetve.

Folytattam a haladást, a találkozóhely felé lebegve. Örök időkre szóló randevúm volt: „vele” fogok találkozni.

A távolban egyfajta pagoda, vagy pergola tűnt fel, a lagúna partjához közel lebegve. Japán stílusú teteje volt, vékony nádakkal odaerősítve. Egymásba fonódó rózsaszín levelek és kék virágok kúsztak fel a nádon, és a pagoda falát alkották. A csiszolt fapadlón párnák voltak, széles, színes szegéllyel. A mennyezetről apró díszítések lógtak: bronz és arany füstölőrúd égetők, és tücsköknek látszó színes rovarok ketrecai.

„Ő” nyugodtan ott ült a párnákon. Közel éreztem magam hozzá, elképesztően közel.

Azonban ez lesz az első alkalom, hogy találkozni fogunk...

Nem néztünk egymás szemébe. Meg akartuk hosszabbítani a következő pár pillanatot. Nem volt ok a sietségre... Már oly sok évezrede várunk...

Meghajoltam, és ő finoman válaszolt, fejének enyhe mozdulatával. Beléptem, és kommunikáltunk, bár nem szavakkal. A szavak túl közönségesek lettek volna, nagyon elütők annak a világnak, és annak az annyira áhított találkozásnak a harmóniájától. Nyelvünk a karok, kezek és ujjak finom, szinte érzékelhetetlen mozdulatainak művészi szertartása volt, amit egyfajta, rezgések által kivetített érzelem kísért.

Később Ami elmagyarázta nekem, hogy amikor a beszélt nyelv nem elég annak a kifejezésére, amit érzünk, akkor a kommunikáció más formáira van szükségünk. Akkor folyamodunk a művészethez.

Elérkezett a pillanat, hogy megnézzem az ismeretlen arcot. Gyönyörű nő volt ázsiai jellegekkel és halványkék bőrrel. Selymes fekete haj középső résszel. Széles homlokának közepén szemölcs volt.

Nagy szeretetet éreztem iránta, és ő irántam.

Elérkezett a csúcspont pillanata. Kezemet kinyújtottam a keze felé, és... és minden eltűnt. Ami mellett voltam az űrhajóban.

A ragyogó, fehér pára jelezte, hogy elhagyjuk azt a világot.

– ...lakon.

– Ó,

most

visszatértél,

– mondta Ami.

Felfedeztem, hogy mindez a pillanat töredéke alatt zajlott, az „ablakon” szón belül, az „ab” és „lakon” között, amit Ami mondott, amint a rózsás szín megjelent kint az üvegen.

Gyötrődtem, mint amikor valaki egy gyönyörű álomból felébred a nyomasztó valóságba...

Vagy pont fordítva volt? Nem lehetne, hogy ez a rossz álom, és a másik a valóság?

– Vissza akarok menni! – kiáltottam.

Ami kegyetlenül elválasztott engem „tőle”, szétszakítva. Hogy tehetett ilyet velem?

Még nem nyertem vissza a szokásos elmémet. A másik 'én' ráakódott a megszokott azonosságomra. Egyik oldalról én voltam Jim, egy kilencéves fiú, de másik oldalról egy lény voltam... Miért nem tudok most emlékezni rá?

– Lesz rá idő –, nyugtatott meg gyengéden Ami. – Vissza fogsz térni... de még nem.

Lehiggadtam. Tudtam, hogy ez igaz, hogy vissza fogok térni. Emlékszem arra a „nem siettetjük a dolgokat” érzésre, és békésnek éreztem magam.

Lassanként visszatértem a normális állapotba, de soha nem leszek ugyanaz. Jim voltam, de csak átmenetileg; másik oldalról Jimnél sokkal több voltam. Épp felfedeztem önmagamnak egy olyan dimenzióját, ami a külső megjelenésen és időn túl van.

– Milyen világban voltam?

– Egy időn és téren túli világban... egy másik dimenzióban.

– Ott voltam, de nem voltam ugyanaz... egy 'másik' voltam...

– Láttad a jövődet, hogy mi leszel, amikor bizonyos fokig teljessé teszed a fejlődésedet... kétezer pontig, többé-kevésbé.

– Az mikor lesz?

- Mostantól néhány életre...
- Hogyan lehet a jövőt látni?
- Minden meg van írva. Isten 'regénye' már meg van írva. Csak előreugrottál pár oldalt. Ez minden. Szükség volt rá. Egy kis buzdítás, hogy biztosan elutasítsd majd az elképzelést, hogy mindennek vége van, amikor abba hagyod a légzést, és hogy majd írj róla, és mások rá fognak találni.
- Ki volt az a nő? Úgy érzem, szeretjük egymást, még most is.
- Isten sokszor melléd fogja helyezni. Néha fel fogod őt ismerni, néha nem. A mellkasodban lévő 'felfogó központtól' függ. Minden léleknek van egy kiegészítő, másik 'fele.'
- Kék volt a bőre.
- Csakúgy, mint a tiéd. Csak nem néztél tükörbe – Ami megint nevetett rajtam.
- Most kék a bőröm? – aggódva néztem a kezeimre.
- Természetesen nem. Most az övé sem.
- Hol van ő most?
- A közelben... közelben –, mondta pajkosan, rejtélyeskedő hangsúllyal.
- Vigyél hozzá! Látni akarom őt!
- És hogyan fogod felismerni őt?
- Japán arca van... bár nem emlékszem a vonásaira... Szemölcs van a homlokán.
- Azt mondom neked, hogy most nem úgy néz ki, mint ahogy te se úgy nézel ki, mint abban a látomásban – nevetett Ami. – Jelenleg ő egy közönséges, átlagos lány.
- Te ismered őt. Tudod, ki ő?
- Talán... De ne siess, Jim. Emlékezz rá, hogy a türelem a béke tudománya, a belső békéé. Nem akarnál ideje előtt kinyitni egy meglepetés ajándékot. Az élet fog irányítani téged. Isten ott van minden esemény mögött...
- Hogyan fogom felismerni őt?
- Nem csak az elméddel és számítással, nem előítéletekkel, vagy képzelődve. Hanem csak a szíveddel, ami tökéletes harmóniában működik az értelmekkel. Más szavakkal, a szeretet-bölcsességeddel.
- De hogyan?
- Mindig figyelj magadra, különösen, amikor olyan valakivel találkozol, aki érdekel téged. Ne keverd össze az elméd ötleteit, a vágyaidat, vagy képzelődésedet azzal, amit a szíved érez, és amit az értelmek mutat neked... Nem sok időnk maradt. A nagymamád fel fog ébredni. Vissza kell mennünk.
- Mikor fogsz visszajönni?
- Írd meg a könyvet. Akkor vissza fogok jönni.
- Tegyem bele a 'kis japán lányt'?
- Tegyél bele mindent. De ne felejtse el mondani, hogy ez egy történet.

14. FEJEZET

AMÍG ÚJRA TALÁLKOZUNK, AMI!

Feltűnt a bolygóm kék légköre.

A tenger felett voltunk, a partvonalhoz közeledtünk. A Nap kezdett feltűnni a horizont felett, és az ezüst felhők között kiterjesztette arany sugarait. A kék ég; a ragyogó tenger; Kalifornia hegyei a távolban.

– A bolygóm gyönyörű, mindennek ellenére...

– Mondtam neked. Bámulatos, és ti emberek mégse figyeltek rá. Nemcsak, hogy nem

figyeltek rá, hanem elpusztítjátok, és magatokat is. Ha ti fiúk megértitek, hogy a szeretet a legfontosabb dolog az életben, és úgy szervezitek magatokat, ahogy kellene, akkor sikerül életben maradnotok. Először úgy kell tekintenetek minden emberi lényre a bolygón, mint ugyanannak a családnak a tagjára, és aztán úgy kell élnetek, ahogy a családok bárhol élnek: mindenkinek tisztességesen ki kell vennie a részét minden erőfeszítésből és minden haszonból; mindenkit védeni és szeretni kell, és hajlékot kell adni neki.

– És mondtad nekem, hogy ezt nem szabad erővel megtenni, igaz?

– Persze, hogy nem. Spontánul kell feltámadnia, a szeretet és bölcsesség növekvő szintjéből a Földön. Ennek valami nagyon egyszerű dolognak kellene lennie, mert ez természetes. De amikor az értelmet nem a szeretet irányítja, akkor az ég szolgálatába állítják, és az összekuszálja a dolgokat, hogy megosszon, ahelyett, hogy egyesítene, és önző módon önmagának hozzon hasznot. Másik oldalról, amikor szeretet van, akkor minden átlátszó, áttekinthető. És a szeretet növekszik ezen a világon. Ezért nagyon optimistának kellene lenned.

– Megint álmos vagyok...

– Gyere ide. Újra 'feltöltetek', de ma este aludnod kell.

Lefeküdtem egy hátradönthető fotelba. Ami még egyszer a fejem aljához tette a töltőt, és én aludtam.

Energiával telve ébredtem fel, boldogan, hogy életben vagyok.

– Miért nem maradsz velem pár napig, Ami? Mehetnénk a tengerpartra.

– Szívesen tenném –, mondta, és a fejemen megsimogatott, – de sok a tennivalóm. Sokan nem vesznek tudomást a szeretet fontosságáról, és nem csak a Földön.

– Tényleg nagy szolgálatot teszel...

– A Szeretetnek hála. Neked is szolgálnod kellene. Segíts terjeszteni a bölcsességet. Dolgozz a békéért és egységért. Jobbítsd magad. Hajítsd el az erőszakot az életedből örökre.

– Ezt fogom tenni... bár vannak emberek, akik megérdemelnek egy jó kis dudort az orrukra.

Ami nevetett. – Igazad van, de ők orron nyomják önmagukat...

– Ezt hogy érted?

– Az emberek drágán megfizetnek a szeretet elleni sértésekért. Ha tövist vetnek, nem arathatnak virágot. Már mondtam neked, hogy azt aratjuk, amit vetünk. Emlékezz a szenvedésre, amit oly sok helyen látni. Vannak, akik balesetet szenvednek, elveszítik szeretteiket, 'balszerencse' éri őket, olyan sok dolog... Ez azoknak az aratása, akik megsértik a szeretetet, a Szeretet-Istent.

Feltűnt a kis tengerparti város. Ami pár méterrel a part felett megállította az úrhajót.

Láthatatlanok voltunk.

Elkísért a kijáráshoz, az irányítóközpont mögött.

Megöleltük egymást. Tényleg szomorú voltam, és ő is.

A sárga fények kigyulladtak és elvakítottak.

– Emlékezz rá, hogy a szeretet a boldogság felé vezető út, – mondta nekem, míg én éreztem, hogy ereszkedek lefelé.

A parton értem földet. Semmi sem volt látható felettem, de tudtam, hogy Ami figyel engem. Talán neki is könnyek csorogtak az arcán, mint nekem.

Még nem akartam elmenni. Egy ággal szárnyas szívet rajzoltam a homokba, hogy tudja,

hogy megfogadom az üzenetét. Utána azonnal valami egy kört rajzolt a szív köré.

Hallottam Ami hangját: – Az a Föld.

Elindultam a házam felé. Minden szépnek tűnt. Belélegeztem a tenger aromáját, cirógattam a homokot, a fákat, a virágokat. Addig sosem tűnt fel, milyen gyönyörű az ösvény. Úgy tűnt, még a kövek is rezegnek.

Mielőtt beléptem a házba, az ég felé néztem, a tenger irányában. Semmi nem volt ott. A mellemben kicsit felkavart az egész, de jobban éreztem magam a gondolattól, hogy hamarosan találkozni fogok a nagymamámmal. Amikor megérkeztem, ő még aludt.

Mindent úgy rendeztem el a hálószobámban, mintha épp felkeltem volna, és elmentem a fürdőszobába, hogy zuhanyozzak.

Amikor kijöttem, ott állt a nagymamám. – Hogy aludtál, édes?

– Nagyon jól, Nagyi. És te?

– Borzalmasan, Jim... Szokás szerint. Egy szemvillanásnyit sem aludtam egész éjszaka.

Nem tehettem róla, át kellett ölelnem őt.

– Nagymama, van egy meglepetésem neked. Reggeli közben oda fogom adni.

Csinált reggelit, és megterített. A „diókat” egy tányérra tettem, és letakartam az egyik „elegáns” szalvétával, amit arra tartogattunk, ha vendégek jönnek. Öt vagy hat gyümölcs maradt.

– Kóstold ezt meg, Nagyi, – mondtam, odanyújtva a tányért.

– Mik ezek, kedves? – kérdezte, furcsának találva a külsejüket.

– Földönkívüli diók. Kóstold meg. Jók.

– Miket mondasz, gyermekem. Lássuk csak. Mmmmm. Milyen finom! Mi ez?

– Már mondtam neked. Földönkívüli dió. Ne egyél háromnál többet. Túl sok fehérje van bennük.

Nem figyelt arra, amit mondtam, és mindet megette...

– Nagyi, tudod, mi az Univerzum Alaptörvénye?

Ragyogtam. Óriási tanítást fogok adni neki...

– Persze, gyermekem, – mondta.

Készen álltam, hogy kijavítsam a tévedését. – Mi az?

– A szeretet, természetesen, Jim –, felelte könnyedén.

Megőrijített. Honnan tudhatta? – De honnan tudtad? – kiáltottam hitetlenkedve.

– Nem tudom... Ezt érzem a szívemben.

– Akkor biztosan sokan mások is érzik ezt, – mondtam kicsit kiábrándulva, mert rájöttem, hogy a „nagy újság”, amit Ami tanított nekem, végül is nem is volt annyira „újság”.

– Persze. Gondolom, érzik, Jim.

– Akkor miért van gonosz és háború, Nagyi?

– Mert nem mindenki érzi, vagy akarja érezni.

Elmentem a városba. Amikor a város terére értem, megdermedtem. A két rendőr jött felém előző éjszakáról! Pont mellettem mentek el, ügyet sem vetve rám. Hirtelen felnéztek. Mások is ugyanígy tettek.

Ott, magasan fent, egy ezüstös, fényes tárgy hintázott előre-hátra, változó fényekkel – vörösek, kékek, sárgák, zöldek. A rendőrök a hordozható rádiójukat használták, hogy az őrszel beszéljenek.

Megörültem, és jól szórakoztam. Tudtam, hogy Ami a képernyőn engem figyel, és integettem neki.

Egy idősebb ember érkezett bottal, nagyon idegesnek tűnt a felzúdulás miatt.

– Egy UFO! Egy UFO! – kiabálta minden gyerek boldogan.

Az idősebb ember felnézett, aztán nemtetszéssel újra lenézett. – Tudatlan, babonás emberek! Az egy meteorológiai léggömb, helikopter, repülő. Még hogy UFO! Milyen tudatlanok! – És botjával dölyfösen lefelé sétált az utcán, hátat fordítva a rendkívüli látványnak, ami azon a reggelen feltűnt az égen.

A fülemben hallottam Aminak, a csillagok gyermekének hangját: – Viszlát, Jim. Amíg újra találkozunk.

– Viszlát, Ami –, feleltem elérzékenyülve.

Az „UFO” eltűnt.

A másnapi újságok nem említették az eseményt.

Csupán arról van szó, hogy ezek a „kollektív hallucinációk” elveszítették újdonságukat. Nem „hírek” többé. A tudatlan, babonás emberek száma minden nappal növekszik.

Annak a kaliforniai tengerparti üdülővárosnak a partján van egy sziklába vésett szárnyas szív, ugyanazon a sziklán, ahol Amival találkoztam.

Senki sem tudja, hogyan készült. Úgy néz ki, mintha megolvadt volna a kő, hogy megalkossa azt a jelet.

Bárki láthatja, aki odamegy. De nehéz arra a magas sziklára felmászni, különösen felnőtteknek. Egy gyerek mozgékonyabb, és mindenekfelett, sokkal könnyebb.

VÉGE

Este libro fue digitalizado para distribución libre y gratuita a través de la red Digitalización: Autor Desconocido - Revisión y Edición Electrónica de Hernán. Rosario - Argentina 22 de Septiembre 2003 - 21:38